

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 18 de juliol de 1991

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

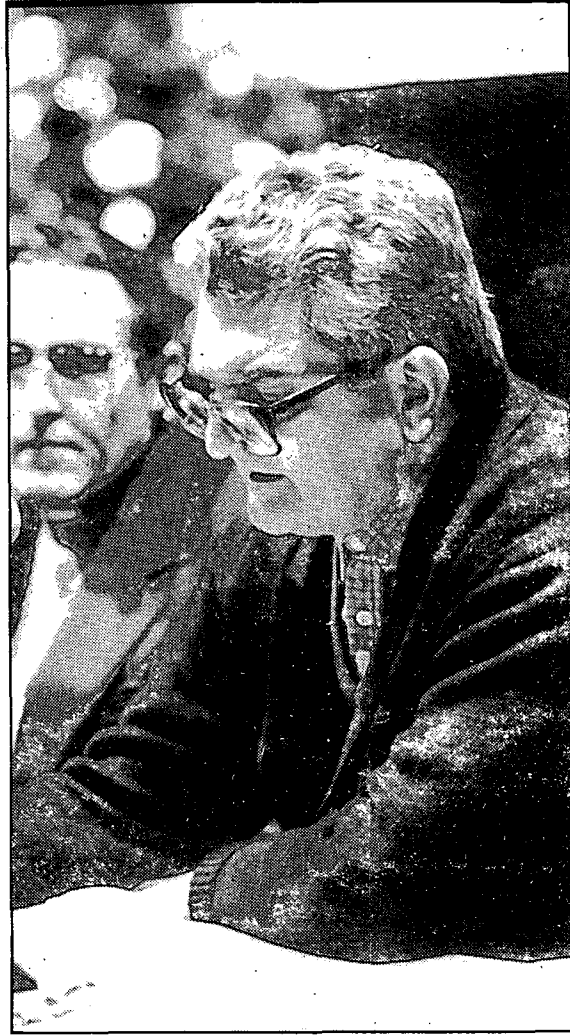
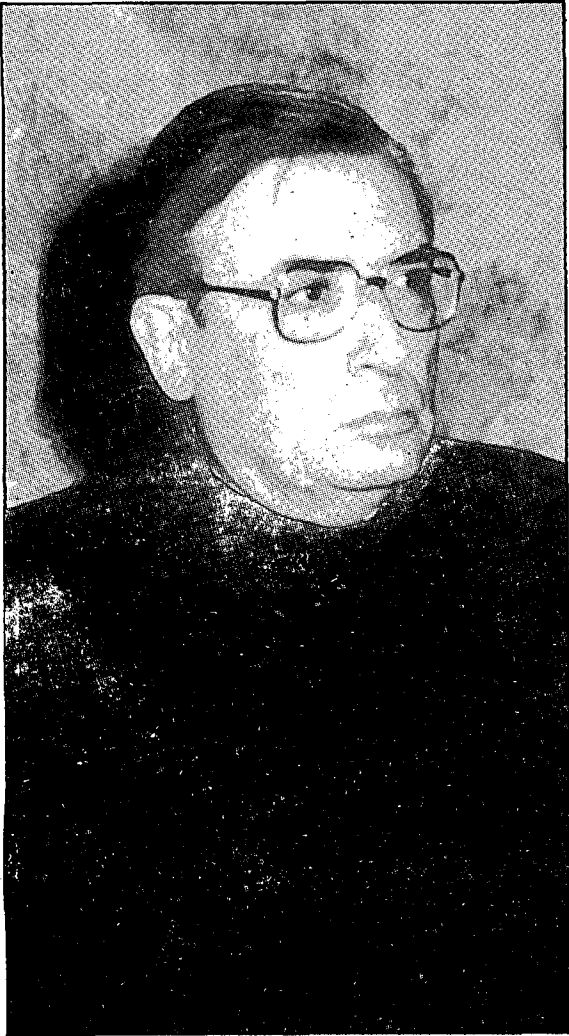
Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Número 617 150 ptes.

Monsenyor Carles Soler i Perdigo va néixer a Barcelona el 12 de setembre del 1932. És licenciat en teologia i en Dret Canònic per la Universitat Gregoriana de Roma. Fou ordenat sacerdot al Col·legi Espanyol d'aquella ciutat el 19 de març del 1960.

El Dr. Carles Soler ha estat professor i superior del Seminari Menor de Barcelona (1961-1963), superior del Seminari Major (1963-1964), secretari del Consell Presbiteral (1973-1977), secretari general del Tribunal Eclesiàstic (1973-1975), jutge diocesà i viceprevisor del mateix tribunal; responsable del Departament de Professors i Mestres Cristians de la Delegació Diocesana d'Ensenyament, rector de la parròquia de Sant Pius X de Barcelona i Vicari Episcopal de la Sub-zona 1-4 (Barcelona Centre).

Monsenyor Soler ha publicat un estudi sobre "El procediment matrimonial canònic en el nou Codi" (en col·laboració), i actualment era Vicari Episcopal de les zones pastorals 11 (Vallès Oriental) i 12 (Maresme) i de l'arxiprestat de Montcada.

Monsenyor Joan Carrera Planas va néixer a Cornellà del Llobregat el 12 de maig del 1930.

Fou ordenat prevere al monestir de Montserrat l'11 de juliol del 1954.

Exercí el ministeri com a Vicari de Santa Eulàlia de Provençana (1954), i de Sant Miquel del Port de Barcelona (1955). Després, rector de la parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Badalona (1961) i de Sant Isidre de l'Hospitalet (1976).

Director espiritual de La Salle-Barceloneta, Vicari Episcopal d'Ambients Obrers, capellà coordinador de l'Institut Universitari Industrial, Vicari Episcopal de les zones 2 i 3, Director del Secretariat Diocesà per l'Apostolat Obrer, Membre del Consell Presbiteral i del Col·legi de Consultors.

Actualment és Vicari Episcopal de la zona 6 (Badalona-Santa Coloma de Gramenet-Sant Adrià).

Mn. Joan Carrera Planas, sots-director de "Catalunya Cristiana", i Mn. Carles Soler i Perdigo

BISBES AUXILIARS DE BARCELONA

BARCELONA.— El dimarts d'aquesta setmana, dia 16, l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard M. Carles i Gordó, va fer públic en una roda de premsa el nomenament de dos nous bisbes auxiliars. "El Sant Pare —digué—, atenent a la petició que li vaig fer, ha nomenat dos bisbes auxiliars per la nostra arxidiòcesi. Són dos preveres del bisbat prou coneguts de tots: mossèn Joan Carrera Planas i mossèn Carles Soler i Perdigo".

El Dr. Carles agrà aquesta deferència del Papa després d'haver exposat breument les diverses tasques pastorals i en diferents organismes diocesans dutes a terme fins ara pels dos preveres nomenats bisbes auxiliars. Afegí també que l'existència de bisbes auxiliars, que col·laborin en el ministeri del bisbe diocesà, respon "a la necessitat de fer més visible i més pròxima a tots els fidels la figura sacramental del bisbe". Acabà donant gràcies a Déu i demanant que Ell vulgui beneir el

ministeri dels seus col·laboradors pel bé de l'Església i de la nostra terra.

Fet públic el comunicat, l'arquebisbe de Barcelona va cedir la paraula als nous bisbes auxiliars.

Monsenyor Carrera digué, entre d'altres coses, que acceptava aquest càrrec "amb la il·lusió de continuar treballant d'una altra manera per la diòcesi. Sé que m'arrisco en un futur difícil, perquè la nostra diòcesi és gran, i hi ha molts problemes als quals no és fàcil donar resposta." Tingué un record per les barriades perifèriques, on ell sempre ha estat. "Crec que la gent senzilla —digué— estaran contents d'aquesta notícia i se sentiran una mica més dins de l'Església." Aquesta ha estat, segons ell, la raó bàsica d'haver acceptat el nomenament.

Per la seva part, monsenyor Carles Soler i Perdigo manifestà el goig d'haver estat nomenat juntament amb mossèn Carrera.

"La il·lusió amb què accepto aquesta responsabilitat és la de continuar en el servei d'aquest bisbat, on des de fa temps hem col·laborat plegats". I acabà dient: "Aquest nomenament fa més intens aquest servei, i agraeixo de cor que Déu ens faci aquesta confiança i ens la faci també a través de l'actual senyor Arquebisbe, que ha estat i continua sent per tots nosaltres el pare i pastor de la diòcesi."

"Catalunya Cristiana" vol recordar als seus lectors que monsenyor Joan Carrera i Planas ha estat fins ara, i continuarà sent, un dels sots-directors del nostre setmanari, i que les seves col·laboracions han estat molt llegides i comentades per la profunditat i claredat del seu estil en temes de summa actualitat.

Felicitem els dos nous bisbes electes, que seran consagrats a mitjans de setembre.

AFINANT...

Com sempre, no em surt de felicitar els qui són nomenats bisbes, oi més si són amics. El primer pensament que em surt del cor és el de l'agraïment. Uns germans que accepten la pesada càrrega, avui, de l'episcopat mereixen el nostre agraïment. Si de cas, a qui m'abellix felicitar de debò és al bisbe Carles perquè amb els bisbes Carrera i Soler tindrà dos sòlids

Gràcies i felicitats!

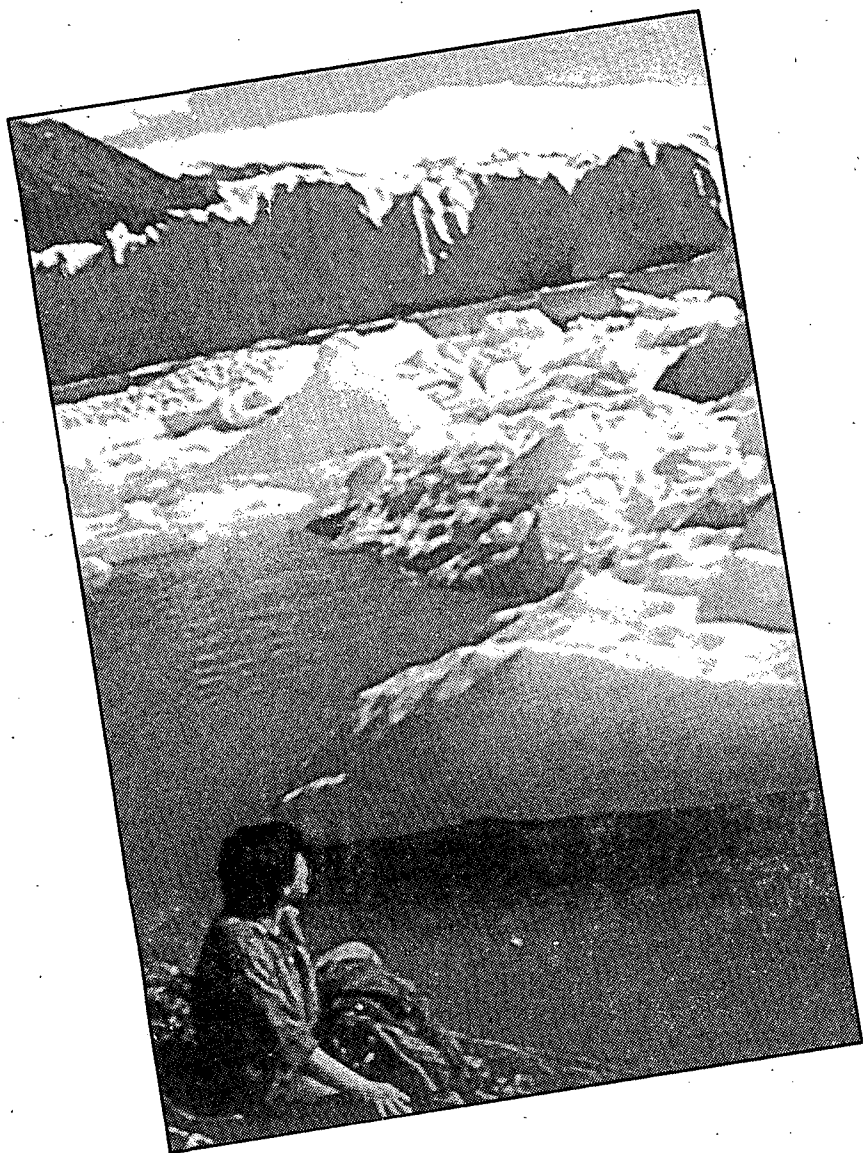
puntals; felicitar també l'Església de Barcelona que pot esperar molts fruits pastorals de l'episcopat d'aquests dos fills seus; i, per què no?, felicitar "Catalunya Cristiana": si "a cal bisbe" sempre ens hem sentit a casa, ara un

dels bisbes és de casa. Gràcies doncs als nous bisbes i felicitats a tots, junt amb la pregària clàssica ben saborosa: "Que siguin, Senyor, la vostra fortalesa i la sublimitat del vostre Nom els qui els mantinguin fermes en el ministeri pastoral".

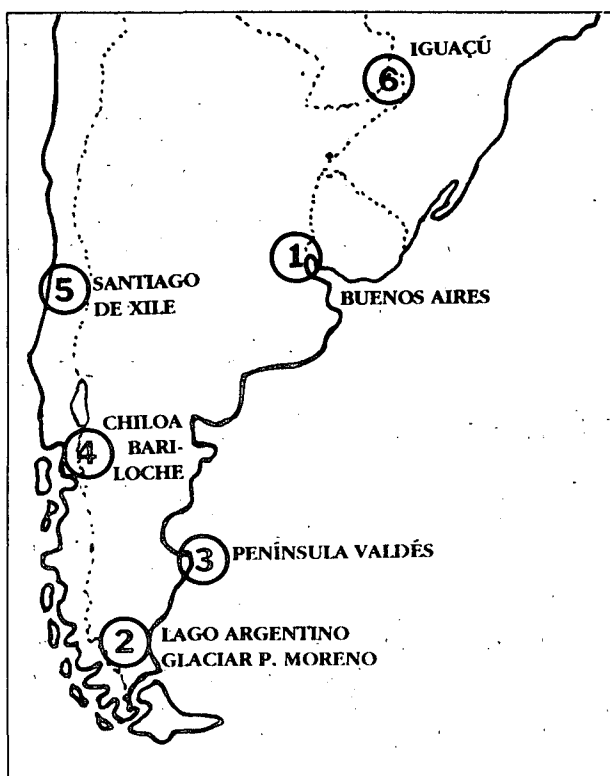
■ Joan E. Jarque

De l'1 al 22 de novembre

ARGENTINA i XILE

- **BUENOS AIRES**, una de les 10 ciutats més importants del món, una autèntica metròpoli, capital fascinant, al Riu de la Plata, tan ample que no es veu la costa d'una banda a l'altra. Santuari de Lujan.
- **SANTRA CRUZ**, al sector sud de la Patagònia, amb les geleres magnífiques de Perito Moreno, declarat patrimoni mundial per la Unesco, i d'Upsala, i el lago Argentino.
- **PENÍNSULA VALDÉS**, l'únic indret de l'univers on les balenes franques són a l'abast de la mà. Excursió a la pingüinera de Punta Tombo, embarcament per veure les balenes, Trelew i Puerto Madryn.
- **ELS BOSCOS I LLACS DE L'OEST** de la Patagònia dels Andes. Bariloche, ruta dels set llacs. Boscos esplèndits, pescades increïbles... per no oblidar-se'n mai més.
- **PER TERRES DE XILE**, país al llarg del mar, la muntanya i el desert. Passant pels llacs andins fins al Pacífic: Puerto Montt, illa de Chiloa... Llac de Llanquihue, ports de Frutillar i Puerto Octay; Santiago de Xile, Viña del Mar, Valparaíso.
- **LES CASCADES DE L'IGUAÇÚ**: espectacle impressionant de l'aigua en plena selva tropical. Excursions pel costat brasiler, a Itaipú, i a Misiones, on hi ha restes de la de San Ignacio, creada pels jesuïtes.

Pensió completa i totes les excursions
compreses * Apats i carn a la brasa, a "churrascarias" i restau-
rants, i a la famosa Costanera, de Buenos Aires *
Amb l'assistència tècnica de Thomas Travel,
de Buenos Aires.

Demaneu més informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

**LECTORS / SUBSCRIPTORS I AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, UN ESFORÇ CONJUNT I NECESSARI PEL
MANTENIMENT DE "CATALUNYA CRISTIANA" COM A MITJÀ INFORMATIU DE LA NOSTRA ESGLÉSIA**

Compte per a aportacions: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, 2011 - 3040 - 5-249-76

Adreça de l'Associació d'Amics: Plaça d'Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Reflexions sobre l'Església i la política

Unes declaracions, matisades després, del cardenal Tarancon, comentant-ne unes altres del president Felipe González, han tornat a posar d'actualitat les relacions entre Estat i Església en aquests moments. Al cap de pocs dies, l'Arquebisbe de Saragossa i vice-president de la Conferència Episcopal Espanyola, mons. Elías Yáñez, ha advertit que en el poder creixent que exerceix el Govern central a través de l'Estat hi ha un perill real de totalitarisme.

La primera reflexió que se'n's acut, davant el seguit de titulars de diari i de televisió que aquest tipus de declaracions desencadena, és que seria desitjable assegurar-ne sempre la claredat i la sobrietat.

Claredat, perquè els nivells d'informació i fins de domini dels vocabularis especialitzats de la majoria de la població són minsos. Convé que qui fa declaracions s'expliqui bé, si pot ser ja d'entrada, sense necessitat de rectificacions, a fi de no augmentar la confusió.

Sobrietat, perquè una proliferació desordenada d'aquestes polèmiques torbaria els creients que podrien sentir-se incòmodes davant un excessiu tractament polític de la seva fe religiosa.

Per claredat i per sobrietat cal que tots estalviem les generalitzacions simplistes i, sobretot, les desqualificacions de germans en la fe. La crítica ha de ser precisa: si no concreta bé el seu objectiu puntual, genera una desconfiança difusa en tota la comunitat.

En una segona reflexió, voldriem fer notar alguns possibles malentesos.

Seria un malentès interpretar totes les divergències doctrinals entre l'Església i l'Estat com un acte polític d'ingerència de la primera en el segon. La posició dels cristians davant l'avortament, per exemple, ja la trobem anunciada en la Didagé, escrita el segle I. Cap Estat no pot pensar que respon a una estratègia conjuntural ni estranyar-se que quan una legislació va per un altre camí l'Església es mantingui en la seva doctrina i continuï aportant als homes, amb fidelitat, el seu missatge.

Seria un altre malentès veure pretensions antidemocràtiques en la lliure difusió del seu pensament que per tots els mitjans legals pugui fer l'Església. Encara hi ha qui només contempla dues possibilitats: el nacional-catolicisme i el catolicisme privatitzat. Obliden el camí del mig: la professió de la fe en democràcia.

Un tercer malentès seria, encara, deduir del fet que cap partit no pot ser expressió plena i exclusiva de la fe cristiana, que els cristians no poden desenvolupar propostes polítiques a partir de la seva concepció de la vida. Molts pensen que el cristià ha d'esperar que altres projectin models de societat als quals ells, després, s'uniran com a ferment, críticament. Aquesta és, no cal dir-ho, una possibilitat en la qual, per cert, no sempre es nota l'efecte crític de la presència cristiana. Però també es poden associar catòlics amb propostes originals i oferir-les a tota la societat. Unes propostes, naturalment, que ni seran de l'Església ni podran ser imposades als altres catòlics, dels quals ha de ser respectat sempre el pluralisme en les opcions polítiques.

Aquestes són reflexions necessàries, per tal d'alliberar-nos dels tòpics i de la superficialitat.

Cada vegada més, els nostres contemporanis senten la necessitat urgent per llur propi equilibri de trencar, de tant en tant, el ritme de remolí de la vida moderna. Exigències psicofisiològiques i espirituals.

Un jove executiu em confiava: "Jo estava com enxampat a pesar meu en l'engranatge de les obligacions socio-professionals, entrampat entre el xantatge de la rendibilitat i l'espectre de l'atur. Tenia l'estranya sensació de passar la vida a bord d'un TGV que no s'atura enlloc i que anava a xocar brutalment amb el topall de la mort sense no haver ni tingut temps d'admirar el paisatge. Jo anava alguna vegada a passar amb la família uns dies de vacances carregat amb els meus dossiers... Ha estat necessari un greu entrebanc de salut per atrevir-me a estirar el senyal d'alarma d'aquest tren fantasma..."

I no cal pas fer "fallida" per inventar, almenys periòdicament, una altra manera de viure i fer de les nostres vacances un veritable temps de repòs pel cos i l'esperit. Retrobar el gust dels plaers senzills. El de passejar ben aviat del matí per la vora del mar. Respirar per tots els porus de la pell el perfum del polsim del nostre bressol original. Escoltar el brogit de les ones o el clapoteig regular del flux i reflux, resso de la nostra història mil·lenària. Escoltar el silenci de les muntanyes que recorda la petitesa de l'home però també la seva grandesa ja que només ell és capaç de pensar.

Vaguerejar pel camp. Preferir els caminós deserts a les llums dels casinos. Apropar-se lentament a una font. Admirar la delicadesa dels nervis d'una fulla, la destressa escarrassada d'una formiga, la perfecció d'una flor, una teranyina on la rosada ha deixat perles de llum.

Retrobar algunes virtuts a la peresa gaudint d'una llarga matinada. Estirar-se sobre l'herba al peu d'un gran arbre. Allí, el front girat cap al cel, deixar-se acaronar pel vent, resseguir el pacífic balanceig de les branques. No pensar en res. Ser simplement un arbre. Captar l'energia vital de la seva saba que puja des de les arrels a l'assalt de la copa. Reviure alguns instants el sorprenent encontre del regne mineral, vegetal i animal.

Plaer de xerrar amb un vellet assegut al llindar de casa seva. Unir-se a una partida de bitlles amb la gent del terrer. Retrobar els gests senzills de bonhomia, com assaborir la densitat i l'imprevist de cada dia. Gaudir de l'encant i la humil penombra d'una capella de la que ha calgut anar a buscar la clau a casa d'una veïna. Callar. Callar. Submergir-se en el silenci com en un bany que regenera.

RESPIR

La nit

Avui torno a parlar de la nit, comparant-la altre cop amb el dia; però aquesta vegada no m'ha vingut el RESPIR ja fet. Me l'ha suggerit, això sí, una frase que vaig llegir no sé pas on ja fa temps. No m'estranyaria que fos en el treball d'algun grup de nois i noies en convivències a Montserrat. Es una frase bonica: **No tinguís por de la nit; és el dia que descansa.** Bonica i suggeridora, perquè el mot **nit** pot aplicar-se a moltes situacions i entra en moltes locucions, i potser sempre en podríem dir: **el dia que descansa.** Em penso que el dia ha de descansar de moltes coses durant la nit: del treball, de la fatiga, dels atropellaments, dels mals humors... És clar que no és pròpiament la nit, allò que permet de descansar de totes aquestes coses, sinó el son. Per això és tan mala cosa no poder dormir, les nits! Un cop el dia descansat, pot tornar a moure's amb aire nou. Penso que fins la nit fosca de l'ànima és el dia que descansa. Es un pensament que ajuda a tirar endavant amb esperança. Una mica passat de moda, tot això, oi?

■ Miquel Estradé

Alliberar-se de la tirania de la TV per teixir altra vegada els llaços familiars tan sovint distesos per les exigències de les hores de treball. Amollar-se i riure alhora. Jugar al pinacle. Agafar la mà del més jove per córrer, al grat del vent, per les planúries perfumades, o llegir amb ell, asseguts per terra, el seu darrer còmic.

Descans físic que és una etapa necessària per obrir, sobre altres nivells del silenci, el de la consciència i el del "cor".

Els pensadors de l'Antigor explicaven la "faç radiant" del nadó pel fet que ell encara sentia el resso de la música celestial dels espais interestel·lars que la seva ànima acabava de passar. Els Pares de l'Església han escrit que l'home, microcosmos de l'univers creat, podia oir en el silenci de la seva ànima la música harmoniosa de total creació. De fet, per ser de mesura humana, el silenci no ha pas de ser absolut, sinó estar teixit de brogits discrets, l'alternança o la simultaneïtat dels quals són una música tranquil·la i harmoniosa. Les vacances són també el temps en el qual ens cal proveir-nos d'aquestes mil i una notes que composen la música del silenci. El temps de purificar-se les orelles tal com es desintoxica un drogat. Escoltar el cant del vent, l'esperarrec del foc, el cant dels grills o d'un ocell, el murmur del rierol, els brogits familiars del poble o de la casa que no trenquen el silenci sinó que el teixeixen.

El silenci és una escola d'aprenentatge i sobretot de reeducació de les nostres facultats d'atenció per escoltar la música de la creació. L'home no està espontàniament atent a les coses i als éssers i ha d'aprendre a deixar-los existir abans de voler explicar-los o utilitzar-los.

El qui no sap escoltar la música de la creació no sabrà escoltar les altres i menys encara el silenci de Déu. El silenci prepara la qualitat de la nostra presència per l'altre i la profunditat de la trobada. El silenci és una escola del respecte. Respecte de la creació. Respecte de l'home. Respecte de l'Esperit que parla al nostre cor per comunicar-nos la Vida.

Sapiguem també preocupar-nos de les raons per les quals milers i milers de persones tampoc podran aquest any aprofitar aquest temps de vacances tan vital pel nostre equilibri!

■ Michel Hubaud franciscà (De "la Croix")

Director: Joan E. Jarque i Juglar
Sots-directors: Francesc Malsosa Riera i Mons. Joan Carrera Planas.
Redacció i col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Joan d'Arquer, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Esteve Busquets, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Francesc Garmisans, Núria Giral, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Antoni Plaça, Tomàs Puntí, Joan Salvador, David Vidal, Pere Vives, Manuel Valls, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell, Antoni Munné.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Dolores Viñas, SABADELL; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle,

TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA.
Disseny: Josep Samper.
Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 7.800 Ptes.

Resta d'Europa: 11.960 Ptes. □ Amèrica, Àfrica i Filipines: 16.120 Ptes.
□ Àsia més oriental i Oceania: 22.360 Ptes.

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Redacció, administració, publicitat i autoedició: Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/ València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.
Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.
D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Els amics que se'n van: Mossèn Cortinas (2)

Cada vegada —i han estat més de dues i de tres— que he vist la pel·lícula "Roma citta aperta", he pensat en mossèn Joan Cortinas. Hi ha una semblança de fons, física i tot, entre la figura del capellà amic dels partisans, a la Itàlia feixista que ens presenta aquell film, i el nostre mossèn. Aquest, però, el de la nostra realitat, ni tingué la fi tràgica d'aquell, que mor afusellat, ni es trobà amb una divisió tan nítidament establerta entre bons i dolents, com la del cinema. Mossèn Cortinas pertany de ple a aquella munió de catòlics catalans que patiren d'una manera durant la segona República i la guerra civil, i patiren d'una altra manera després... Haver lluitat per la justícia en ambdues situacions li donava una especial maduresa: coneixia el fons de l'home i en relativitzava les circumstàncies, amb una penetració i amb una llibertat d'esperit que els qui només el conegueren superficialment no sospiten.

El record dels companys sacerdots màrtirs no el deixà mai: mossèn Samsó... el bisbe Iruja... mossèn Fernando Molins, rector de Santa Mònica, assassinat en plena Rambla... i tants i tants d'altres. Els venerava tots, al marge de qualsevol matisació política. Ell mateix, el 6 d'octubre de 1934, a Vilanova, va estar a punt de ser cremat a la foguera encesa amb els bancs i altres objectes del temple i, uns moments després, l'adossaren a un arbre i li dispararen un tret que una mà providencial, clavant un cop al pistolero, va poder desviar.

Venint d'aquesta persecució, té més valor encara tota l'acció social que dugué a terme en els anys de la post-guerra, la seva amistat amb els qui venien de l'altre bàndol i la seva denúncia de les injustícies. Mossèn Cortinas ens ha deixat un munt de papers de memòries, desiguals i barrejats, però vius i rics en detalls. L'Ajuntament de Santa Coloma, el seu poble natal, gràcies a l'interès del seu ex-alcalde mossèn Lluís Hernández, n'ha publicat una selecció, amb pròleg de mossèn Josep Mª Galbany. És una edició de molt pocs exemplars. Caldria que algú treballés i articulés aquest material i el que resta inèdit. De moment, però, ja hi tenim una font directa d'informació.

Cap al 1940, mossèn Cortinas, superant obstacles, esdevingué un visitant habitual de les presons de Barcelona: la de Sant Elies —antiga xeca—, la del Palau de Missions de Montjuïc, la Model. Hi conegué molta gent del POUM, entre ells Joaquim Maurín, aleshores condemnat a mort —després seria indultat—, de qui escriu mossèn Cortinas: "em rebé molt bé i es mostrà molt amable"... però de confessió no va voler saber-ne res: "...arrepentirme, ¿para qué? Si he hecho lo que creía tenía que hacer". La galeria dels condemnats a mort, escriu també, "et trencava el cor, ja que alguns eren pares de família i el més greu és que només els podies donar ajuda espiritual. Encara era molt més dur si algun d'aquells condemnats era feligrès de la nostra parròquia. "Ell hi feia de tot: a un ex-seminarista, també del POUM, li donà a llegir la "Quadragesimo anno"... els treia de sota mà les cartes. Aquest servei, per cert, quedà una mica compromès el dia que al pare caputxí Ricard d'Olot, company seu en aquest ministeri, n'hi caigueren un plec de la màniga davant mateix d'uns funcionaris...

A més de les presons, mossèn Cortinas visitava els hospitals, on duia a terme una tasca que, en el fons, era la mateixa. Els del POUM li portaren un tal Verdejo, perseguit per la policia, que "estava tuberculós perdut i anava sense esma pels carrers". El pogué col·locar a Sant Pau i l'anava a veure sovint. "Jo li parlava de l'heroisme del pare Rutten... li ensenyava Tribuna", el periòdic de l'OCPD (Orientació Catòlica i Professional dels Dependents) que havien creat els antics feijocistes. Hi dialogava: "Yo estoy de acuerdo que en la Iglesia Católica se han cometido muchos disparates...". En Verdejo rebé els sagraments abans de morir. Els seus companys, li retreien després a mossèn Cortinas amistosamente: "Mossèn, nosaltres el matarem, per haver-nos convertit aquest militant tan ferm". Però afegien: "La veritat és que estem molt contents de vostè... perquè el nostre camarada ha mort com una persona i no llençat al carrer com un animal...". El to de les seves converses era sempre obert, de confrontació franca. Mossèn Cortinas, des del més delicat respecte a l'altre, mai no dissimulà el seu tarannà apologetic. Als seus contrincants també els encantava la polèmica. Era una característica de l'època. Un italià a qui obtingué medicaments difícils de trobar li escrivia, més endavant, i encapçalava la carta així: "Apreciado amigo en Cristo y en Lenin: no sea V. tan antisoviético". A continuació deia tots els penjaments possibles del Papa i l'avisava que el món ben aviat seria soviètic. Un bon dia en rebé una nova carta en la qual li deia: "Estoy muy mal. Tenía razón V. Perdóneme y bendígame. Tengo unos nueve millones de liras en dos libretas que dejo a la Iglesia". Aquells diners, però, mossèn Cortinas no els vegé mai... I escriu: "Jo crec que hi ha indicis, almenys, de la seva conversió; la seva última carta la guardo com un tresor...". És allò de l'Evangeli del tresor i del cor.

■ J. Carrera Planas
Bisbe electe

Els qui ja portem uns quants anys a l'esquena n'hem pogut veure de totes: quanta gent, en els darrers trenta anys, ha "canviat de camisa" presumint, fins i tot, de ser fidels a una realitat que ignora absolutament la veritat!

Una actuació així no expressa cap tendència a la maduresa, sinó més aviat a la immaduresa. Que al llarg dels anys —i en cada moment de cada any— la persona "pensi", "parli" o "actui" amb uns criteris diferents, fruit d'uns plantejaments variables segons les exigències de les circumstàncies sempre canyants, no sembla pas que pugui conduir a la plenitud de l'ésser personal, en la qual consisteix la veritat de l'home.

Agafem-ho des del punt de vista que vulguem: polític, ideològic-filosòfic, ètic, religiós... Que en el termini d'uns quants anys —o mesos—, o en l'espai que va de casa a l'Església o al negoci o a la diversió, una persona pugui ser liberal, marxista o social-liberalista; "moral", immoral o amoral; generós, indiferent o egoista; eclesial-institucional, eclesial-no institucional o no eclesial; respectuós, "passota" o "gamberro"... això no té res a veure amb el camí de la maduració noble de la persona humana.

Per altra banda hem de comptar —i tant!— que som febles, que fallem, que, com li passava a Sant Pau, sovint no fem el que volem i no volem el que fem. Qui pot llançar la primera pedra en la reivindicació de l'autenticitat? Confesso que jo no. Tanmateix, en aquests darrers trenta anys quanta gent ha perdut els fonaments sota el bombardeig d'una "inautenticitat" estratègicament disparada pels qui han anat "canviant de camisa"!

Evidentment en aquest món ens podem anar atansant a la veritat —i ho hauríem de pretendre sempre—, ahora que sabem que mai no l'assolirem del tot i que, en conseqüència, mai no podrem dir que som "autèntics". El que sí podem dir —i ho hauríem de dir honradament— és que "volem ser autèntics", que volem avançar vers la veritat i que, des d'aquest "voler" jutgem el nostre "fer". No podem ser "autèntics" en la nostra realitat, en la nostra vida de cada dia, carregada de contradiccions i de misèries. Però sí que podem honradament intentar que la nostra realitat sigui sempre tensionada per la veritat. No ens podem posar tranquil·lament una ètica per a la política, una altra per a la família, una altra per al negoci; una per a l'adolescència, una altra per a la joventut, una altra per a la maduresa; una per a mentre penso blanc, una altra per a quan canvio a negre, una altra per a quan pensi marró...

El sentit de la vida humana és la veritat, que nosaltres hem d'anhelar. Si la veritat és l'ésser en tant que objecte del nostre coneixement —per tal que pugui esdevenir objecte de la nostra voluntat lliure—, la seva recerca ha de ser present **sempre** a la nostra vida. Aquesta recerca —aquest "ordenar la vida" a la plenitud humana per tal que ens anem fent lliurement allò que naturalment som: persones humanes, imatges de Déu; i així puguem sentir la crida a esdevenir fills de Déu— és el **fonament** de tota vida humana digna.

Perquè no hi hagi més tragèdies

• Sr. Director:

Vull solidaritzar-me amb les opinions expressades, i amb les insinuades, pel senyor Jordi Bassas en l'article **Reflexions després de la tragèdia**, del número 611, del 6 de juny.

Jo voldria ser més clar. Voldria dir que la lluita d'ETA pot durar molts anys i que hi poden haver moltes més víctimes. Voldria dir que un govern espanyol responsable hauria d'enfocar una negociació política amb totes les conseqüències, i que en la realitat d'Espanya no hi ha d'haver res sagrat ni intocable. Cal tenir en compte que vivim en un món canviant, on ja no són vàlids els dogmes en coses temporals. Per tant, si cal discutir sobre autodefinició, s'ha de fer. Finalment diria que, ara com ara, en cada

Però aquest fonament no té res a veure amb el que, en aquests darrers temps, s'ha anomenat "fonamentalisme". El fonamentalisme converteix "una realitat" —sigui de l'ordre que sigui: polític, religiós, filosòfic, cultural— en "la veritat"; i, com a conseqüència, l'enfronta amb qualsevol altra realitat.

Quan Jesucrist diu "Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida" no transforma cap "realitat" en "veritat", sinó que ens diu que Ell —el Fill de Déu fet home per nosaltres— és la nostra plenitud, la plenitud de la humanitat; i una plenitud no solament natural sinó sobrenatural perquè en Ell podem ser persones humanes en plenitud i fills de Déu. Aquest pla misericordiosament meravellós de Déu es va realitzant, per a tota la humanitat, en l'Església que, en tant que és **Jesucrist present en la humanitat per obra de l'Esperit Sant**, és "la Veritat"; i en tant que és el conjunt de pobres pescadors que la formem, és **"una realitat"** tendent, "amb dolors de part" —com diu Sant Pau—, vers la **veritat** que l'Església té en si

mateixa i que va coneixent, aprofundint i explicitant al llarg de la història, camí del cel on esdevindrà plenitud de la humanitat en el Fill que, per voluntat del Pare, ens ha incorporat a Ell per l'Esperit Sant.

Viure tot això amb coherència no resulta gens

fàcil. D'entrada no hi ha cap aspecte, ni cap moment de la nostra vida que en pugui quedar al marge. Sempre i en tot lloc hem de **voler ser transparents a Jesucrist**. Ell és la veritat; no nosaltres. Si algú es creïés ser la veritat, fomentaria el fonamentalisme. El laic que vol treballar pel regne de Déu, el prevere que vol ser prevere, el bisbe que fa de bisbe, el Papa que és cap visible de l'Església, han de predicar Jesucrist; no es poden predicar a si mateixos. I ho haurien de fer amb la paraula de la seva vida, no solament amb la paraula oral o escrita.

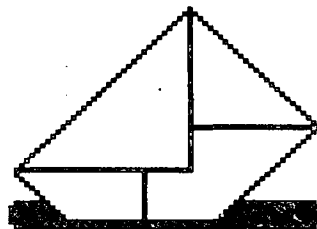
Però això costa. En un món completament laicista, enmig d'una cultura pagana, amb el bombardeig constant de la societat de consum, voltats d'hedonisme i efecisme materialista, el testimoniatge senzill, però coherent de Jesucrist —el Jesucrist que, per Do del Pare, s'ha fet la nostra salvació; no un Jesucrist adobat al nostre raquític gust—, no és gens fàcil. Els problemes de la Polònia visitada fa poc per Joan Pau II ho palesen.

L'Església —com ens ha recordat el Papa en la seva darrera encíclica— no té com a missió resoldre problemes tècnics; però sí que té com a missió il·luminar tots els àmbits de la vida amb la llum de l'Evangeli.

Si, com a cristians, volem ser coherents, podem no obrir la nostra consciència a la llum del Magisteri? I si, el fet d'obrir-la, crea dificultats entre els mateixos germans? Pot la caritat exigir menys coherència? Pot ser que les exigències de l'amor contradiguin les exigències de la fe? Són preguntes molt doloroses.

Deixeu-me acabar posant-ho tot en mans de Déu. Que Ell ens ajudi a imitar Maria en la qual la coherència del "faci's en mi segons la teva paraula" estava amarada de fe, d'esperança i de caritat.

■ Pau López Castellote

víctima hi ha un responsable: els terroristes. Però hi ha també un segon corresponsable: el govern que nega tota altra sortida.

Antonio Ferret
Barcelona

Per un ecumenisme de base

• Sr. Director:

A Terrassa ens reunim cada any, catòlics i protestants. I és de suposar que el mateix es fa en altres llocs. La majoria de participants és dels primers. Dels protestants, hi participen membres

de diverses esglésies o de diferents confessions i la trobada resta oberta a totes les que hi vulguin participar.

Cada any ens hi trobem més bé en la nostra reunió i per això no és estrany que cada any els diferents parlaments que s'escolten en la reunió s'hi senten menys expressions, podríem dir, malsonants, pels fidels de les contraposades esglésies. Això és un fet. Ara bé, ho és perquè ens acostem doctrinalment i llavors no ens separen diferents doctrines o bé ho és perquè en conèixer-nos més, i ser més amics, les diferents doctrines ja no ens separen com abans? Deixem-ho per després.

En perspectiva internacional, universal la unió dels cristians millora? Es fa més gran? S'incrementa? Sembla que sí, però també sembla que molt a poc a poc. Hi ha realitats positives, concretes que ens fan ser opti-

El premi nacional "Bravo" de ràdio, atorgat a Mn. Josep M. Alimbau

La Comissió Episcopal per als Mitjans de Comunicació Social, que presideix el Sr. Bisbe d'Urgell, monsenyor Joan Martí i Alanís, ha concedit el premi nacional "Bravo" de l'any 1991, en la modalitat de ràdio, a mossèn Josep M. Alimbau i Argila, membre de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social de l'Arquebisbat de Barcelona i redactor en cap de "Full Dominical". Mn. Alimbau ha

realitzat durant trenta anys programes de ràdio, i ha destacat per la seva dedicació a propagar l'alegria i l'optimisme dins dels seus programes que tracten sobre els valors humans i la formació cristiana. Ha treballat especialment a Ràdio Barcelona, emissora degana de la cadena SER. Aquest no és el primer guardó que rep, ja que l'any 1971 ja va rebre el premi "Bravo" Barcelona, i l'any 1981

el mateix premi, però ja dins de l'àmbit de Catalunya. Actualment està redactant un llibre que serà una selecció dels seus principals programes de ràdio, emesos durant els trenta anys de treball continuat. Des de CATALUNYA CRISTIANA li volem donar l'enhorabona per aquest tan ben merescut guardó!

■ CC

Inaugurada a Barcelona la XI Escola d'Estiu de Catequistes amb el lema:

"Benaurets els qui posen pau"

El dilluns 15 de juliol ha quedat inaugurada la primera setmana de l'XI Escola d'Estiu per a Catequistes, que té lloc a la Salle Bonanova de Barcelona. Enguany el lema escollit està profundament implicat amb la realitat del nostre entorn, fuetjada per guerres i violències: "Benaurets els qui posen pau".

Amb una inscripció inicial de 500 persones, aquesta nova edició de l'Escola d'Estiu va

obrir l'acte inaugural amb la intervenció de Monsenyor Deig, bisbe de Solsona i president del SIC. L'Eucaristia va ser presidida per mossèn Josep Mª Aragonès. L'Eucaristia de cloenda es celebrarà a la parròquia de la Bonanova a les 11.45 del diumenge 21 de juliol, i el bisbe de Barcelona Ricard M. Carles, serà el celebrant.

La segona setmana de l'Escola d'Estiu tindrà lloc a Solsona del 5 al 10 d'agost.

mistes: el Consell Ecumènic de les Esglésies, les aproximacions protestants entre ells, Taizé, la Bíblia interconfessional, el Secretariat per a la unió dels cristians, etc. com les setmanes anuals, pel gener, dedicades a l'objectiu ecumènic, són coses evidents. Ara bé, al màxim nivell d'autoritat tant per una part com per les altres, l'avang, el progrés, no sembla que sigui notable. I ¿potser no es nota perquè no hi és?

Tots desitgem la unió entre els cristians i tots sabem les dificultats que això comporta. També hem dit que cal ser optimistes, perquè podem i hem de ser-ho. Llavors podem suposar que les nostres autoritats eclesials arribin a un acord teòric o doctrinal i pràctic o d'acció. En tal supòsit, òptim, ¿els fidels ara separats no es trobarien com de sobte sorpresos, desprevinguts, no preparats pel feliç esdeveniment?

Nosaltres, a poc a poc, hem anat veient com els protestants estimen Jesucrist sincerament, autènticament i això, sobretot això, ens ha permès i ens permet d'acostar-nos més i més i a ells els deu passar semblantment en relació a nosaltres. Els fidels, els laics, no hi podem fer res en l'aspecte doctrinal o gairebé res, però no ens convé poder seguir d'alguna manera o altra els debats d'aproximació doctrinal per així facilitar i àdhuc viure la desitjada unió i unitat? Proveïts d'humilitat, docilitat i obediència (que no són mals fonaments per la caritat ni per l'amor a Jesucrist) convé moltíssim conèixer i participar d'alguna manera en l'aproximació doctrinal.

"Que tots siguin u" ... Nosaltres també volem ser-ho!

E. Torrente Viver
Barcelona

Multifestival DAVID 91

"La bona notícia de la música, la dansa, el cant i l'art"

El Multifestival DAVID 91 s'ha desenvolupat de l'11 al 15 de juliol al recinte del Patronat "Flor de Maig", a Cerdanyola.

L'assistència de la gent ha variat segons les activitats realitzades, però als concerts s'ha arribat a una participació d'unes 3.000 persones. Els tallers d'expressió artística i de tècniques de comunicació i d'informació, els seminaris que reflexionaven des d'una perspectiva de fe sobre temes actuals, els espais d'oració i de silenci i els concerts han conformat aquesta sisena edició del Multifestival.

Un dels actes centrals ha estat el Simpòsium que va reflexionar i debatre entorn de la necessitat d'inculturació de la fe, el projecte teològic-pastoral del David i les aportacions dels

participants. El simpòsium va acabar amb l'Eucaristia del diumenge, presidida per Monsenyor Joan Martí Alanís, president de la Comissió Episcopal dels Mitjans de Comunicació Social.

Com en cada multifestival DAVID, els seus organitzadors han aconseguit que gent de diversos camps artístics i creatius es trobin i intercanviïn experiències vitals, sempre des d'un missatge d'esperança que parteix de veure, d'analitzar i de viure la realitat tal i com és, aportant la fe i un testimoni del Crist ressuscitat que impulsa a caminar amb el cant, l'art, la festa, la sorpresa i l'obertura, descobrint camins nous que es van inventant a cada moment.

■ M.V.

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació S.O.S. Kinderdorf (adherida a la UNESCO)

Vols donar una llar a infants que no en tinguin?

Desitjo fer-me **AMIC D'ALDEES INFANTILS S.O.S. DE CATALUNYA**
Passeig de Sant Gervasi, 24 - 08022 Barcelona - Tels. 417 75 39

1.- Amb la subscripció de:

_____ Ptes.

que farà efectives amb pagament: ☐ Trimestral ☐ Semestral ☐ Anual ☐

2.- Apadrinant a:

Un infant amb 2.500 ptes. al mes. ☐

Una casa amb 10.000 ptes. al mes. ☐

Nom i dos cognoms:

Adreça:

Població:

Banc o Caixa d'Estalvis:

Agència:

Direcció:

Compte corrent o Llibreta d'Estalvis núm.:

Senyal amb una X els requadres que li interessin.

Demana més diàleg entre les parts implicades

L'Església en el greu problema de Iugoslàvia

Els problemes de Iugoslàvia són greus. Els esforços de la diplomàcia europea tracten d'evitar un enfrontament armat. No hi ha unanimitat d'opinions. Són mostres dels diferents punts de vista els criteris dels qui, com el ministre d'Afers Estrangers de l'Estat Espanyol, estan per la unitat de Iugoslàvia, d'acord amb les conclusions del tractat d'Helsinki, i els qui, com el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, propugnen l'autodeterminació dels pobles.

Cap dels nostres mitjans informatius no ha expressat l'opinió de la Santa Seu i la dels Episcopats d'aquelles regions sobre el problema. CATALUNYA CRISTIANA se'n fa ressò, resumint algunes notes de premsa d'agències catòliques internacionals.

Joan Pau II fa una crida pel diàleg entre els pobles iugoslavs

Joan Pau II ha fet una crida perquè es posi fi a la violència a Iugoslàvia i propugna un diàleg que respecti les aspiracions legítimes dels pobles iugoslavs. Aquesta crida ha estat lançada al final del consistori reunit a Roma, en el curs del qual han estat creats 22 nous cardenals.

"Preguem pels nostres germans de Iugoslàvia —declarà el Papa— especialment els de Croàcia i Eslovènia, ara durament posats a prova, perquè cessi la violència i que prevalgui un diàleg apte per assegurar una convivència que respongui a les aspiracions legítimes d'aquesta terra estimada".

En el curs de la litúrgia eucarística que el Papa concelebrà amb els cardenals, l'assemblea fou igualment invitada a pregar per tots els Caps d'Estat i els membres dels governs per tal que sàpiguen "respondre a les aspiracions de llibertat, de justícia, de pau i de solidaritat que són al cor de tots els pobles".

Crida vibrant dels bisbes eslovens al món catòlic

Els bisbes catòlics d'Eslovènia adreçaren el diumenge 30 de juny una nova crida urgent a totes les conferències episcopals d'Europa i de tot el món, i a totes les organitzacions catòliques, per tal que continuïn els seus esforços a fi que "cessi l'agressió militar i l'ocupació d'Eslovènia, exercida per l'exèrcit iugoslau". La crida, signada per monsenyor Aloisij Sustar, arquebisbe de Ljubljana i president de la Conferència Episcopal d'Eslovènia, diu que "l'agressió ha estat premeditada

des de fa molts mesos. El seu objectiu és suprimir la democràcia a Eslovènia. El mateix esdevindrà a Croàcia. Qualsevol altra informació és falsa. Us preguem que no doneu crèdit a les informacions provinents de Belgrad".

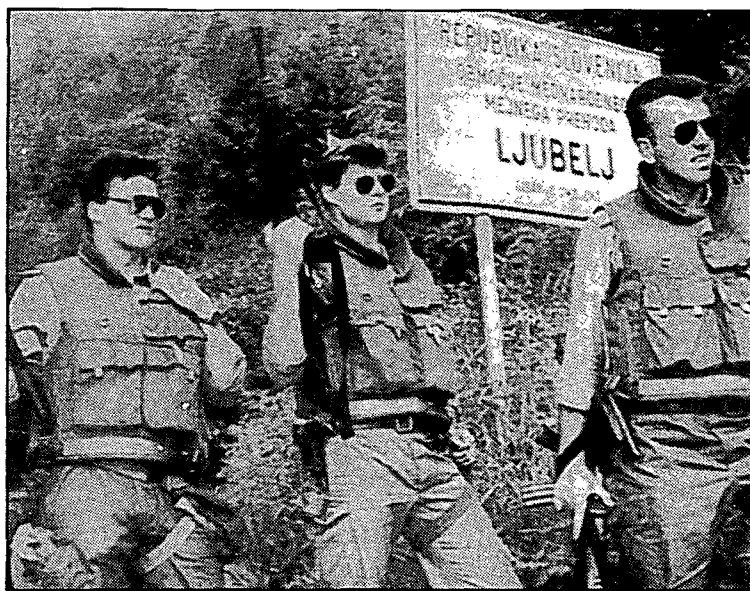
"L'Església catòlica d'Eslovènia", continua la crida dels bisbes eslovens, "ha rebut molts encoratjaments i expressions de suport. La nostra Església expressa la seva gratitud per les paraules pronunciades pel papa Joan Pau II com pels missatges de solidaritat tramesos pels cardenals i les conferències episcopals".

Els bisbes eslovens tenen por d'un segon atac de l'exèrcit iugoslau i creuen que la instauració d'una dictadura militar és novament possible. "L'exèrcit no respecta l'alto-el-foc i acusa els altres de no respectar-lo. També es prepara per un nou atac. No respecta en absolut els principis més elementals d'humanitat als quals està obligat per les convencions internacionals. Us supliquem que imagineu el pitjor: en el cor d'Europa, una terrible repressió i la instauració d'una dictadura militar i comunista són novament possibles. Us preguem que feu tot el possible per impedir-ho", insisteix la nota episcopal.

Els bisbes eslovens indiquen clarament el mitjà més eficaç que, des del seu punt de vista, pot salvaguardar encara la independència de la seva pàtria: "El mitjà més eficaç per defensar la democràcia, els drets de l'home i els habitants civils d'aquest petit país d'Europa anomenat Eslovènia seria el reconeixement immediat del nostre Estat sobirà. En efecte, és per defensar la seva democràcia que Eslovènia ha proclamat la independència. Es per això que us preguem que intervingueu en aquest sentit de cara als vostres governs".

L'Arquebisbe de Zagreb defensa el dret de Croàcia a l'autonomia

L'Arquebisbe de Zagreb, cardinal Franjo Kuharic, ha afirmat que

Iugoslàvia: Eslovènia emmudida pels exèrcits. A la fotografia, soldats que han rebut l'ordre de controlar les fronteres iugoslaves en territori eslovè

els croats tenen dret a la llibertat i a l'autonomia. Durant una visita de cap de setmana als seus compatriotes de la ciutat alemanya de Ludwigsburg, demanà que es comprengui la lluita del seu poble per l'autodeterminació, la democràcia i la legalitat després de tants decennis d'opressió.

"Sovint es qualifica de nacionalisme el patriotisme d'un petit poble", ha constatat el cardinal. "Tanmateix", afirmà, "és remarcable veure com els croats catòlics, mirant vers Occident, resisteixen després de mil anys la pressió sèrbia sense usar la violència. L'Església ha contribuït amb força per tal que els croats en els territoris en crisi no hagin respost la violència amb violència i que no hagin oposat al bloqueig

dels tancs una resistència armada".

L'Arquebisbe de Zagreb exhortà els seus compatriotes a no cedir a la temptació de la revenja per reivindicar el dret a la llibertat. "L'Església catòlica", afirmà, "defensa la no violència, el diàleg i la negociació per trobar una solució que permeti als pobles de Iugoslàvia viure aplegats segons els principis liberals i constitucionals".

Crida de la comissió "Justícia i Pau" d'Eslovènia a favor de la pau i la salvaguarda dels drets de l'home

La Comissió "Justícia i Pau", a la Conferència dels bisbes

d'Eslovènia, en una declaració signada pel seu president Anton Stres adreça una crida urgent a a totes les Comissions "Justícia i Pau" europees. Aquesta crida demana que s'intervingui arreu del món per tots els mitjans a favor del manteniment de la pau i la salvaguarda dels drets de l'home a Eslovènia.

"Des del dijous dia 27 de juny la cimera militar de Belgrad, amb la complicitat del govern, exerceix una veritable ocupació d'Eslovènia. Des del mateix dia els combats ja han fet un centenar de morts i ferits. Però els eslovens estan decidits a defensar la seva llibertat", afirma la declaració de Ljubljana.

La Comissió de Justícia i Pau d'Eslovènia crida l'atenció sobre el fet que durant la jornada del 27 de juny "ha quedat palès que no es tracta solament d'impedir la independència d'Eslovènia, sinó també i per sobre de tot de reinstaurar el socialisme bolxevic a Eslovènia i a tota Iugoslàvia. Rera l'agressió armada, hi ha la força política de l'exèrcit que s'anomena Lliga dels comunistes. El seu objectiu, conegut des de fa mesos, és tornar a fer de Iugoslàvia un país comunista i centralista, dominat pels serbis".

La Comissió de Justícia i Pau d'Eslovènia deplorea, finalment, que aquesta ocupació ha estat encoratjada per certes declaracions d'homages polítics del món que no comprenen que els eslovens hagin declarat la seva independència per defensar la seva democràcia i la seva llibertat.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Massa complicats els documents eclesiàstics

L'agència catòlica ICIA ha informat d'un simposi que ha tingut lloc a Viena, referent a l'encíclica "Redemptoris Missio" del papa Joan Pau II.

En una de les sessions es manifestà el desig que l'Església utilitzi un llenguatge més comprensible, tant en els documents del Papa o de la Santa Seu com en les cartes pastorals dels bisbes d'arreu del món.

Aquest desig fou exposat amb certa contundència per monsenyor Florian Kutner, bisbe auxiliar de la capital austríaca. "Sovint els simples fidels, com també un bisbe, han de llegir tres vegades un document eclesiàstic si volen entendre'l correctament", manifestà monsenyor Kutner. Segons el seu parer, "àdhuc les simples homilies dels sacerdots resulten lingüísticament complicades i ambigües, essent aquest un dels motius pels quals moltes persones s'aborreixen i no freqüenten més el temple per la celebració eucarística dels diumenges". Kutner creu que "molts fidels no arriben a saber amb precisió què ensenya l'Església sobre temes vitals i puntuals". El bisbe auxiliar de Viena manifestà també que és freqüent que grups de catòlics manifestin no estar d'acord amb les "postures" de l'Església, quan en realitat no han llegit —o no

han comprès— els textos del Magisteri, degut a la complicació del seu contingut o al recordat llenguatge emprat.

Pel que fa al mateix tema, al simposi es suggerí que la sala de premsa del Vaticà, quan anuncia la imminent publicació d'una encíclica o exhortació pastoral del Sant Pare, hauria de facilitar-ne un resum en estil periodístic als mitjans informatius. No es donaria la trista experiència que els periodistes, no tenint temps per llegir el text íntegre, busquin una frase sensacional per encapçalar la seva informació o el seu comentari, frase que no reflecteix ni de bon tros el fil conductor o la idea central del document.

Segons els membres del simposi, les delegacions diocesanes dels mitjans de comunicació social haurien de fer el mateix en relació a les cartes pastorals dels seus pastors.

Per altra banda, a Viena, segons la mateixa agència, s'ha vist positiu el costum d'alguns bisbes que escriuen cada setmana una carta breu adreçada al poble fidel, malgrat que no gaudeixi d'un contingut o forma literària tan profunds o teològics.

■ Francesc Gamissans

CATEQUESI I SÍMBOLS

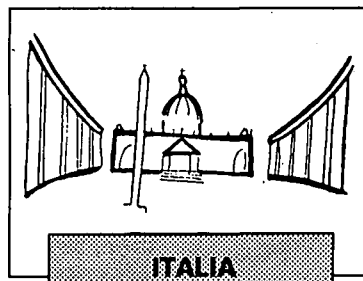
Estem preparant una "MOSTRA" de símbols, per als dies 7, 8, 9 i 10 d'octubre a

l'ESCOLA ÀUDIO-VISUAL DE LA DELEGACIÓ DIOCESANA DE CATEQUESI (Diputació 231 - Edifici Seminari - Tel. 454 18 98)

Els teus també poden ser exposats. La teva experiència servirà per enriquir a molts altres.

Els podem passar a recollir. Avisa a Rosa Boada, tel. 325 99 92.

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

Grup d'ex-toxicòmans rebut pel Papa

ROMA.— El papa Joan Pau II va rebre en audiència un grup d'ex-toxicòmans amb motiu de la Diada mundial de la droga, organitzada pel dia 26 de juny propassat per les Nacions Unides. En el seu discurs, el papa observà que la droga, i en particular la toxicomania, és un fenomen que ha pres unes proporcions que amenacen el nostre segle.

Davant el seu auditori, el papa ha assenyalat que en l'origen de la toxicomania sovint s'hi troba "un clima d'escepticisme humà i religiós, també d'hedonisme, que finalment porta a la frustració, al buit existencial, a la convicció de la insignificància de la vida mateixa, a la degradació en la violència".

Per altra banda el Papa ha advocat per "una campanya constant de sensibilització de l'opinió pública i una promoció de la cultura vers els veritables valors humans i religiosos". Joan Pau II a posat l'accent en el fet que és abans de tot l'Estat qui ha d'intervenir, donat que el fenomen concerneix la vida pública. Per això s'ha mostrat partidari de la posada en marxa d'una sèria política per sanejar les situacions de malura personal, familiar i social. (APIC)

Per cinquena vegada, el Papa visitarà Polònia el proper agost

ROMA.— La sala de premsa del Vaticà ha publicat un primer programa sumari de la visita del Papa a Polònia i Hongria. Joan Pau II tornarà al seu país natal del 13 al 16 d'agost amb motiu de la celebració de la VI Diada Mundial de la joventut a Czeszochowa, i després anirà del 16 al 20 d'agost a Hongria, país que visitarà per primera vegada.

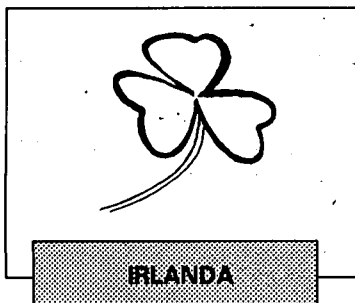
El Papa sortirà de Roma el 13

d'agost amb destí a Cracòvia; el dia següent anirà a Wadowice, i després a Czeszochowa. Joan Pau II sortirà d'aquesta ciutat novament cap a Cracòvia, abans de traslladar-se el mateix dia a Hongria. Després d'una primera nit passada a Budapest, el Papa visitarà el dia següent la capital, després Pecs, i retornarà a Budapest. El 18 d'agost visitarà les ciutats de Mariapocs, Nyiregyhaza, Debrecen. El 19 d'agost la ciutat de Szombathely acollirà el Papa i el mateix dia reprendrà viatge de retorn a Roma. (KIPA)

L'abolició de l'apartheid, "una victòria dels drets humans"

ROMA.— Ràdio Vaticà, en un comentari difós dies passats, creu que l'abolició legal de l'apartheid a Àfrica del Sud, votat pel Parlament del Cap, és una "gran victòria dels drets de l'home". Tanmateix queda per fer un llarg camí perquè nombroses discriminacions vers la població de color encara subsisteixen en el país, segons recor-dà l'emissió de Ràdio Vaticà comentant el vot del Parlament sud-africà.

Les injustícies legals, segons sembla, no desapareixeran totalment fins la promulgació d'una nova Constitució, que entrarà en vigor l'any 1994. Ràdio Vaticà creu per altra banda que la "monstruosa desigualtat econòmica" entre negres i blancs persistirà durant molt de temps com a conseqüència de l'apartheid. (KIPA)

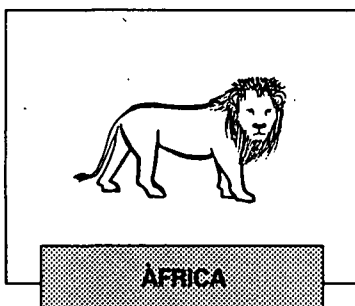

Discriminades les escoles catòliques

DUBLÍN.— L'Arquebisbe d'Armagh, el cardenal Cahal Brendan Daly, s'ha aixecat contra la discriminació de què són víctimes les escoles catòliques a Irlanda del Nord en relació a l'ajuda fi-

nancera acordada per l'Estat. Aquest procediment "no es pot justificar", afirmà als periodistes el primat irlandès.

Un estudi realitzat per la Comissió consultiva permanent pels drets de l'home, finançada pel govern britànic, revela que les escoles primàries catòliques a Irlanda del Nord han rebut entre 1981 i 1986 uns 1500 milions de pessetes menys que les escoles protestants. Els pares catòlics esperen que el govern els faci justícia, digué el cardenal, que va afegir: "El govern sempre ha declarat voler crear condicions de treball equitatives. Això no pot ser si al mateix temps no es creen condicions de treball escolar equitatives, i en això hi té a veure alguna cosa el finançament". (APIC)

La vida contemplativa implanta monestirs al continent

ABIDJAN.— La vida contemplativa s'implanta cada dia més a l'Àfrica. Segons estadístiques recents, hi ha 155 monestirs de vida contemplativa en aquest continent: 95 de religioses, 60 de religiosos. Les religioses són presents a 27 països; els religiosos a 22. Les estadístiques precisen que hi ha 2.681 religioses i 2.116 religiosos.

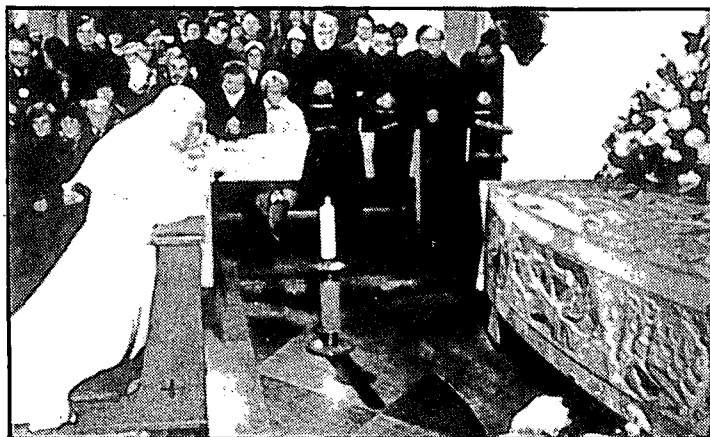
Aquestes xifres es refereixen exclusivament als monestirs i els instituts erigits canònicament, és a dir, per decret especial durant el segle actual. Tanmateix es creu que el nombre de religiosos i religioses de vida contemplativa a Àfrica sobrepassa les xifres contingudes en les estadístiques.

Tot indica que les poblacions africanes s'obren ràpidament als valors de la vida de pregària i a l'espiritualitat contemplativa. (APIC)

Joan Duns Scot, Josemaria Escrivà de Balaguer i Maria Ràfols

Roma intensifica el nombre de beatificacions

L'11 d'aquest mes de juliol el papa Joan Pau II ha aprovat els decrets de la Congregació per les Causes dels Sants referents a quatre venerables.

Joan Pau II prega davant les despulles del venerable Scot (Colònia)

Joan Duns Scot († 1308)

El primer decret es refereix a l'heroicitat de les virtus i el reconeixement del culte immemorial de fra Joan Duns Scot, el cèlebre filòsof i teòleg franciscà, considerat com un dels màxims exponents del pensament medieval i de l'escola de teologia franciscana.

Scot fou un decidit defensor de la Immaculada Concepció de Maria, quan aquesta veritat encara no havia estat declarada dogma de fe. També és meravellosa la seva teoria sobre la reialesa universal de Jesucrist. Durant segles Scot fou menystingut i combatut perquè algunes de les seves posicions teològiques no coincidien amb les de sant Tomàs d'Aquino. Últimament, però, el papa Pau VI considerà el pensament de Joan Duns molt útil per a un diàleg amb l'agnosticisme intel·lectual d'avui.

Josemaria Escrivà de Balaguer (1902-1975)

Joan Pau II també ha decretat el caràcter miraculós d'una guarició atribuïda a l'intercessió del venerable servent de Déu Josemaria Escrivà, fundador de l'Opus Dei. Es tracta de sor Concepció Boullón Rubio, malalta greu d'una "lipocaloino-grabulomatia" tumoral. La guarició fou repentina, perfecta i permanent.

La personalitat del fundador de l'Opus Dei és d'un gran relleu eclesial, centrada en la santificació de la família i del treball enmig del món. La fama de santedat de monsenyor Escrivà està adquirint una difusió considerable.

Maria Ràfols (1781-1853)

La proclamació feta pel Papa de les virtuts heroiques de la religiosa catalana és un bon exemple del resultat de la crítica històrica en les Causes dels Sants. Pius XII va aturar aquesta Causa quan es va descobrir la falsedat d'una sèrie d'escrits atribuïts a la mare Ràfols, sobre els quals s'havien basat molts testimonis processals. Amb tot, els experts han aconseguit depurar els processos dels elements espuris i aportar proves segures de la santedat de vida d'aquesta fundadora.

Maria Ràfols és la fundadora de les Germanes de la Caritat de santa Anna, congregació religiosa molt coneguda i estimada a Catalunya per la seva obra admirable en el món social i assistencial.

Altres decrets

El quart decret de Joan Pau II es refereix a l'aprovació d'un miracle atribuït a la religiosa Josefina Bakhita, (1868-1947) que fou segrestada al Sudan per uns negres quan tenia deu anys, i venuda com a esclava. També s'ha aprovat a Roma un altre miracle atribuït a la polonesa Angela Salawa (1881-1922), empleada domèstica, que desenvolupà una profunda obra d'evangelització als estrats més humils de la societat.

23 nous cardenals i 24 bisbes acabats de nomenar, concelebrant amb el Papa, a la plaça de Sant Pere, el 29 de juny

Recentment s'hi ha afegit Mn. Joan Miquel Martínez

30 anys de presència de sacerdots lleidatans a Cali, Colòmbia

LLEIDA

El dia 9 de març, dissabte, Mn. Joan Miquel Martínez Figuerola va emprendre vol cap a Cali, Colòmbia, on ha anat per fer de capellà al servei de l'Arxidiòcesi de Cali, unint-se al grup de capellans de Lleida que fa 30 anys que estan treballant allà.

6 anys de capellà

Mn. Joan Miquel fa sis anys que és capellà i ha exercit el ministeri a la Parròquia de Fraga

com a Vicari parroquial i els darrers tres anys ha estat el Rector de Llardecans i de Torrebesses. Al mateix temps ha estat consiliari diocesà del Moviment Infantil Juvenil d'Acció Catòlica (MI-JAC) i ha estat eficaç col·laborador de la Delegació diocesana pels Mitjans de Comunicació Social. El jovent i la comunicació han estat dos dels eixos claus en la seva tasca pastoral al bisbat de Lleida, donant a la seva vida de rector un tarannà obert i dialogant amb la realitat d'avui.

Mn. Joan Miquel va a Cali a través de l'Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana, OCSHA, en un moment missiонер important en el marc de l'encíclica Redemptoris Missio del papa Joan Pau II i de les properes celebracions centenàries de l'evangelització d'Amèrica. En particular pel Bisbat de Lleida, cal assenyalar que la seva partida coincideix en el dia amb els 30 anys de la marxa del primer grup de capellans de la diòcesi cap a Cali, on arribaven el dia 9 de març de 1961.

Llardecans

La parròquia de Llardecans, de la que Mn. Joan Miquel ha estat Rector fins el passat dia 17 de febrer, és un poble amb tradició missionera i levítica. El Pare Agustí Miarnau, claretià, fill del poble, és a Guinea Equatorial. A més ara es compleixen 25 any del fet que el Rector d'aleshores, Mn. Joan Boldú, deixant la rectoria va anar a Cali on encara és. Així doncs, Llardecans i Cali

tenen una estreta relació de germanor: allà hi tenen dos senyors rectors. I encara més lligams, Mn. Rufino Farràs, al retorn de Cali a Lleida, després de llargs anys d'estada allà, va tenir com primer destí la Rectoria de Llardecans.

L'adéu

Amb gran emoció la Parròquia va viure el comiat al seu Rector que va coincidir amb la celebració i festa de la confirmació de 13 joves del poble, nois i noies estudiants de BUP, FP i COU.

El mateix dia 17 de febrer s'havia acomiadat dels feligresos de Torrebesses tot celebrant la missa dominical.

El sr. Bisbe i el clergat de la diòcesi acomiadà Mn. Joan Miquel en la trobada del recés mensual de febrer que va tenir lloc al Col·legi Sant Pere Claver dels PP. Jesuïtes, a Raimat. El jovent va dir-li adéu al Casal de Joves Cristians amb l'Eucaristia que ell va presidir, concelebrant els consiliaris dels Moviments de Joves i Adults.

A l'aeroport del Prat l'acomiadaren els seus pares i germans, famílies de Llardecans, alguns mossens i el Vicari General del Bisbat de Lleida, Mn. Josep Llanas.

Tots desitgem a Mn. Joan Miquel bona estada i bon treball pastoral a les terres de Cali, amb salutacions pels altres 7 capellans de Lleida que ja hi viuen.

■ **Jaume Montaña**

FETS I CRITERIS

El dret al desenvolupament

El desenvolupament de la persona i dels pobles no és únicament una aspiració sinó que és un dret que comporta el correlatiu deure.

El tema torna a ser d'actualitat com ho demostra l'escandalosa situació de la tercera part dels països subdesenvolupats, més de mil milions de persones que viuen en una situació de pobresa (Informe sobre el desenvolupament en el món. 1990, publicat per la Banca Mundial).

L'Església ha afirmat amb insistència aquest dret durant els 25 últims anys, des de la "Mater et Magistra" i la "Pacem in terris" de Joan XXIII, passant pel Concili Vaticà II amb la "Gaudium et spes", la "Populorum progressio" de Pau VI, la "Sollicitudo rei socialis" i la "Centesimus annus" de Joan Pau II.

L'ensenyament de l'Església defensa la noció integral del desenvolupament: aquest no es pot reduir a factors econòmics ni és un procés lineal, quasi automàtic i de per si mateix il·limitat. L'autèntic desenvolupament, comprèn l'element quantitatiu més els aspectes socials, culturals, polítics i, de manera especial, el respecte als drets humans.

El desenvolupament, entès com un procés de creixement vers una vida més humana, implica reconèixer la prioritat del "ser" sobre el "tenir". En altres paraules, el desenvolupament té necessàriament una dimensió econòmica, ja que ha de proporcionar al major nombre possible d'habitants els béns indispensables per a "ser";

però no pot reduir-se a un creixement econòmic. Aleshores tindriem un desenvolupament "economicista", que avui dia a tothom considerem fracassat.

La visió que l'Església té del desenvolupament s'inspira en els grans principis teològics, com són: la unitat d'origen i el destí comú de la família humana; la igualtat entre totes les persones i entre tots els pobles; la destinació universal dels béns de la terra, amb la limitació que comporta per al dret de propietat.

Pot semblar que parlar del dret al desenvolupament sigui una qüestió acadèmica. No és pas així. El dret al desenvolupament toca de ple els sofriments i les angoixes de les persones i dels pobles que estan en situació de necessitat.

Les Nacions Unides fan un nou esforç per endegar la Quarta dècada del desenvolupament. No els resulta pas fàcil a causa dels egoismes nacionals, de les estructures de pecat i de moltes consciències adormides.

L'Església aporta uns principis bàsics per motivar una acció que faci possible passar "d'unes condicions menys humanes a unes condicions més humanes" i permetre a "tots els pobles d'esdevenir els artífex de llur destí".

Tots els cristians hem de recordar que el desenvolupament és una exigència de la justícia i de l'amor de l'Evangeli.

■ **† Ramon Torrella i Cascante**

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Fraternitat de vida en comú

Hi ha en projecte l'obertura d'una fraternitat de vida en comú tot seguint l'esperit del P. Foucault: Oració i treball. Vida humil i senzilla. També en podran formar part persones de salut delicada. Interessats escriu a Apartat de correus 628, 43080 - Tarragona.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

La parròquia estrena orgue

URGELL

La parròquia d'Andorra la Vella ha estrenat un orgue de tubs, obsequi de tres institucions del país. La benedicció va anar acompanyada d'un concert a càrrec d'un organista holandès.

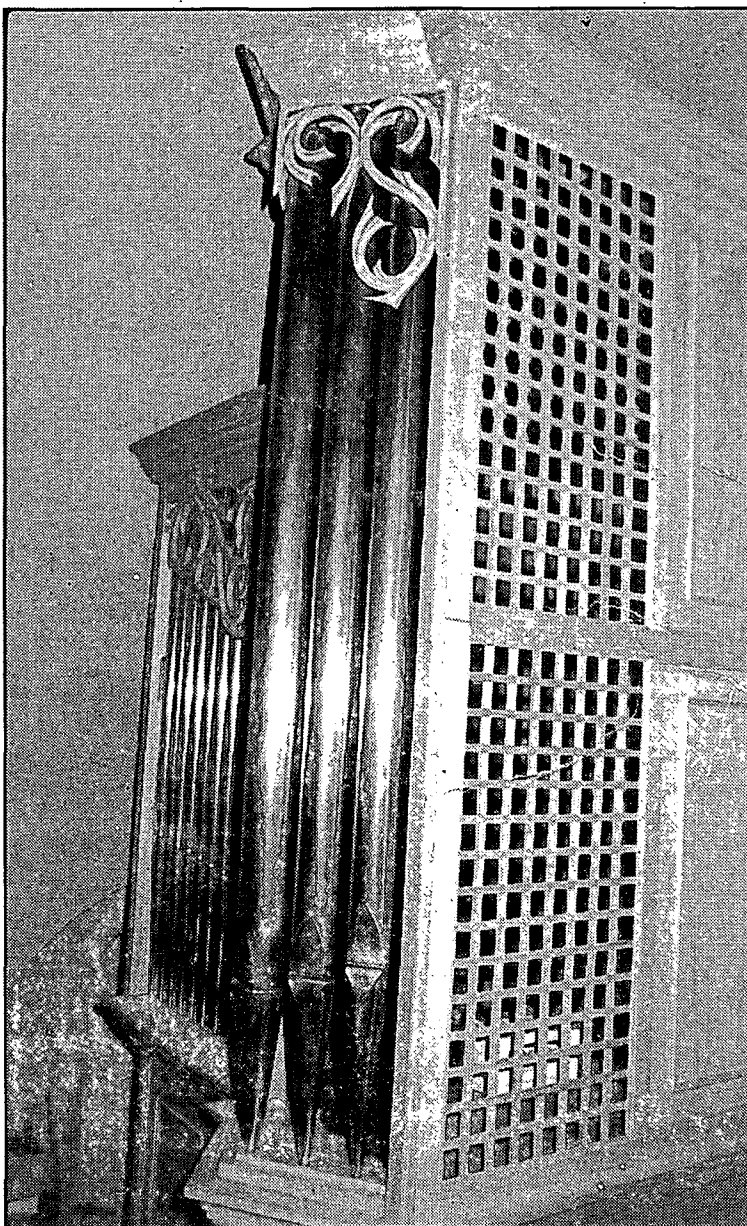
La parròquia de Sant Esteve d'Andorra la Vella, el dia 15 de juny, estrenà solemnement l'orgue de tubs recentment instal·lat a l'església titular. En l'acte inaugural, un monitor proclamava les lloances de l'instrument musical que eren alternades pels acords musicals de l'orgue. El Sr. Bisbe, en la pregària de benedicció, demanà que "els servents de Déu que canten aquí a la terra amb goig cànctics espirituals mereixin arribar a les alegries eternes". A continuació, l'organista holandès Jan Willen Jansen obrí el concert i interpretà composicions de Bach, Cabanillas, Arrigo i una selecció del "Llibre d'orgue de Tolosa" (s. XVIII). El públic, que omplia l'església parroquial, aplaudí les interpretacions de l'organista que es distingeix, segons els musicòlegs, "per la recerca de les fonts d'una

interpretació més autèntica possible".

L'orgue d'Andorra la Vella ha estat construït per Georges Danion, de París, organer que ha construït els orgues d'importants catedrals i auditoris de França, Holanda, Suïssa i Mònaco. Disposa de tres teclats i un pedaler, ofereix una sonoritat clàssica, molt adequada a les celebracions litúrgiques, però alhora molt adaptable a les interpretacions de concerts. Els salmers són de fusta de roure, la cònsola ha estat realitzada en castanyer i l'instrument disposa de 2.137 tubs d'estany. L'orgue ha estat construït en tres cossos que emmarquen la rosassa del temple.

L'import de l'instrument musical gira a l'entorn dels trenta milions de ptes., xifra que ha estat aportada pel Govern d'Andorra, Comú d'Andorra la Vella i Agrupació de Bancs d'Andorra. Les tres institucions andorranes han posat a disposició de l'església d'Andorra la Vella el clàssic instrument musical propi de la litúrgia i el país amplia les possibilitats de la seva oferta cultural, perquè és l'únic orgue de tubs del Principat.

■ Antoni Mirabet

Els piragüistes olímpics de la Seu disposaran de servei religiós

LA SEU D'URGELL.— Els piragüistes que, procedents de diverses nacionalitats, l'estiu del '92 participaran a les proves olímpiques de La Seu d'Urgell, disposaran també de serveis religiosos. Així està previst pels organitzadors del COB i pels Germans de la Salle, anfitrions dels esportistes olímpics. "El servei religiós dels esportistes del '92 està previst, però encara no s'ha concretat", ha manifestat el Germà director del col·legi La Salle de La Seu d'Urgell. El centre educatiu està dirigit per una comunitat religiosa i hi ha una àmplia capella, fets que facilitaran l'oferta d'un servei religiós de característiques semblants al que oferirà el centre Abraham a la Vila Olímpica de Barcelona.

Al col·legi de La Salle s'hi han disposat els serveis per a acollir els tres-cents esportistes que l'estiu del '92 acudirán a la cita olímpica del piragüisme en aigües braves a La Seu d'Urgell. El COB i la direcció del centre educatiu van arribar a un acord sobre l'estructura i les obres a realitzar. La primera etapa, i la més costosa, ja ha estat coberta, solament resta la distribució de mobles i serveis.

■ A. M.

Un ambiciós projecte per a un conjunt de primer ordre

"Programa Boí": restauració de les esglésies romàniques i reordenació de tota la vall

BOÍ.— La Generalitat de Catalunya ha redactat el "Programa Boí", un projecte que preveu la restauració del patrimoni artístic i el reordenament de tota la vall.

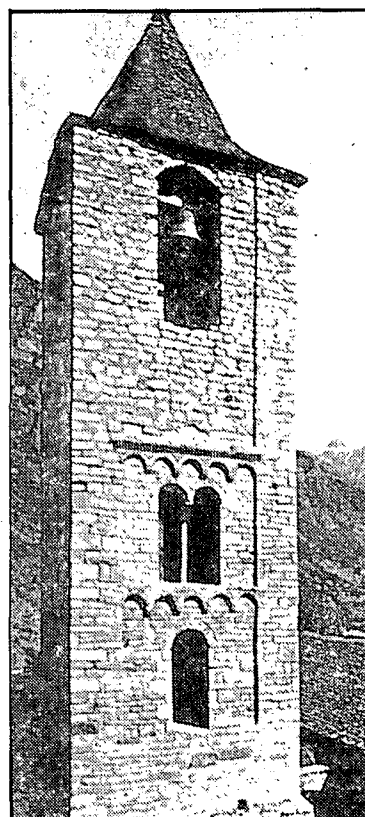
El projecte de l'administració autonòmica abasta un tractament global del patrimoni cultural, etnològic i paisagístic de

la vall, i aprofita les actuacions anteriors que ampliarà d'acord amb els nous programes. Les esglésies i ermites de la vall, amb tot el seu patrimoni cultural i l'entorn paisagístic, ocupen la part més rellevant del "Programa Boí". A l'estudi presentat hi figuren deu esglésies i tres ermites. A més hi ha

la voluntat de fer còpies de les pintures murals i imatges que, procedents de la vall de Boí, avui estan dipositades als museus d'art de Catalunya, i situar-les al seu marc original. L'administració disposa ja dels inventaris dels estudis planimètrics de la major part de les esglésies de la vall. La voluntat dels tècnics és respectar el doble caràcter d'identitat dels temples com a llocs de culte i monuments d'art, que custodien valuoses mostres de la fe del poble.

L'objectiu dels responsables i redactors del "Programa Boí" és la protecció i reordenament del patrimoni cultural de la vall de Boí, mitjançant un tractament global que contempla també l'entorn i el medi paisagístic d'un indret de Catalunya privilegiat per l'art i l'encant natural. L'estudi no renuncia a les actuacions anteriors, sinó que preveu la seva actualització i l'ampliació dels projectes existents. "Per evitar la de-

gradació ja començada en certs sectors", l'administració autonòmica ha incoat la declaració de Béns d'Interès Cultural de vint llocs. Mitjançant programes plurianuals vol procedir a "una restauració en profunditat de tots els béns d'interès cultural". L'ampliació del programa ha obligat la Generalitat de Catalunya a demanar el suport de totes les institucions implicades i realitzar una acció de coordinació. Entre aquestes institucions, particularment per la seva incidència en el patrimoni arquitectònic, hi ha l'Església. Els preveres Jaume Tarragó, de la Comissió per al Patrimoni Artístic del Bisbat d'Urgell, i Marcel·lí Farré, rector de les parròquies de la vall de Boí, que van assistir a la presentació del "Programa Boí", donen suport al projecte i vetllaran per la seva realització. Tothom sap avui que existeix un reconeixement internacional del valor singular del romànic de Boí, qualitati-

vament i quantitativament únic del context europeu".

■ Antoni Mirabet

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 417 39 64

PRO-VIDA
ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE
A LA VIDA HUMANA
Bonaplatja, 42. 1r T. 204 71 11
08034 BARCELONA

COL·LABORA FENT-TE SOCI

☐ Sí a la vida, desitjo rebre el butlletí informatiu PRO-VIDA.

Nom _____

Adreça _____

Provincia _____

CP _____

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA - Bonaplatja, 42. 1r T. 204 71 11 08034 BARCELONA

A la barriada del "Poble Sec"

Inauguració d'un nou temple a Sitges

BARCELONA

"El motiu de la creació i inauguració d'aquest centre de culte ha estat l'augment de població del barri del «Poble Sec» de Sitges, lluny de l'església parroquial de vora mar", ha declarat a "CC" l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard M. Carles, en la benedicció d'un nou temple que té per patró sant Joan Baptista.

El dia 24 de juny, festivitat de sant Joan, tingué lloc la solemne benedicció, feta per l'arquebisbe de la diòcesi.

L'assistència fou massiva per part dels veïns del barri. Hi foren presents el rector de Sitges, mossèn Josep Nicolau, el responsable del nou temple, Antoni Deulofeu, el Vicari episcopal de la zona del Garraf, Francesc Pardo, també representats dels ordes religiosos i les primeres autoritats civils de la vila.

"Estic content per la gran assistència"

Aquest redactor aprofità l'avinentsa per fer unes breus preguntes al Dr. Ricard M. Carles.

—Amb el temps, serà parròquia aquest temple?

—De moment serà un centre de culte, amb catequesi, moviments de joventut i matrimonis, assistència social, etc., però sense trencar la unitat religiosa de la comunitat cristiana de Sitges.

L'arquebisbe de Barcelona manifestà que quan els barris no tenen tradició històrica arrelada o una personalitat definida, no cal crear-hi noves parròquies. Aquest seria el cas de Sitges.

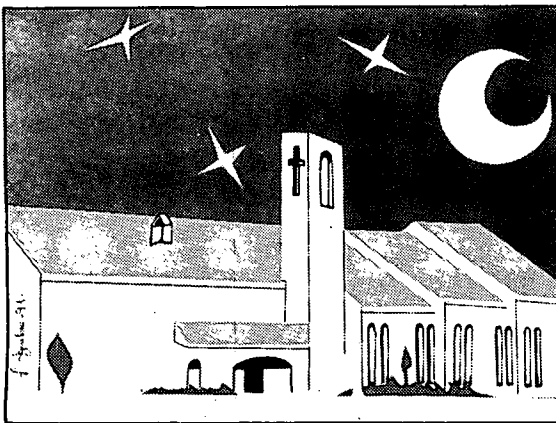
—Estic contentíssim —afegí el Dr. Carles— d'haver vingut avui aquí. Fa goig la gran assistència de fidels, el seu silenci, la seva emoció i la seva alegria. També estic content per l'assistència de les autoritats civils i de gent de tota la ciutat. La vetlla de sant Joan, amb infinitat d'actes folklòrics, no ho propiciava. Per altra part, l'encarregat d'aquest lloc sagrat, mossèn Antoni, el veig jove i preparat, entusiasta i amb un sentit espiritual que el capacitarà pel treball que li ha estat encomanat. Que el Senyor l'ajudi força.

El patró del nou temple

Per la seva part, el rector de Sitges, mossèn Josep Nicolau, justificà el patró elegit per la nova església.

L'arquebisbe, Dr. Ricard M. Carles, acompanyat dels sacerdots de la vila, pocs moments abans de la benedicció del temple

La nova església de Sant Joan Baptista a Sitges

—Tant l'antic hospital com el d'ara, que es troba al barri, ha dut sempre el nom de sant Joan. També en la diada de sant Joan se celebra la festa major del "Poble Sec". Tot ha fet adient que sigui el Baptista el nou patró.

Mossèn Antoni Deulofeu, responsable del nou temple

El nou temple i annexes, més la vinguda d'un nou sacerdot, auguren perspectives esperançadores per la vida cristiana del barri del "Poble Sec" de Sitges.

■ Pere Farrando

CARTA DOMINICAL

La manipulació del llenguatge

Un dia vaig arribar, bo i passejant-me tot sol, fins a una font de les nostres muntanyes bastant apartada de camins freqüentats. L'aigua brollava abundant. La remor es prolongava fins al barranc més proper. Al aire no hi havia més que el so seu. Encara vaig poder veure, quan me n'allunyava, quatre cabres salvatges que, sens dubte, s'hi dirigien. El matí era esplèndid. No tracto de fer poesia. Només volia dir que tot era congruent en l'entorn. Tot encaixava.

Tot menys uns envasos de begudes enllaunades i d'ampolles de vidre al voltant de la font. Em vaig preguntar quin sentit tenia haver arribat fins allà amb aquells envasos. La meua mentalitat de muntanyenc em va induir també a preguntar-me què feien d'aquella aigua noble els qui no la bevien. ¿Potser humiliar-la, fent-ne ús només per a netejar els atuells? Se'm va acudir de pensar si aquells visitants pensaven que aquella aigua era "superada" per les begudes comercials que portaven. No vaig poder evitar, per la semblança, de recordar la frase bíblica: "M'abandonaren a mi, font d'aigua viva, per fabricar-se cisternes clivellades".

Veient aquella font tan formosa menyspreada i "superada" per coses molt inferiors a ella, no vaig poder evitar de pensar en els qui insisteixen en fer propaganda dels propis comportaments immorals amb els quals, diuen, se "superen" prejudicis ancestrals. Superar prejudicis —una dubtosa superació, quan es tracta d'abandonar comportaments i actituds suggerides per la font d'aigua viva que és Jesús— es va fent l'enutjosa cançó del que és, sens dubte, l'intent de destrossar convenciments profundament cristians.

Potser el fet de voler contraposar el que és titllat de prejudici a allò que ha estat enunciat per la paraula de Déu sigui la millor manera de reafirmar-nos en els nostres criteris. Vegem-ne alguns casos.

—Qui no s'allibera de prejudicis en la seva lluita amb la vida —se sol dir— i li manca agressivitat, no triomfarà. Qui es preocupi de respectar els altres no s'obrirà pas, no arribarà a triomfar.

El comportament misericordiós envers el próisme, sosté Jesús, no és un prejudici, sinó una expressió del codi de l'honor cristià:

"Benaurets els compassius; benaurets els humils, perquè posseiran la terra. Benaurets els pacificadors" (Mt. 5).

—Cal alliberar-se de prejudicis —s'afirma— i fer el que ens agrada, també pel que fa referència a l'alcohol, a les drogues, al sexe...

La fornicació, la impuresa, la lascívia, les embriagueses, les orgies són obres manifestes de la carn —ens recorda Sant Pau. Els qui fan aquestes coses no heretaran el regne de Déu (Ga. 5).

—Com a darrer exemple, també es diu que és un prejudici que s'ha de superar el fet de viure amb respecte i obediència als pares.

Ser rebels als pares —adverteix Pau als joves de Roma de fa 2.000 anys— és una de les moltes formes d'injustícia i de maldat (Rom. 1).

■ † Ricard M.,
arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Turistes

De la "Urbanidad", aquell llibre que no fa pas gaire es ridiculitzava a tort i a dret, se'n comença a sentir altre cop la necessitat, perquè és indubtable que molta gent no sap com anar per aquest món. Tant els del país com els estrangers, perquè es veu que fronteres enllà el criticat llibret també ha estat abolit, i el resultat final és que hi ha gent que no sap comportar-se ni a casa ni a fora.

M'han suscitat el comentari uns estrangers que he vist en una parada d'autobús i que confonien els tubs que aguanten la coberta amb les barres d'un gimnàs, i els que esperaven l'autobús no podien gaudir de la minsa ombra que ofereix la teuladeta.

Possiblement, deuriem ser turistes d'aquests que en diuen d'espardenya, habillats de qualsevol manera, i que fan pensar que venen aquí per desbordar-se gaudint de llibertat mal entesa, ja que no crec que els ho permetessin al seu país.

Aquí diem que de senyor se n'ha de venir de mena. I de senyoria m'imagino que no en tenien molta. I aquí ve que allò que ens semblava irrisori fa falta de debò. Penso que els periòdics de casa nostra, tan afeccionats a donar paper, haurien de fer una edició ultra popular del famós llibret, en els idiomes de l'estat i estrangers, per poder fer-ne l'obsequi a la gent de casa i a cada turista que vingui a visitar-nos.

■ Oriol Camps

Ordenació a la parròquia del Carme de Terrassa

BARCELONA.- El propassat diumenge, 23 de juny, rebé l'ordenació de prevere el religiós carmelita Germà Prats i

Gabaldà, de mans del Sr. Arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles.

Concelebraren sacerdots i

diaques, companys de l'ordenat.

També l'acompanyaren un grup de religiosos de diferents comunitats, presidits pel P. Provincial.

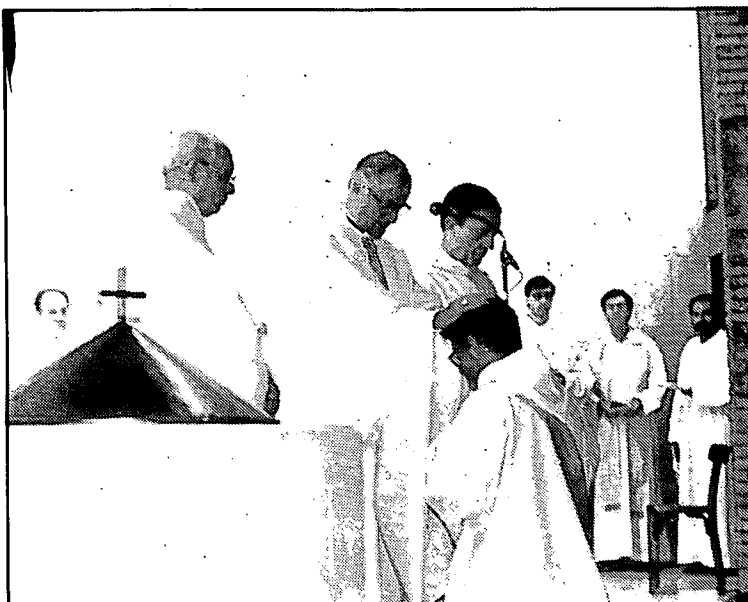
L'església era plena de gom a gom, destacant la presència dels grups de joves de la Parròquia.

Acabada la celebració, la comunitat parroquial i els joves en particular entregaren a en Germà uns obsequis mentre es compartia un "piscolabis".

Aquell dia la Parròquia del Carme tingué el goig d'acollir per primera vegada el Sr. Arquebisbe.

Que el Senyor beneeixi la tasca pastoral del nou prevere, Germà Prats.

■ C.T.

Sant Ignasi i la Companyia

Les relacions que s'establiren entre Sant Ignasi i la ciutat de Barcelona podem considerar-les fruit de la Providència. Quan deixà Lloïola per tal de peregrinar a Terra Santa, no veia en la nostra ciutat més que un port d'on salparia vers el seu destí. I ja no parlem de Manresa, que no coneixia ni de nom.

Però, Barcelona, que no havia de ser més que una escala en el seu viatge, esdevingué, de fet, una fita important en la seva vida.

El primer entrebanc que el retingué al nostre país, quan viatjava a Terra Santa, fou fruit del seu interès per evitar el seguici del nou Papa, Adrià VI, que es traslladava de Castella a Roma per tal de prendre possessió del solí pontifici. En aquest seguici, sens dubte, hi havia antics companys d'armes d'Ignasi, i aquest desitjava evitar-los. El nostre home en tingué notícia quan es trobava a Montserrat, de manera que es dirigí a Manresa amb la intenció de fer una mica de temps. Però la pesta que es declarà a Barcelona l'obligà a restar a la ciutat del Cardener durant onze mesos. Aquestes eventualitats —potser fruit de la Providència com hem dit— convertiren Manresa en un lloc fonamental en la vida de Sant Ignasi, i Barcelona s'en beneficià indirectament.

Tres foren les estades de Sant Ignasi a la Ciutat Comtal, i potser, fins i tot, quatre.

La primera començà a mitjans de febrer de 1522, i durà uns vint dies, mentre esperava la partença del vaixell que el portaria a Itàlia. Arribà a Barcelona acompanyat pel germà de l'Agnès Pasqual, que tant l'havia ajudat a Manresa. Ella li havia ofert la seva casa a Barcelona, per tal que s'hi hostatgés durant la seva estada, i el seu germà, Mn. Pujol, el guiaria i l'instal·laria.

Entraren a Barcelona pel Portal Nou, allà on avui s'alça l'Arc del Triomf. Seguiren pel carrer de Carders, i entraren a pregar a la capella d'En Marcús, on es venerava la Verge del Camí. Continuaren pel carrer de Corders, la plaça de la Llana, i el carrer de la Bòria, per trencar, a mà dreta, pel carrer de Cotoners —avui dit de Sant Ignasi—, on, tot seguit, trobaren la casa dels Pasqual.

Aquesta petita casa seria la residència de Sant Ignasi, durant totes les seves estades a Barcelona. Posteriorment, els Pasqual, l'ampliaren. Però, malauradament, els bombardejos de les tropes de Felip V la danegaren greument. I, un segle després, el nou traçat del carrer Princesa en deixà només unes quantes parets, aprofitades per les noves construccions.

Les experiències tingudes pel sant a les golfes d'aquesta casa les coneixem pel testimoni del fill de l'Agnès, en Joan, que era aleshores un taffer de marca. Si aquesta recollida estança fou el marc on el sant rebé les gràcies del Senyor, la petita porta de la casa ho fou de la caritat de Sant Ignasi. Allí, ben aviat, s'hi amuntegaren els pobres per a rebre els aliments que abans ell havia recollit, tot captant pels carrers de Barcelona.

Durant els vint dies que romangué a la ciutat, visità les principals esglésies: assistia diàriament a missa a Santa Maria del Mar, i en sortir s'asseia en un graó de la porta lateral, del costat de l'Evangeli, on demanava almoïna. Encara avui hi ha una petita inscripció que ens ho recorda. Amant de la música, anava a vespres a la Catedral. També conegué el recolliment de Santa Maria del Pi. A més, portat pel seu esperit emprenedor, visitava els monestirs per intercanviar inquietuds i experiències espirituals. Per consell de l'Agnès, visità el frare Pedro de Alcàntara, confessor d'aquesta, que residia al convent de Jesús, fora muralles, a l'indret on avui hi ha el Col·legi de l'Ensenyança del carrer Aragó. Pujà també al convent dels Jerònims, a mig camí del Tibidabo, les runes del qual es poden veure encara avui.

I de camí entrava a l'ermita de Sant Cebrià, que encara es conserva.

Com ja hem dit, als convents no només rebia ell ajuda, sinó que també la dispensava tot trametent-los les seves experiències espirituals, amb vistes a assolir una reforma de la que estaven necessitats.

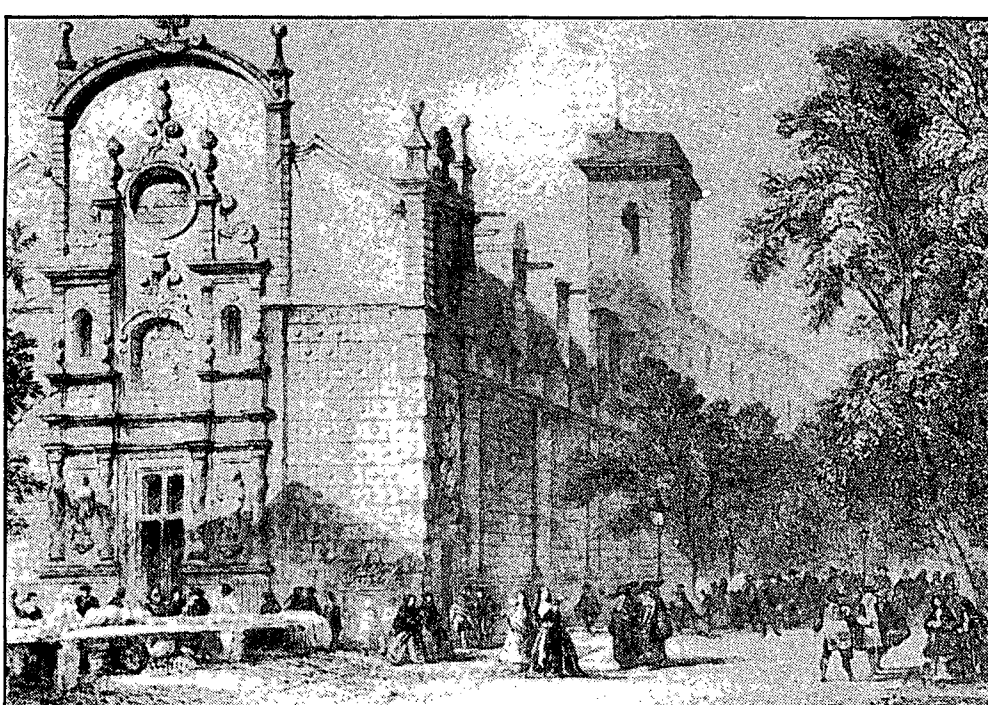
Aquestes setmanes foren denses, curulles d'activitats i pregària. I les coronaren dos esdeveniments que influïren en el seu futur. El primer tingué lloc a Sant Just i Pastor: mentre el sant, amb el recolliment que el caracteritzava, escoltava el sermó, assegut als graons de l'altar major, una veïna, la Isabel Roser, quedà impressionada per la figura d'aquell pelegrí penitent. Fins i tot, en descripcions posteriors d'aquest episodi, hom parla de resplendors místics que il·luminaven el seu rostre. La Isabel, en tornar a casa seva, davant de la mateixa església, demanà al seu marit que invités al nostre home. Aquest hi accedí, i després d'un àpat frugal, i de les acostumades reflexions del sant, li demanaren qui era i on anava. Ignasi, per modestia, car no volia

Aquesta dona era na Leonor Capila.

A aquests tres personatges femenins (l'Agnès Pasqual, la "mare", com el mateix Ignasi l'anomenaria, la Isabel Roser, que més endavant voldrà esdevenir "jesuïta" i na Leonor Capila) s'hi afegiran en l'esdevenidor, en la segona estada del sant a la ciutat Comtal, un bon nombre d'amics i amigues, la relació amb els quals farà possible la fundació del col·legi de Barcelona.

Ignasi deixarà Barcelona amb la intenció de no tornar-hi, però, una vegada més, els camins de l'home no són els de Déu. A Terra Santa, els franciscans de la Custòdia li comunicaren la impossibilitat de que pogués romandre allí, contràriament al que ell havia projectat. De manera que embarcà cap a Venècia, tot pensant què calia fer. A Lloïola no hi volia tornar, i Manresa i Barcelona, a les que tant devia ja, sorgiren com a llocs més adients on començar una nova vida. No com a penitent i captaire, sinó com a mestre de la vida espiritual. Però, abans, calia estructurar les seves experiències místiques dins el coneixement teològic. I, per

Sant Ignasi a Barcelona

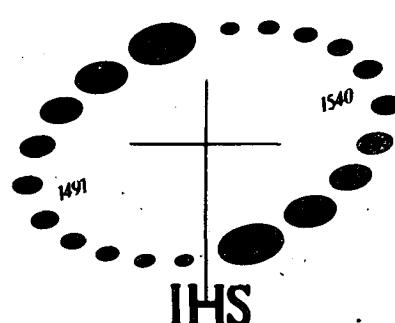
passar per un cristià valent de camí a Terra Santa, i perquè volia trencar definitivament amb el seu passat, no respongué la primera pregunta, i, pel que feia al seu destí, digué que anava a Roma, en un vaixell que estava a punt de partir, i on ja havia embarcat els seus apunts espirituals. En conèixer el nom del vaixell, els nous amics del sant li recomanaren que no s'hi embarqués, que es trobava en estat deplorable. La qual cosa li salvà la vida, ja que, quan encara Barcelona es trobava a la vista, fou engolit per les aigües. A més, el trasllat al segon vaixell determinà que es produís un nou esdeveniment providencial.

El capità de la nau l'acceptà de franc, però li pregà de portar amb ell l'avituallament necessari. Per això li calgué demanar almoïna en efectiu. Ho feu al carrer Ample, ben a prop del mar. En una de les cases on trucà, una senyora que havia perdut un fill feia poc, reconegué que, sota aquell aspecte descurat, hi havia un cavaller, i, tot interpretant la seva actual condició com a producte d'una mala vida, el reprengué. Però la humilitat amb la qual el sant acceptà el retret capgirà el seu judici previ, i donà peu a que es convertís en una de les benefactors més incondicionals de l'Ignasi, tant a Barcelona com, posteriorment, durant els estudis que aquest realitzà a París.

això, calia aprendre llatí, llengua en la que estaven escrites les obres de filosofia i teologia.

La segona estada a Barcelona durà dos anys, de finals de febrer del 1524 a maig del 1526. Residiria a cals Pasqual, i estudiaria a l'Estudi general, amb l'ajut d'un tutor, el mestre Ardèvol. El seu manteniment correria a càrrec de les diferents famílies amigues. Semblava que el futur immediat quedava prou ben dibuixat i factible, però ni l'Ignasi, ni els seus amics, havien comptat amb el factor psicològic. Amb trenta anys, el nostre home, no avesat a l'estudi, no hi entrava. La quitxalla reia de les seves respostes errònies. D'aquesta manera la seva ment quedà bloquejada, i com a autojustificació psicològica, començà a experimentar moltes consolacions espirituals, tan bon punt com es posava a estudiar. Però una madura reflexió el feu adonar de que no podia tractar-se d'un desig de Déu, i reaccionà. Convocà mestre Ardèvol a Santa Maria del Mar, i, al peu de la Mare de Déu, li demanà que l'ajudés, tot prometenent no faltar cap dia a les seves lliçons. Així continuà estudiant, fins que li aconsellaren que marxés cap a Alcalà i Salamanca per a iniciar l'estudi de les arts. I així ho feu.

Però, abans de deixar-lo marxar, cal recordar algun fet important d'aquesta segona estada: el més significatiu, recollit per la iconografia

1491 - 1991
5è CENTENARI DEL NAIXEM
DE SANT IGNASI

ignasiana, fou l'apallissament que patí per haver intentat reformar el convent dels Àngels, de monges dominiques, situat a les afores de la ciutat, a la cruïlla de la carretera de Mataró amb l'actual carrer de Marina. Ignasi, que havia sabut de la deplorable situació religiosa del convent, decidí—sense deixar els estudis—posar-hi remei. El resultat fou que les monges, penedides, prengueren la decisió de prohibir les visites, que eren motiu de disbauxa, i tancar les portes del convent. La reacció dels afectats fou violenta, i sant Ignasi i un sacerdot company seu que l'ajudava foren apallissats, i deixats per morts, prop del portal de Sant Daniel. Recollits i portats a casa de l'Agnès Pasqual, aquesta hagué encara de convèncer l'Ignasi que dormís sobre un matalàs i no sobre el terra o fustes, com fins aleshores havia fet. Aquest matalàs, junt amb el tamboret utilitzat pel sant, es conserven encara sota un altar lateral de la capella del Palau, a Barcelona. La resignació i l'alegria amb què acceptà aquell sofriment augmentà el nombre dels amics que el visitaven, establint lligams d'amistat, dels quals és testimoni la seva correspondència posterior.

Tot i que l'autobiografia del sant no ens en parli, tenim constància d'un altre fet—considerat aleshores com a miraculós—del qual se'n parla a les actes del procés de beatificació. Ens referim a la seva intervenció en un cas de suïcidi: un home del raval barceloní, en Lisano, per despit d'haver perdut un plet familiar es penjà a casa seva. El veïnat, confós, no encertava pas què fer. Ignasi, per casualitat, passava per allí. Decidit entrà a la casa, despenjà l'infeliç, i li col·locà sobre el pit el Sant Crist que duia sempre amb ell. Mentre resava arribà el capellà que havia estat cridat i el pobre desgraciat recuperà per uns moments els sentits i pogué confessar-se.

Ignasi marxà a Alcalà acompanyat pel record dels barcelonins. Però encara tornaria a la ciutat una tercera vegada. Desenganyat per l'ambient estret i integrista d'Alcalà i Salamanca decidí continuar els seus estudis a París. Això era a mitjans de setembre de 1527. Ignorem quants dies romangué entre nosaltres, però a principis de febrer de 1528 el trobem ja a la ciutat del Sena. Hi anà sol, car els pocs amics que se li havien adherit durant la seva segona estada a Barcelona el deixaren. Els temps no estaven encara madurs. Serà a París on se li ajuntaran els qui seran els primers membres de la Companyia.

Ignasi no oblidà Barcelona, ni la ciutat no l'oblidà a ell. A París anà rebent almoïnes dels barcelonins que li permetien estudiar sense problemes econòmics. I, ja a Roma, intervingué en la reforma dels monestirs de la capital catalana, que ell mateix havia encetat durant la seva estada. També prengué part en l'establiment d'una casa per a orfes, i sobretot tingué cura de la creació d'un col·legi a la nostra capital.

Companyia de Jesús a Barcelona

Encara que el col·legi de Betlem, al capdamunt de les Rambles barcelonines, no fou pas el primer de l'Orde —ni tan sols a Espanya— si que fou un dels primers. Fou fruit de l'interès dels barcelonins i de l'Ignasi, tot i que les circumstàncies econòmiques de la ciutat, i de Catalunya en general, no eren gens favorables.

El primer jesuïta que visità la ciutat fou l'aleshores encara estudiant Antoni Araoz, l'any 1539. Poc temps després passà per Barcelona el P. Fabro, amb els dos primers jesuïtes ingressats a la Companyia en terres hispàniques. Araoz, ja prevere, tornà a Barcelona, i els amics barcelonins d'Ignasi aconseguiren que fundés una petita residència a la plaça del Pi, que

esdevindria, més tard, col·legi. Tot i les seves reduïdes dimensions, trobem en ella la llavor de la futura gran biblioteca. L'any 1553 hom decidí el trasllat de la Comunitat a unes cases de l'altra banda de les Rambles. La incansable tasca del P. Josep Ayala, que en fou rector per setze anys, assolí —quan semblava impossible— la consolidació de l'obra. Na Maria Manríquez de Lara i Folch de Cardona, filla del general sota les ordres del qual lluità Ignasi de Loiola, es convertí en la fundadora del col·legi. I, poc després, el mateix rector aconseguia l'aplicació de l'antiga abadia de Sant Pere de Casseres amb les seves rendes i possessions. L'any 1566 començà el curs d'art, i el 1569 el de teologia. A partir del 1597 s'obrien les aules als no jesuïtes.

L'inici del segle XVII comptà amb la forta personalitat del P. Pere Gil, tres vegades rector i diverses vegades rector. El col·legi s'amplià i, després de la Guerra de Successió, veié la incorporació a la Companyia del veí col·legi establert pel canonge Cordelles, que aviat veuria completar el seu nom amb els títols de "noble", "real", i, encara —durant el segle XVIII— "imperial", sense que, de moment, poguem donar un fonament jurídic per explicar aquest enfarfegament de títols. Ambdues institucions, el Col·legi de Betlem i el de nobles, animaren les Rambles barcelonines fins al moment de l'expulsió de l'Orde, l'any 1767.

Però els jesuïtes de Barcelona no esmerçaren el seu temps únicament en l'ensenyament; de la capital partiren "missioners" que donaren a conèixer l'Orde per tot Catalunya, i conduïren a l'establiment de col·legis per tot el Principat.

També cal recordar les fastuoses cerimònies litúrgiques, celebrades en competició amb altres esglésies de la ciutat. Les de la canonització de Sant Francesc de Borja assoliren una solemnitat desacomunada, però cal tenir en compte que el nou sant havia estat virrei de Catalunya. Hom no podia preveure l'incendi de l'església, provocat per la gran quantitat de ciris encesos, que la reduïren a un munt de runes, com també part del col·legi. En lloc de reconstruir-la hom decidí edificar-ne una de nova planta, molt més gran i en sentit perpendicular a l'antiga. Posteriorment, ja a l'any 1936, l'incendi que patí la reduí a les seves parets exteriors.

El col·legi també fou ampliat: nou claustre, sala d'actes, biblioteca, i, ja en el s. XVIII, una casa d'exercicis. Al moment de l'expulsió, el conjunt del col·legi ocupava tot el gran triangle que formen les Rambles amb el carrer de Xuclà i del Bon Succés. Les noves instal·lacions facilitaven tant la tasca pedagògica com les cerimònies litúrgiques.

Les activitats pedagògiques, i ensembles pastorals, d'ambdós col·legis abans esmentats (el de Betlem i el de Nobles) — juntament amb l'Estudi General —, convertiren el final de les Rambles en un dels llocs culturalment més importants de la Barcelona del XVIII. Tot això acabaria el 1767 amb l'expulsió de l'Orde decretada per Carles III.

Quan Pius VII restaurà la Companyia el 1815, aquesta s'estengué de bell nou, molt lentament, per tota Europa. Quan els primers jesuïtes arribaren a Barcelona, intentaren recuperar

l'antic col·legi. Però donada la impossibilitat d'assolir aquest objectiu, hom edificà l'actual del Sagrat Cor, al carrer de Casp.

Al peu del Tibidabo començaren a establir-s'hi diferents seus: el Col·legi-internat de Sant Ignasi, traslladat allí des de Manresa l'any 1893 i els instituts Químic i Biològic, pocs anys després, traslladats des de Tortosa-Roquetes, als quals s'adjuntà després el Col·legi Màxim amb les Facultats de Filosofia

després esdevindrien, alguns d'ells, col·legis i assoliren llur independència. I no oblidem tampoc la intervenció del P. Ignasi Casanovas en l'obra religiosa i alhora cultural catalana del Foment de Pietat, i de Balmesiana.

La tasca pedagògica del P. Ruiz Amado, tot i el seu tarannà integrista i apologetic, constituí una fita gens menyspreable, com tampoc ho és la seva personal intervenció en el revifament de la "Llibreria Religiosa".

Una de les primeres actuacions anticlericals durant la Segona República fou el decret de dissolució de la Companyia, l'any 1932, al qual seguiren els d'altres ordes religiosos. Finalment, tot aquest ambient coronaria en l'explosió de l'any 1936, que provocà l'incendi de pràcticament tots els convents i esglésies de Barcelona. Realment, la mesura de l'expulsió fou inesperadament providencial per a la Companyia i per a Barcelona, ja que, havent abandonat els estudiants de Sarrià els edificis per marxar a l'estranger, i havent-los ocupat el govern, foren salvats de l'incendi. Això sí, molts dels sacerdots que restaren a la ciutat seguiren treballant en "acadèmies" o en les parròquies i donaren testimoni de la seva fe, costat per costat amb d'altres religiosos i clergues, durant aquells anys difícils.

L'acabament de la guerra permeté el restabliment de la Companyia a Barcelona, i el mateix any 1939 es reprengueren les tasques anteriors.

El "boom" de les vocacions, que es produí en aquella època de la immediata postguerra —del qual també se'n beneficià la Companyia—, portà a prendre mesures com la sortida de les Facultats de Teologia i Filosofia de la ciutat, instal·lant-se a Sant Cugat del Vallès l'any 1949. Mentre, la nova parròquia de Sant Pere Claver obria portes el 1944, al peu de Montjuïc, i l'any 1959 començava la seva tasca ESADE.

No podem deixar de fer esment de l'obra del P. Guim en la realització del Cottolengo ideat pel P. Alegre (un dels homes providencials que ha tingut la Companyia a Barcelona), ni tampoc de la intervenció d'alguns altres dels seus membres en la configuració de noves congregacions religioses, l'apostolat de les quals no es limità a la ciutat de Barcelona.

Amb el Vaticà II canviaren algunes coses. I com ho feu l'Església en el seu conjunt, la Companyia s'endinsà en els nous viarans que s'obriren. L'Orde rebé l'encàrrec del Sant Pare d'encetar el diàleg amb l'ateisme. Ben aviat es veié que per a portar a bon port l'encàrrec calia insistir en alguns aspectes, que si bé havien estat sempre tinguts en compte, es trobaven una mica en segon terme: hom començà a parlar sobre conceptes com la promoció de la fe i de la justícia, que no sempre seran interpretats per tothom de la mateixa manera. A Barcelona, com en d'altres llocs, sorgiren, al costat de les antigues i generalment nombroses comunitats, petits nuclis dispersos que cercaven, amb el seu exemple i amb un contacte més directe, ajudar els més necessitats, i alhora desfer malentesos i prejudicis. La tasca no era gens fàcil. D'altra banda, la davallada general de les vocacions, que afectà també la Companyia, obligà —també a Barcelona— a repensar el règim jurídic d'algunes de les seves obres.

Actualment, a Barcelona, la Companyia manté els seus coneguts col·legis i residències, però al seu costat hi trobem quasi una vintena de petites comunitats que cerquen la manera de complementar les insubstituïbles tasques institucionals de l'Església i de la Companyia a la nostra ciutat.

La celebració del present centenari ha servit a la Companyia de Jesús per a repensar el seu passat, el seu present, i, també, el seu esdevenidor. Creiem que tant ella com la ciutat de Barcelona hi han de sortir guanyant.

La Companyia a Barcelona

i Teologia, vinguts també de la ciutat de l'Ebre. Mentrestant havia obert les seves portes la Casa d'Exercicis.

L'any 1921 s'inaugurava la Residència del Palau, en el cor de la ciutat antiga, on el mateix Ignasi havia desitjat veure establir-se l'Orde. Allí s'instal·laria l'èbica, amb la seva revista, una important biblioteca i una sala de conferències.

Sis anys després neixia l'Institut Comercial de la Immaculada (ICI), a la cantonada Balmes-Rosselló, on, anys després de la Guerra Civil, s'hi instal·larien les Congregacions Marianes i hom hi edificaria el "Fòrum Vergés".

L'any 1930 l'Escola Tècnica i Professional del Clot encetaria el camí que la portaria a convertir-se en una de les més prestigioses de la ciutat en el seu terreny.

Foren aquests uns anys d'empenta apostòlica, dels quals cal recordar la tasca pastoral de l'Obra d'Exercicis Parroquials i la no menys important realitzada per les ja esmentades Congregacions Marianes que, a més de conrear la formació humana i religiosa dels seus membres —tingui's en compte les acadèmies, entre elles la de Llengua catalana—, establiren centres de catequesi en els indrets més necessitats, que anys

A Manus, Brasil, ha tingut lloc la professió perpètua del primer salesià indi

En els cursos d'estiu de la Universitat Complutense, que se celebren a la localitat de San Lorenzo del Escorial, el cardenal Enrique Tarancón donà una conferència de premsa

L'ex-secretari d'Estat del Vaticà, a la seva arribada al Palau de Viana de Madrid, on a iniciativa del ministre d'Afers Estrangers, Fernández Ordoñez, dinà amb el ministre de Justícia, Tomás de la Quadra

10, dimecres

Ljubljana: continua la tensió

L'acord a què varen arribar, amb el suport de la troika comunitària, les autoritats federals, les eslovenes i croates, corre el perill d'anar-se'n en orris davant les mútues acusacions de no respectar el contingut dels acords. La **Presidència Federal** diu que **Eslovènia** no ha alliberat encara tots els polícies federals i deixat expedites les vies de comunicació; **Eslovènia** diu que les autoritats federals no controlen els moviments de l'exèrcit i **Croàcia** diu que el moviment dels carros blindats a la frontera entre **Sèrbia** i **Croàcia** és una autèntica guerra psicològica. Les regions d'**Eslovènia** i **Krajina**, situades en territori croat però de majoria sèrbia, són terreny abonat per a un enfrontament entre les dues ètnies. Els acords de les illes **Brioni** poden, malauradament, quedar-se en paper mullat. Ahir, a **Estrasburg**, **Jacques Delors** afirmà que la **Federació Iugoslava**, en la seva forma actual, s'ha acabat.

Viena: Irak podria fabricar la bomba atòmica

Ahir, a **Viena**, un portaveu de l'**Agència Internacional de l'Energia Atòmica (AIEA)** confirmà que, segons les últimes dades que les autoritats de **Kuwait** han donat a conèixer i els resultats de la comissió internacional enviada a **Kuwait**, l'**Iraq** té tot allò que cal per a poder fabricar la bomba atòmica. Així, s'han confirmat les sospites dels aliats occidentals i d'**Israel**. Els **EUA** i **Israel** no exclouen un atac contra les instal·lacions nuclears iraquianes. Mentrestant, representants dels cinc països membres del **Consell de Seguretat de l'ONU** discuteixen a **París** l'establiment a l'**Orient Pròxim** d'una zona lliure d'armament de destrucció massiva.

Moscú: González i Gorbtxov, bona sintonització

El balanç dels dos dies de reunions entre el president **González** i **Mikhaïl Gorbtxov** ha quedat fixat en la firma del **Tractat General d'Amistat i Cooperació** que estableix el marc de les relacions bilaterals entre els dos països en el camp de les relacions polítiques, econòmiques i culturals. La coincidència de criteris ha estat singularment plena.

11, dijous

Zagreb: encara tensa situació als Balcans

Tot i que el **Parlament Eslovè** ratificà ahir per àmplia majoria l'acord assolit a les illes **Brioni** entre **Eslovènia**, **Croàcia**, les autoritats federals i la troika comunitària, a **Croàcia** hi ha un clima de gran pessimisme. Hi ha la por que, en dies propers, **Croàcia** pateixi una agressió més forta, intensa i extensa que la que tingué lloc contra **Eslovènia** dies passats. A **Croàcia** hi ha més de 70.000 soldats federals; i els terroristes serbis compten també amb el suport dels federals. Tant **Eslovènia** com **Croàcia** esperen que, el més aviat possible, arribin les comissions de control que la **CE** ha promès d'enviar-hi. Ahir, els ministres d'**Afers Estrangers** de la **CE** reunits a **La Hala** donaren un ultimàtum a les parts signants de l'acord de **Brioni** perquè observin i compleixin el seu contingut.

Moscú: presa de possessió de Boris Ieltsin

Ahir al **Palau de Congressos del Kremlin**, i en un acte de gran fastuositat, **Borin Ieltsin** va ser investit president, el primer elegit democràticament, de la **Federació Russa**, la més gran de les **Repúbliques** de l'**URSS**. Hi assistí també el patriarca **Alexis II** que li donà la benedicció, i declarà que "la destrucció de la base espiritual del poble ha arruïnat tres generacions". La flor i nata de les institucions polítiques i socials de l'**URSS** assistí també a l'acte.

Nova York: aixecat el veto a Pretòria

Ahir, en una roda de premsa a **Washington**, el president **George Bush** va fer pública la seva decisió d'aixecar les sancions econòmiques imposades a **Sud-àfrica** des del 1986. **Bush** valorà la supressió de les lleis de l'apartheid i el diàleg entre les forces polítiques de cara a redactar una nova **Constitució**. **Tòquio** i **Israel** han manifestat la mateixa intenció. En canvi, altres polítics i països creuen que seria millor esperar el total desmantellament de l'apartheid.

12, divendres

Washington: acord sobre el tractat START

Ahir, després d'una breu reunió celebrada a la **Casa Blanca** entre el president **George Bush** i el ministre d'**Afers Estrangers** soviètic **Beesmèrtnikh**, ambdós manifestaren el seu optimisme en relació a la firma per part dels **EUA** i l'**URSS** del **Tractat** sobre desarmament estratègic **START**. Aquesta era la condició principal posada per part dels **EUA** per poder celebrar la cimera, abans d'acabar el mes, entre **Gorbtxov** i **Bush** a **Moscú**. Falten concretar alguns punts sobre el control mutu dels míssils i armament nuclear que s'espera que les comissions tècniques deixin enllestits avui.

La situació als Balcans

Eslovènia i **Croàcia** continuen sent escenari de durs enfrontaments entre forces independentistes, soldats federals i grups armats serbis. Les acusacions són mútues, i tothom té por de que les coses s'emboquin cada dia més i la situació degeneri en una oberta guerra civil. La **Presidència** col·legiada es veu impotent per fer complir la moratòria i els acords presos en la reunió de **Brioni**. El president de **Bòsnia**, **Alia Izetbegovic**, ha manifestat que la situació al seu territori, i concretament a la capital, **Sarajevo**, s'està complicant per moments entre els musulmans, els croats i els serbis que conviuen en aquest territori.

Londres: Bush i Major, cimera telefònica

El problema kurd, la capacitat nuclear iraquiana i la propera cimera **G-7** (els set països més industrialitzats del món) foren els temes principals d'una conversa de més de quinze minuts que ahir tingueren el president **Bush** i el premier britànic, **Major**. Ni l'un ni l'altre exclouen una possible intervenció militar per destruir la capacitat nuclear iraquiana davant les dificultats que **Saddam Hussein** posa a la missió dels inspectors de l'**ONU**. També preocupa molt la protecció que cal donar a la població kurda. Una força militar d'intervenció ràpida podria ser enviada immediatament a **Turquia** per si fós necessària la seva intervenció.

13, dissabte

Nova York: si l'Iraq no destrueix la seva tecnologia nuclear ho faran els EUA

Els **EUA** i les missions d'inspecció enviades a l'**Iraq** per l'**ONU** perden la paciència davant la negativa de l'**Iraq** a complir les exigències de les resolucions de les **Nacions Unides** en acabar la guerra del **Golf**. El **Pentàgon** ha presentat al president **Bush** una llista de 20 objectius estratègics iraquians que podrien ser destruïts per les unitats aèries que els **EUA** tenen encara a l'**Aràbia Saudita**.

Moscú: Gorbtxov prepara la seva participació a la G-7

Gorbtxov, que després d'un llarg estira-i-arronsa podrà participar a la reunió que la setmana vinent celebraran a **Londres** els set països occidentals més industrialitzats, vol presentar-s'hi amb les espatlles ben guardades i amb temptadors projectes a la cartera. El **Parlament** de l'**URSS** dóna suport a **Mikhaïl Gorbtxov**, i hi ha bona harmonia entre el poder central i les nou **Repúbliques** favorables a signar el **Tractat de la Unió**. Les restants **Repúbliques** més independentistes semblen disposades a tractar amb **Moscú** de manera pacífica com han de ser les seves relacions amb la **Unió**. La política econòmica serà d'obertura a un clar reformisme donant pas a l'economia mixta, a una regulada privatització, i acollint la inversió estrangera en projectes de realització comuna. El president **Bush** no ho veu gaire clar.

La situació als Balcans

No és gens bona. Els acords de **Brioni** no tenen els efectes esperats. La concentració de forts contingents de tropes iugoslaves a l'est i sud-est de **Croàcia** fan témer un atac en gran escala contra **Croàcia**. Ara es veu clar que la presidència federal no pot amb l'exèrcit i el govern tampoc, tot i les recomanacions de la **CE**. El **Banc Nacional** continua bloquejant les operacions amb **Eslovènia** i **Croàcia**. Això pot obligar les dues **Repúbliques** a l'encunyament de moneda pròpia.

Mons. Rafael Mª Nze Abuy, de 67 anys, morí a Madrid a conseqüència d'una hepatitis que li fou diagnosticada fa dues setmanes

El dia 9, Joan Pau II rebé en audiència el president de Mèxic, Carlos Salinas de Gortari

Joan Pau II rebé en audiència el ministre d'Afers Estrangers búlgar, Viktor Valkov, que invità el Papa a visitar Bulgària. El Papa ha acceptat la invitació

14, diumenge

Washington: Tractat, sí, però encara no

Baker i Beesmer no han pogut encara concloure el Tractat sobre reducció dels arsenals d'armament nuclear estratègic. Manca l'acord final sobre tres punts concrets que estan en mans dels tècnics: informació sobre míssils en proves, qualificació dels nous míssils no inclosos en el tractat **START** i limitació dels caps nuclears d'alguns míssils. Ahir continuaven les reunions amb l'esperança d'arribar a un acord final. És possible que la ratificació del Tractat es reservi per als presidents **Bush i Gorbtxov** en la seva reunió de **Londres** el proper 17 de juliol.

Nova York: abans del 25, l'Iraq ha de donar una informació completa

Els cinc membres del **Consell de Seguretat** de l'ONU han comminat **Saddam Hussein** perquè abans del dia 25 l'Iraq presenti una informació fefaent i completa sobre la seva capacitat nuclear; si no ho fés, comportaria conseqüències greus que no s'han especificat.

La situació als Balcans

La presidència federal iugoslava aprovà un document instant les **Repúbliques d'Eslovènia i Croàcia** per tal que donin compliment als acords de **Brioni**. De fet es considera com un ultimàtum a l'actitud d'aquestes **Repúbliques**. El president eslovè, **Milan Kucan**, que no assistí a la reunió de la presidència federal col·legiada, ha dit que el document aprovat és irrealista. El document demana, per abans del 18 de juliol, la desmobilització de totes les milícies armades, el desbloqueig de les casernes de l'exèrcit i de les instal·lacions militars, la lliure circulació de béns i persones i el restabliment de les comunicacions i de les vies d'aviació i la recuperació del control de les fronteres amb **Àustria, Itàlia i Hongria**. Per altra banda, el president iugoslau **Stipe Mesic** ha demanat la retirada de tots els grups armats pro-serbis infiltrats a **Croàcia**. Per ara, ningú veu clara la sortida de la crisi.

15, dilluns

Londres: el G-7 es reuneix

Avui, els set països més rics del món, **EUA, Canadà, Japó, Gran Bretanya, Alemanya, França i Itàlia** es reuniran a **Londres**. L'agenda és atapeïda: ajuda a la perestroika de **Gorbtxov**, la capacitat nuclear iraquiana, coordinació de les polítiques econòmiques de cara a una liberalització comercial, el deute del **Tercer Món**, control de la venda d'armament, el narcotràfic i els problemes del medi ambient. **Gorbtxov**, que gairebé s'ha autoinvitat a la reunió, exposarà als set el seu pla de reformes, sobretot de reformes econòmiques, per afavorir i estimular les inversions estrangeres. Els set, però, voldran assabentar-se abans de les reformes polítiques sense les quals seria inviable una reforma econòmica.

San Salvador: cimera de presidents centramericans

Comença avui a **El Salvador** la desena cimera de presidents centramericans. Els habitants de **El Salvador** esperen que la cimera obri camins de pau després d'11 anys de guerra civil que ha causat ja la mort de més de 75.000 persones. Esperem que la cimera aculli i faci prosperar les esperances de pau.

Belgrad: els observadors de la CE a Iugoslàvia

Ahir, a la matinada, el representant de la CE, **Kristian Kroner**, signà amb les autoritats federals el document que regula la presència dels observadors de la CE a **Iugoslàvia**, i més concretament a **Eslovènia i Croàcia**, per tal de garantir el compliment dels acords de **Brioni**. A la regió croata de **Banja Luka** es varen produir incidents entre la policia croata i combatents serbis. **Milan Kucan**, president eslovè, tornà a atacar l'exèrcit federal, titllant-lo de polític, ideològic i comunista. Els observadors romandrien a **Iugoslàvia** durant tres mesos. El president del **Parlament Europeu** ha insinuat la possibilitat de enviar-hi cascs blaus si això hagués de contribuir a l'entesa, al diàleg i a la pacificació del país.

16, dimarts

Londres: cimera del G-7

La impressió dels analistes polítics és que els acords a que s'arribarà en aquesta cimera ja fa temps que estan presos. Aparentment, sembla que en el si d'aquest grup de països més rics i més industrialitzats del món hi hagi dues actituds de cara a l'ajuda a l'**URSS**; allò, però, que vol aconseguir l'estira-i-arroña entre uns i altres és que l'**URSS** presenti un pla segons el tarannà occidental de democràcia política, de liberalització econòmica i de control de l'armament estratègic. La impressió és que tot s'arranjarà favorablement, i que l'any vinent el **G-7** serà el **G-8**, l'**URSS** inclosa. La situació a **Iugoslàvia** i a l'**Iraq** és també un dels punts tractats a la reunió.

Damasc: Síria accepta el pla de pau dels EUA

Després d'un mes de tardança, el president sirí, **Hafiz el-Assad**, ha respost favorablement al pla de pau per a l'Orient Mitjà presentat pels **EUA** com a document base per a les negociacions entre els països àrabs i **Israel**. Ara la patata calenta està en mans d'**Israel** que d'entrada ha manifestat la seva satisfacció perquè els àrabs aproven el diàleg directe amb **Israel**. El secretari d'Estat, **James Baker**, ha anunciat ja que la setmana vinent es desplaçarà a **Israel**. El president sirí s'ha mostrat un bon polític erigint-se en capdavanter dels països àrabs i posant **Israel** entre l'espasa i la paret.

La situació als Balcans

És molt embolicada i confusa. La **Presidència Col·legiada Federal** no aconsegueix imposar la seva autoritat i, mentre el país s'encamina a la bancarrota econòmica i els serbis no volen renunciar a la seva posició privilegiada de poder, qualsevol iniciativa de diàleg i pacificació quan no és bloquejada pels uns és bloquejada pels altres. Ahir va haver-hi enfrontaments entre guerrillers cetniks (serbis) i la policia local a **Banja Luka (Croàcia)**. Després a **Krajina** s'enfrontaren obertament la policia croata i l'exèrcit federal.

Penediment i perdó, són política?

Des de l'arribada el 1989 de **Frederik de Klerk** a la presidència de Sud-Àfrica, es van iniciar d'una manera progressiva la desaparició de les lleis de l'apartheid —segregació racial—, que eren tot un escàndol pel món civilitzat.

Cert que en aquest escàndol hi ha hagut també molta hipocresia, perquè no sempre la condemna política anava acompanyada de mesures coercitives de tipus econòmic i perquè allò que molestava és que es fes sense dissimulació. Al capdavant, de situacions al món de tractament injust de minories —i de no tant minories— n'hi ha moltes, tolerades perquè són la torna dels equilibris polítics internacionals. Recordem, si voleu, la situació dels kurds, no "descoberta" fins fa poc per l'opinió pública mundial.

I el que acabava de fer intolerable la situació és que es tractava de lleis dictades pels colonitzadors blancs "civilitzats" en contra d'una població nativa "culturalment endarrerida". No cal dir que casos com aquest demostren que això de la "civilització" no és idèntic a progrés cultural i espiritual, ni tan sols segons els mateixos patrons occidentals, en molt bona part nascuts sota la influència del cristianisme.

Finalment, però, la legislació ha canviat, i fins les sancions més importants han estat cancel·lades: el veto econòmic nordamericà, en l'aspecte material, i el veto esportiu a la participació als Jocs Olímpics, en l'aspecte simbòlic.

Tanmateix, no és encara l'hora de dictaminar el final de les discriminacions racials. Certament que el procés és irreversible, tant si s'ha fet per convicció moral com per conveniència econòmica. Però en canvi, els esquemes mentals que han penetrat profundament les consciències, la cultura de la discriminació, les ferides per les humiliacions i vexacions acumulades durant anys, tot l'odi que ha anat alimentant el conflicte racial, això no es desfà abolint lleis o amb una nova constitució.

Què cal, més enllà dels aspectes formals, per a fer possible l'harmonia entre cultures a Sud-Àfrica? En definitiva, n'hi ha prou amb una nova justícia per a fer les paus? Personalment, penso que no. I que ni el temps arriba a esborrar una història d'horors. Hi falta una altra qualitat: el penediment d'uns i el perdó dels altres. Però això té alguna traducció política?

■ Salvador Cardús

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

El primer dels planetes, el més pròxim al Sol, és també el més petit de tots, si descomptem Plutó que, com vam dir, segurament no és un "autèntic" planeta solar. Mercuri és un xic més gran que la Lluna: 2.439 km de radi equatorial enfront dels 1.738 del nostre satèl·lit, i una mica més petit que Mart, que té un radi de 3.398 km. Els caldeus l'anomenaren Gud-Ud, els grecs Hermes, missatger infatigable dels déus, els romans Mercuri i els àrabs Kantab. La seva proximitat al Sol fa que, complint la 3ª llei de Kepler, corri més de pressa que tots els altres: en només 88 dies fa la volta sencera entorn de l'astre rei, i a nosaltres se'ns fa visible ara a l'albada ara al crepuscle vespertí amb menys de cinc mesos d'interval. Per aquesta rapidesa de moviment els romans el pintaren amb les sandàlies alades.

Característiques físiques a vista de telescopi

Des de la terra ni els millors telescopis ens poden donar imatges nítides de la superfície del primer dels planetes. La raó és clara: és tan proper al Sol que la seva elongació màxima (angle que fan les visuals dirigides a ell i al Sol des de la Terra) és de 28º, i això fa que tan sols es pugui veure entre les llusors de l'alba o del capvespre. Té prou brillantor perquè es pugui veure a simple vista, i per això ja era conegut dels antics, però l'atmosfera terrestre a prop de l'horitzó es fa més densa, cosa que fa borrosa la imatge, per molt que s'augmenti la potència del telescopi. Això s'intensifica en llocs on hi ha contaminació atmosfèrica, tan freqüent avui dia, o molta humitat. Tant és així que fins i tot a simple

7. Mercuri, el planeta més petit i més ràpid

vista es fa molt difícil o del tot impossible veure'l en indrets com Barcelona que té tanta indústria contaminant. Es diu de Copèrnic que en el seu llibre de mort es planyia de no haver pogut veure mai el planeta Mercuri per la humitat provocada pel Rin. No sabem si això és llegenda, però de debò hem de dir que no és impossible que sigui veritat.

Així, doncs, amb el telescopi només podíem saber que Mercuri té un color groguenc en general, amb algunes taques grises permanents, sense núvols. Que la seva albedo (poder de reflexió de la llum incident) és molt pròxima a la de la Lluna, cosa que suggereix una constitució semblant. El primer mapa, molt imprecís, va fer-lo l'astrònom italià Schiaparelli a finals del segle passat, i una mica més detallat, no gaire, el féu Antoniadi, astrònom de l'observatori de Meudon (França) el 1933.

No és estrany, doncs, que no s'hagués pogut resoldre el problema de la durada del "dia" de Mercuri. Com que sempre que es podien veure una mica els detalls de la superfície, que era quan es trobava a la màxima elongació, es veien els mateixos, es va donar com a segur que el planeta sempre mostrava la mateixa cara al Sol, igual o com fa la Lluna amb la Terra. Així ho creien tots els astrònoms fins el 1965, any en què es va descobrir que anaven errats: les ones de

radar enviades des d'Arecibo (Puerto Rico) cap al planeta retornaven a la Terra demostrant que la rotació del planeta era més ràpida: no de 88 dies com el seu moviment de translació sinó de 58,64 dies, és a dir de 2/3 del que hom creia. Per consegüent cada dues voltes entorn del Sol es torna a posar a la mateixa posició respecte de la Terra. No és estrany que els astrònoms creguessin que no s'havia mogut! Notem aquí que aquesta rotació tan lenta fa que respecte del Sol un dia mercurià trigui 176 dies terrestres de transcórrer, o sigui que a aquest planeta un dia duri dos "anys", dues voltes de 88 dies a l'entorn del Sol.

La sonda Mariner 10 ens diu més coses

Tots aquests coneixements serien abundantament superats per obra i gràcia d'un enginy americà: el dia 3 de novembre de 1973 era llançada a l'espai una sonda espacial de 528 kg de pes; amb el nom de **Mariner 10**. El dia 29 de març de 1974 passava a 703 km de Mercuri i en treia 716 fotografies. Després la sonda quedà convertida en un planeta més del sistema solar i el 21 de setembre tornà a passar a prop de Mercuri, a 43.913 km i en prengué 500 fotografies més, i encara tornà a sobrevolar el planeta 176 dies més tard, amb bon funcio-

nament dels aparells i pogué prendre mesures del seu camp magnètic.

Les principals conclusions que reportà tot aquest treball de la sonda foren aquestes tres: 1ª Mercuri és molt semblant a la Lluna: una superfície rugosa, coberta de pols i amb gran quantitat de cràters molt semblants als del nostre satèl·lit; moltes fotografies mercurianes es poden confondre amb fotografies lunars. Hi ha, però, algunes diferències: no hi ha tants "mars", és a dir extenses planures, i les ratlles de materials que surten de certs cràters no són mai tan llargues com en alguns de la Lluna; a més, els cràters de diàmetre igual que els de la Lluna no són tan profunds. - 2ª Mercuri té una densitat mitjana de 5,44, semblant a la de la terra que és de 5,52, i superior a la de la Lluna que és de 3,33. Això dóna que la seva gravetat superficial és el doble de la de la Lluna i explica les diferències en els cràters que hem dit abans. La massa del planeta va proporcionar-la la sonda per la força d'atracció newtoniana que exercia sobre ella. Des de la Terra no es podia saber amb gaire precisió per no tenir satèl·lits. - 3ª Mercuri té camp magnètic d'intensitat 1/100 del de la Terra, però més intens del que hom creia. Ha estat una de les grans revelacions de la sonda. No es pot atribuir a l'efecte "dynamo" produït per la rotació que és tan lenta, serà causat per un efecte d'inducció a través de les línies de força del camp magnètic del Sol.

Tot això fa de Mercuri un món fascinant. En continuarem parlant la setmana que ve.

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf International (adherida a la UNESCO)

Fer el bé resulta fàcil si molts col·laboren

Dolors, Quim, Pere.

Benvolgut amic:

En acompanyar amb aquestes ratlles la imatge d'aquests nens, et prego que els vulguis acollir igualment com ho faries amb un dels teus fills. Aquests nens et supliquen una mica d'afecte, una mica d'amor, en nom dels altres nens que, com ells no tenen pares ni llar.

Podries donar la felicitat a uns nens tan sols amb el que costa la subscripció mensual del teu diari. Els obriries amb el teu cor les portes d'una llar.

Les Aldees Infantils S.O.S. constitueixen un organisme benèficoprivat que ha trencat amb els antics mètodes d'assistència a la infància i ha obert d'altres camins.

Les Aldees Infantils S.O.S. acullen nens orfes o bé desemparats, preferentment grups de germans, i els proporcionen una "mare", una llar i una vida integrada en la societat. D'aquesta manera s'eviten les mancances afectives a les quals estan sotmesos els nens en les grans institucions massives. Els nostres infants poden viure, doncs, i desenvolupar igual com els altres nens i nenes.

Fa 30 anys que aquesta obra internacional nasqué a Àustria i avui està estesa arreu del món. Milers de persones i empreses han fet possible la fundació de més de cent Aldees en 62 països.

Nosaltres no ens podíem pas desentendre d'aquest pas social talment eficaç i l'any 1970 vàrem obrir a Barcelona les dues primeres llars S.O.S. A hores d'ara tenim una Aldea Infantil S.O.S. a Sant Feliu de Codines (Vallès Oriental), i una altra a Redondela (Pontevedra), tres llars S.O.S. a la Casa Catalana del Tibidabo i una residència de joves a Barcelona.

Amb motiu de tenir lloc, el 1979, l'Any Internacional del Nen, s'inauguraran en el món 30 noves Aldees Infantils S.O.S.

El nostre país desitja contribuir també obrint més llars S.O.S. Vols tu o la teva empresa col·laborar amb aquesta obra de solidaritat humana ajudant al seu sosteniment? Amb la teva aportació hauràs atès aquests nens que avui esperen il·lusionats una llar com la teva. No els abandonis.

Gràcies de tot cor.

Montserrat Andreu de Julià

MONTERRAT ANDREU DE JULIÀ
President de la Comissió Directiva

Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

Institut de Teologia de Barcelona

Una "memòria" eloqüent i pulcra

L'Institut de Teologia de Barcelona acaba de publicar la **Memòria del Curs 1989-90**. L'edició és d'una gran pulcritud, tal com aquest centre sol fer en les seves publicacions. Conté la presentació, les paraules del director en la inauguració de l'any ercolar, l'estadística, el pla d'estudi, els cursos d'espiritualitat i de professors de religió, la crònica d'activitats, etc.

Aquesta recapitulació d'activitats subratlla especialment el relleu en la presidència de l'Institut. Tal com diu el director, el Dr. Joan Guiteras, en la presentació, "El curs 1989-90 ha estat marcat per un esdeveniment especial: el relleu en la

presidència de l'Institut de Teologia de Barcelona. El Sant Pare, Joan Pau II, acceptà la renúncia com a Arquebisbe de Barcelona al Sr. Cardenal Narcís Jubany i Arnau. I designà, per a la seu barcelonina, Mons. Ricard M. Carles i Gordó. Com que, d'acord amb els Estatuts, el President de la nostra institució és l'Arquebisbe de Barcelona, això ha significat el relleu en la presidència".

El director explica com la **Memòria** vol ser una amable i profunda acció de gràcies al Cardenal Jubany. Mossèn Guiteras escriu: "En aquesta ocasió és de justícia reconèixer com l'Institut de Teologia de Barce-

lona ha estat quelcom molt estimat pel Sr. Cardenal. Ell l'erigí, el 1972, i n'ha tingut delicada cura. Sempre hi veié una gran esperança per a l'evangelització". Expressa també l'interès del nou Arquebisbe per aquest centre teològic, indicant com Mons. Carles, "molt sensible a la formació dels agents de l'apostolat i coneixedor dels temes referents a la preparació teològica, estima l'Institut i n'espera també una contribució joiosa per a la reevangelització diocesana". En això aquesta **Memòria** esdevé signe d'acollida cordial i de col·laboració fidel al nou pastor de la diòcesi. L'homenatge i la benvinguda s'expressen amb

un full on hi ha les fotografies del Sr. Cardenal i del Sr. Arquebisbe.

L'Institut, el curs passat, comptà amb un total de 311 alumnes. Es distribuïren així: primer any 115; segon any 114; tercer any 82; 111 homes, 200 dones; 7 religiosos, 69 religioses; 104 laics, 131 laiques.

Aquesta institució, tan valuosa per a la formació cristiana i tan ben acollida en els diversos medis diocesans, ja prepara el proper curs, l'obertura del qual tindrà lloc el dia 1 d'octubre. La lliçó inaugural tractarà sobre la recepció de la **Centesimus annus** i la pronunciarà Mons. Josep M. Guix, bisbe de Vic. Les

Institut
de Teologia
de
Barcelona

Memòria
Curs 1989-90

persones interessades a cursar el trienni teològic s'adrecin, a partir del 3 de setembre, a les oficines de l'Institut de Teologia de Barcelona, carrer Diputació 231 (edifici del Seminari), de les 5 a les 8'30 de la tarda. A la porteria ja trobaran informació per accedir a la secretaria d'aquest centre.

Desitgem que l'Institut de Teologia de Barcelona vagi comptant amb els èxits que l'han acompanyat fins ara!

CC

L'Institut de Teologia de Barcelona és una institució molt fonamental per a la diòcesi. Té una gran vigoria. Ho demostra el nombre creixent d'inscrits als cursos que imparteix en horari vespertí, de dilluns a dijous, de les 19'15 a les 21 hores. Ens adrecem al seu director, el Dr. Joan Guiteras. Ens rep, al seu despatx, amb molta amabilitat.

—Mossèn Guiteras, l'Institut compleix enguany 19 anys de la seva fundació. Quin lloc ocupa en el camp formatiu de la diòcesi? Com el consideren els diocesans?

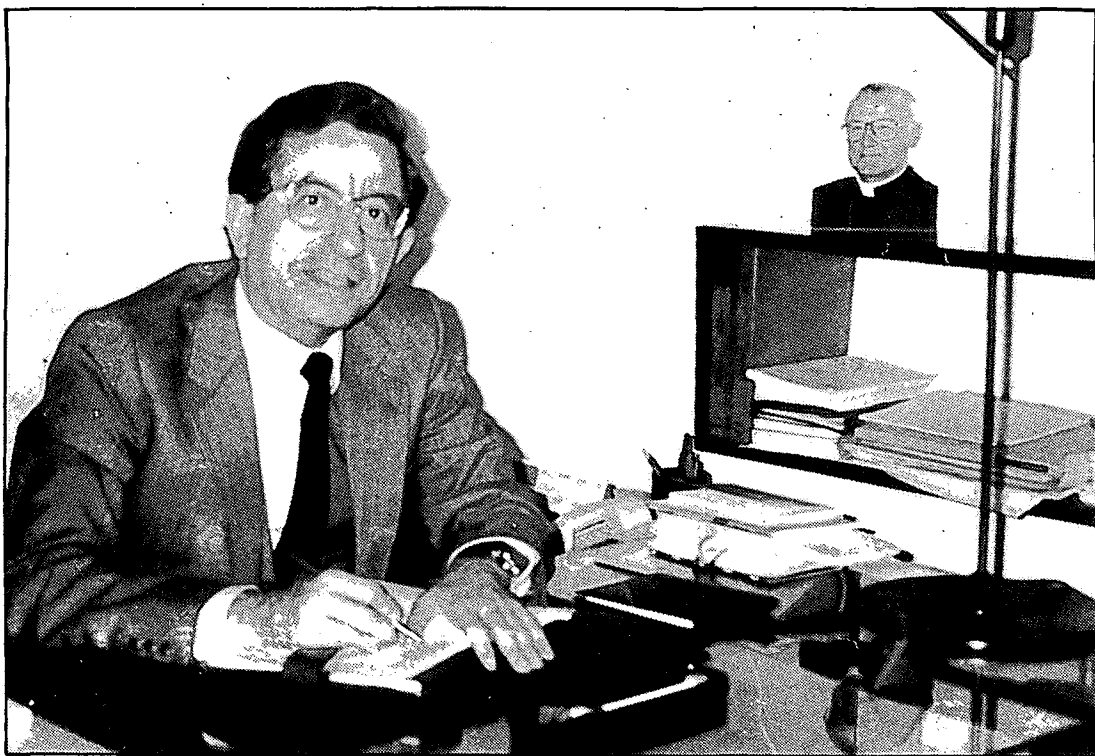
—Permetim, per deformació professional, dir que l'Institut de Teologia treu bona nota. La prova la tenim en el fet que, des de l'any 1972, el nombre d'alumnes ha anat sempre en augment. Al curs recentment acabat, hem tingut una matrícula de 417 alumnes. A més a més, el clima que regna en la institució —de treball, col·laboració i alegria— és una altra mostra de la bona consideració. Tot procedeix, és clar, de l'acollida del paper primordial: la formació dels fidels. La nostra diòcesi ha apostat fort en aquest aspecte i n'està collint els fruits a través dels diversos col·laboradors pastorals a les parròquies, moviments i cases religioses. El Sr. Arquebisbe, en les **Orientacions per a la pastoral diocesana**, indica com cal **atendre la formació permanent dels laics**.

—La meitat dels alumnes són joves i gent de mitjana edat: com ho explica?

—M'agrada que em faci aquesta pregunta. L'experiència de director de l'Institut ha permès de poder sospesar primícies de futur per a l'Església. De fa uns quants anys em vaig anar adonant que els joves venien a interessar-se per la teologia i que el to de les seves converses era de persones que s'esforçaven a viure la fe. Era com si sentís quelcom que rebrotava. Això em

Un centre fonamental per a la formació dels diocesans

Entrevista amb el director

Dr. Joan Guiteras, director de l'Institut de Teologia de Barcelona

feia sentir esperança i m'agradava de comunicar-ho als meus superiors. El fet és que hi ha present la nova generació de cristians. Aquests ja no han viscut el Concili Vaticà II. Van per feina i estimen l'Església. Els alumnes de mitjana edat, al meu entendre, senten també la necessitat d'una major preparació per a realitzar la seva missió —són els que estan en llocs de responsabilitat eclesial o laboral— amb una preparació religiosa adequada.

—Venen molts laics a les classes...

—Els laics suposen el 80% dels assistents al trienni teològic. Bé, la teologia no és pas només, com podia semblar anys enrera, patrimoni dels capellans. La teologia —que vol dir estudi sobre

Déu— és oberta a tots i ha d'ajudar a aprofundir la fe, per tal de poder-la viure més i comunicar-la. La teologia ha fet i fa un gran bé als qui desitgen un aprofundiment de la vida cristiana personal. Perquè la seva missió ha de ser la de prestar un ajut per a viure unit a Crist i a l'Església. Vull destacar tant l'interès acadèmic d'aquests laics com la seva disponibilitat. No és poca cosa que persones amb jornada plena de treball o d'estudi vulguin assistir als cursos de teologia! Els admiro molt.

—Quins camps de l'evangelització pot afavorir la formació teològica?

—Evidentment tots els camps, perquè la formació sempre capacita per a tota activitat apostòlica. Una bona for-

mació ajuda a viure més l'amor de Crist per als germans. Però és clar, cal que els col·laboradors de parròquies i moviments es preparin bé en teologia. Tots els catequistes haurien de tenir aquesta capacitat i també és totalment necessària pels professors de la religió a les escoles i instituts de batxillerat. Els joves també en treuen un bon profit. Els religiosos i religioses hi tenen un lloc adient i un bon paper; la seva presència és un bon ajut al mateix centre.

—Demaneu molt per a l'ingrés?

—Miri, es tracta d'uns estudis, és a dir, de classes i exàmens. Per tant, es requereix COU o equivalent. No obstant això, per als qui no tenen aquest requisit, hi ha una doble prova d'accés acreditadora de la seva capacitat per als nostres cursos. Tots els qui volen ingressar, prèvia sol·licitud d'admissió i després d'una entrevista amb el director, han de passar una prova d'ingrés consistent a sintetitzar un article teològic.

—La il·lustració de la fe... és el tot?

—És clar que no. La salvació no està simplement en un cristianisme il·lustrat, com si un se salvés o evangelitzés en funció dels estudis. El que importa en l'Església és la vivència de la caritat, cosa primordial i bàsica. Però els estudis hi ajuden considerablement, són un mitjà possibilitador tant d'una major vivència de la fe, com d'una evangelització més clarificadora. Sempre, sempre, l'estudi requerirà el testimoniatge que el revalidi.

Estrenyem la mà de mossèn Joan Guiteras —veritable ànima de l'Institut de Teologia— i li augurem que el proper curs compti amb molts alumnes. Ell ens acomiada agraint l'interès de Catalunya Cristiana.

CC

Simon Zef, sacerdot albanès

“L'Imperi comunista s'havia d'enderrocar perquè no era real”

Simon Zef Jubani (nascut el 8 de març del 1928) exerceix el seu sacerdoci a la ciutat albanesa de Shkodër. L'any 1941 va ingressar al col·legi dels Jesuïtes de la ciutat però va haver d'interrompre els seus estudis quan, l'any 1946, els comunistes tancaren l'institut. El P. Jubani fou condemnat vuit vegades per “agitació i propaganda contra el comunisme” i per això va ser pres des del 15 de gener del 1946 fins el 12 d'abril del 1989. El seu germà més gran, Lazar Jubani, també va sofrir, com a sacerdot, 36 anys de presó, treballs forçats i tortures i allí va morir enverinat el 29 de juliol del 1987 als 59 anys.

Segons les informacions del sacerdot, les presons més famoses per semblants crueltats són les de: Burreli, Zalli i Kirit, Zall-Herr i Maligi.

El P. Jubani, que en aquells moments era a Itàlia per informar l'Occident sobre la seva Església, fou rebut el 13 de febrer del 1991 pel papa Joan Pau II en una audiència privada.

Amb la finalitat de preparar una visita al Secretari Internacional de Königstein, va concedir a Paul Richard Blum la següent entrevista:

-P. Jubani, l'Església catòlica albanesa està destruïda fins el punt que podem sentir-nos veritablement feliços de què encara hi hagi sacerdots catòlics en aquest país. Ens pot donar algunes dades sobre el nombre de fidels i sacerdots?

-En efecte, l'Església albanesa està completament destruïda, ja que de les 500 Esglésies que necessitaríem per celebrar regularment els serveis religiosos, n'hi ha només unes 100 però totes estan enrunades. Manquen mobles, paviments, campanes, etc.

La gent també està famolenca de coses religioses i demana rosaris, medalles, crucifixos i a més a més objectes religiosos. Per expressar-lo amb estadístiques, diré que dels 3.200.000 habitants d'Albània, el 12 per cent són catòlics, 18 per cent ortodoxos i la resta musulmans. Encara viuen 27 sacerdots i un bisbe que, en canvi, no exerceix el seu càrrec. La mitjana d'edat d'aquest clergat és de 67 anys.

-Com han pogut sobreviure els sacerdots i els fidels?

-Aquesta minoria catòlica ha sobreviscut la dura persecució bizantina durant 950 anys, la turca durant 500 anys i la comunista durant gairebé mig segle. Aquest catolicisme és potser el més primitiu del món catòlic i en canvi és el menys atemorit. La major part del temps, durant 2.000 anys, va estar sense clergat i sense institucions; en canvi, la minoria catòlica ha sobreviscut gràcies a la seva fe en Jesucrist i en la Mare de Déu.

Actualment, encara es pot escoltar el res del rosari en les famílies enmig de les ruïnes dels llocs sagrats destruïts pels persecutors, de la mateixa manera que resava i cantava el poble d'Israel a la vora del riu de Babilònia i enmig de les ruïnes del seu temple. Els llocs d'oració de les Esglésies catòliques han estat sempre i encara ho són avui punts d'oració importants, no solament per als catòlics sino també per als ortodoxos i els musulmans albanesos. En aquests sants llocs, les altres confessions han après de nosaltres a resar i a no oblidar Déu.

La nova Albània ha nascut aquí de la iniciativa dels catòlics. L'11 i el 14 de gener del 1990 vàrem ser nosaltres, els catòlics, els qui vam sortir primer al carrer per manifestar-nos pacíficament

contra l'estalinisme. Nosaltres vàrem ser els qui celebràrem la primera Missa el 4 de novembre del 1990, amb la participació de 4.000 fidels, en la capella destruïda de l'antic cementiri catòlic. Un cementiri profanat per l'Estat infinitat de vegades, on van trencar les creus, destruïren les fotografies de porcellana i fins i tot, obriren les tombes per robar les dents d'or o simplement per profanar-les. Quan vam celebrar, l'11 de novembre, la Missa davant cinquanta o sixty mil testimonis que havien vingut a reunir-se de tota Albània, el Ministeri de l'Interior ho va filmar tot amb càmeres de televisió.

Durant aquesta Missa vam fer un sermó molt polític. Des d'aquesta data, el Partit Comunista que manté el monopoli, va començar a obrir-se cap el món i a concedir llibertats polítiques i religioses. Tots els dies hi acudeixen a aquesta capella del cementiri ortodoxos i musulmans per convertir-se. Això també passa a les catacumbes dels sacerdots on hi acudeixen els més temerosos, i a l'Església de Arra Madhe que fou restituida als Franciscans abans de Nadal. Agraïm la nostra supervivència, entre d'altres, als missioners italians i a alguns alemanys i austríacs, alguns dels quals han reforçat amb la seva pròpia sang aquesta terra de missió que és Albània.

-Com ha sobreviscut vostè la persecució, Pare Jubani?

-Jo vaig poder sobreviure a aquesta dura persecució gràcies a la meua família profundament catòlica, gràcies a l'educació dels Pares Jesuïtes que foren expulsats tres vegades, gràcies a la celebració de la Missa a la presó i a les famílies. He sobreviscut gràcies a l'oració constant, sobretot al Rosari, a la lectura de les Santes Escriptures, als Pares de l'Església, i als grans autors de la història universal. També ho dec a la meua constitució esportiva ja que vaig ser futbolista en l'equip de la meua ciutat natal, Shkodër, i en l'equip nacional. He treballat com a radiòleg. Durant la guerra civil a Grècia l'any 1949, quan complia el meu servei militar i a Albània l'única base militar soviètica amb armes atòmiques estrobava en el Mediterrani, he lluitat com un comunista lleial (!) i he donat suport als partisans comunistes grecs de Markos. A Durrës es carregaven les municions en camions i des-

prés eren transportades a través de la capital, Tirana, a través d'Elbasan i Korce i així creuaven la frontera entre Albània i Grècia. D'aquesta manera el diable comunista va aconseguir derrotar el règim legítim a Grècia. Però com que lluitàvem amb armes primitives russes i representàvem el regne de Satan, vàrem ser vençuts pel regne de Déu i les modernes armes occidentals. La vida de tot albanès és una veritable aventura.

-On viuen els catòlics a Albània i quines són les Esglésies de que disposen?

-La regió de Shkodër i les seves cinc muntanyes posseeixen la major part de les comunitats catòliques, és a dir, Maicija Madhe, Dugagjini, Pukë i Alessio. A Tirana, la capital, hi ha aproximadament 700 famílies catòliques que es troben disperses entre els ortodoxos i els musulmans. Allí hi ha tres esglésies, però el Partit comunista només ha deixat en peu la més petita; es tracta de l'Església dels Franciscans que ha estat transformada en teatre de titelles. A Tirana hi ha un sacerdot de 87 anys. A Durrës, l'Església, la casa del sacerdot i la seu episcopal són ocupades pel govern. Allí i a les rodalies de la ciutat hi ha 300 famílies sense sacerdot. A Shkodër, el centre del catolicisme, s'hi celebra la missa a l'aire lliure. El 20 de desembre del 1990, el govern ens va restituir l'Església dels Franciscans que abans ja he esmentat i que necessita un milió de leks perquè la considerin com una església, però allí també s'hi celebra la Missa.

-Els catòlics han hagut de sofrir una persecució particular o el terrorisme s'adreçava a totes les confessions?

-Per respondre concretament, es necessitarien centenars de pàgines, però intentaré contestar en cent paraules. Els catòlics han sofert i continuen sofrint una persecució triple, és a dir, pels musulmans, els ortodoxos i els comunistes. Hem sobreviscut a un genocidi. El seu radicalisme no us el podeu ni imaginar. Nosaltres els catòlics sempre hem superat tot això. Mentrestant hi ha d'altres comunitats que regeixen amb brutalitat i violència, en canvi, nosaltres dominem moralment i culturalment. Des de 1917 a 1944 dirigírem i orientàrem el país en l'àmbit cultural, moral, econòmic i polític, ja que llavors teníem els nostres

col·legis, imprentes i moltes d'altres institucions culturals i socials que varen ser destruïdes i ja no han resorgit mai més. Les esglésies tancades foren reemplaçades per l'altar de Marx, en el qual tampoc no hi creien els propis comunistes, perquè ara que la Perestroika ha enderrocant el regne comunista, no s'ha vist plorar a cap membre d'aquest partit en el seu enterrament.

-Varen practicar en les presons algun tractament especial per als detinguts per motius religiosos?

-Tant a dins com a fora de les presons es dona la preferència a les persones del sud d'Albània ja que han dut el comunisme al país (excepte Alemanya, el sud acostuma a ser subdesenvolupat a tot arreu). Aquestes persones dominen tot el país amb la seva tirània, els seus vicis, el seu dialecte, els seus costums. Els sacerdots catòlics són els més perseguits, després els albanesos del nord, els catòlics i finalment els musulmans. Segons el lema “non est pax impiis” (no hi ha pau per als ateus), els ortodoxos i musulmans del sud, així com els musulmans del nord, ho varen haver de pagar molt car físicament i sobretot moralment: uns als altres, es maten, es tancaren a les presons, es varen deportar; i quan vaig sortir de la presó, allí s'hi va quedar el ministre de comerç exterior, gent inculta, bàrbars, tirans, etc.

-Com es comporten actualment els cristians creients i els musulmans uns amb els altres?

-El comunisme no ha vençut ningú amb la seva ideologia, però ha destruït per tot arreu en el sentit del pudor i de subordinació. La doctrina musulmana ha desaparegut gairebé totalment. Només queda el fanatisme. Quan els musulmans han tingut contacte amb els catòlics, han abandonat els seus costums islàmics i fins i tot els noms dels seus fills ara són cristians o pagans. Dels catòlics han après el culte als enterraments, que no coneixien perquè el comunisme havia introduït el cementiri comú. Per altra banda, les famílies musulmanes i ortodoxes miren durant el dia i la nit la televisió italiana. Quan els catòlics vam fer manifestacions anti-estalinistes i vam obligar el govern l'11 i el 14 de gener del 1990 a treure la gran estàtua de Stalin de la plaça de Shkodër, els germans

CATECISME DE LA DOCTRINA CRISTIANA

Edicions en castellà i català

Edita: OBRA CULTURAL

Roger de Llúria, 4 - Tel. 318 18 96
08010 Barcelona

Afirma que els catòlics són el llevat que podrà aixecar tot el país

musulmans exigiren armes per matar-nos tot al·legant que molestaven l'ordre públic. Avui reclamen armes per lluitar al costat de Saddam Hussein contra els cristians multinacionals.

-Com són les relacions amb els musulmans?

-Les relacions són bones a causa de la nostra complaença. Pert cert, jo vaig ser el primer en visitar el responsable dels musulmans a Shkodër, acompanyat d'alguns laics catòlics i ells ens van tornar la visita. Durant la nostra visita, es van mostrar sorpresos perquè aquest gest havien d'haver-lo fet abans ja que nosaltres havíem estat els primers en obrir les esglésies i a conseqüència d'això, pogueren obrir les mesquites. En tot cas, els catòlics hem guanyat amb això alguns avantatges, mentre que aquesta trobada d'ambdues confessions no va ser del gust del govern comunista.

-Quines són les necessitats més urgents de la seva Església?

-Hi hauria tot una llista de necessitats i desitjos. Primer hi ha les ajudes morals i econòmiques que necessitarien una autorització dels organismes estatals. També hem de sol·licitar a l'Estat la restitució d'esglésies i d'altres edificis eclesiàstics profanats. Només menciono les catedrals de Shkodër, Tirana, Durrës, Leshë, Mirdita, Dukagjin, Puka, Maleshëvë i Madhë. En

totes aquestes localitats hi ha comunitats catòliques. La presència de sacerdots és decisiva per al futur immediat de l'Església albanesa. En l'àmbit social caldria fundar el més aviat possible un institut caritatiu de religiosos per als malalts i els pobres. No solament per a l'Església sino també per al ressorgiment complet de la vida social i cultural a Albània. També seria important crear possibilitats de formació per als candidats al sacerdot i les religioses. En aquest sentit hi ha moltes vocacions. Aquestes són les necessitats més urgents, encara que també cal parlar dels objectes religiosos, etc. En canvi, l'afer més urgent que hi ha és aconseguir un bisbe responsable per a Albània.

-Quines són les conclusions que podem treure de les seves experiències en l'Església perseguida?

-L'enderrocament de l'imperi comunista sense vessament de sang ha confirmat novament les paraules del Senyor: "Et portae inferni non praevalerunt" ("I les portes de l'infern no guanyaran"). També han reforçat la meua fe en Jesucrist i en el Rosari perquè he sobreviscut a aquesta presó on vaig patir uns sofriments inimaginables. Per altra banda, l'imperi comunista no va ser més que una il·lusió que havia de caure perquè no era real. L'imperi turc, bizantí, romà, el de Cir i el d'Alexandre el

Magne, tots s'enderrocaren. No és pot esclavitzar durant tant de temps tants pobles de religions, races i cultures diferents.

-Què és el que haurà de canviar a Albània?

-El canvi és qüestió de supervivència, però perquè Albània pugui transformar-se cal conèixer-la i per fer-ho cal estudiar-la a fons. Una anàlisi profunda demostra que el "Codi genètic" dels albanesos està barrejat de bizantins, d'otomanisme i de comunisme. A excepció dels catòlics, tots els altres han perdut el concepte del que és Europa. Albània és massa bizantina, massa otomana, sèrvia, russa i xinesa per qualificar-se d'Europea. Albània està massa malalta i és massa petita. És diferent als altres estats satèl·lits de la Unió Soviètica perquè aquí la doctrina atea de Marx ha estat usada amargament al màxim i la consciència humana ha estat completament monopolitzada. Mitjançant una opressió total de les religions, les llibertats més íntimes i els drets humans han estat extingits. A Albània, el comunisme no ha estat importat per l'exèrcit soviètic, com va passar a Alemanya oriental, Polònia, etc, sinó que fou instituit en el país pels albanesos del sud, que predominen en tot els llocs. El món occidental abasta amb una punta el paradís i Albània està a l'altre extrem de l'infern. En morir, Enver Hoxha va arribar a les

portes de l'infern on el va abraçar Lucifer i el va saludar amb aquestes paraules: "¡Bravo, has superat totes les meves esperances!" i adreçant-se a tot el seu regne de l'infern, va fer un discurs que va concloure amb aquestes paraules: "Ja no sóc més digne de ser el Príncep de l'infern. A partir d'ara ho és l'albanès Enver Hoxha".

Si l'Occident està disposat a ajudar els països alliberats per la Perestroika, Albània necessita, en canvi, un altre tipus de suport. La minoria catòlica és com la Casa de Savoia al voltant de la qual es va reunir tota Itàlia. Si l'Occident dona suport a la comunitat catòlica, ajuda a tota Albània. Els catòlics són el llevat que podrà aixecar tot el país. El 16 de gener del 1991 vaig tenir una entrevista amb el comitè central del Partit comunista. Em van autoritzar a parlar amb l'home més intel·ligent de l'esmentat comitè, el professor Sofokli Lazri. Li vaig dir a la cara el que ara li comento a vostè. No em va concedir ampliar cap llibertat. En canvi, jo, entre d'altres coses li vaig dir: "Dels germans albanesos que dirigeixen en aquestes oficines el destí del poble albanès, la comunitat catòlica no exigeix més que els drets i llibertats que ja tenia en els temps de la dominació turca".

Més civisme!

Sembla que tothom està d'acord a considerar la democràcia com a un dels millors sistemes polítics per a l'administració del poble. Els qui, per l'edat, hem sabut per experiència personal què és viure sota un règim de dictadura n'estem ben convençuts. Plenament convençuts, i no volem pas que torni aquell malson.

Tanmateix, es comencen a sentir veus contra la democràcia, i fins i tot una mica nostàlgiques de temps passats. Tot i reconèixer que la democràcia, com tot, té els seus pros i els seus contras (no hi ha res perfecte), no podem condemnar-la pels seus inconvenients, oi més, perquè estic ben convençut que la majoria d'inconvenients de la democràcia, a fi de comptes, no són atribuïbles al sistema en si, sinó als ciutadans.

En efecte, en un règim democràtic, periòdicament es convoca el poble a les urnes a fi que, amb el seu vot, cada ciutadà aportï la seva opinió i contribueixi a la tasca comuna. Quan el ciutadà no participa, quan amb una actitud irresponsable, per la seva inconsciència política, s'hi gira d'esquena i decideix que ja s'ho faran, quan en unes eleccions tan importants com són les municipals, l'abstenció arriba gairebé a la meitat dels ciutadans, no és per un defecte del sistema sinó pel baix nivell de civisme del poble.

Aquesta falta de civisme de gran part dels ciutadans, mostrada en l'abstenció, en la indiferència davant la cosa pública, és un important punt negre que les autoritats han de procurar eliminar facilitant que tots els ciutadans puguin participar en unes periòdiques campanyes per tal que tothom es responsabilitzi, tothom adquireixi un mínim nivell cultural, i que tothom participi, plenament responsable, en l'exercici dels seus drets i dels seus deures cívics.

Voldria assenyalar encara que altre aspecte tant o més trist que la irresponsable abstenció. És el ciutadà que participa a les eleccions amb un vot inconscient, a tall de burla, mig per riure mig ignorant, que aconsegueix defraudar la legítima aspiració del poble amb el seu vot absurd, el seu vot grotesc, el seu vot injustificable que, tot rient-se dels seus conciutadans, fa ocupar un càrrec de responsabilitat l'estirabot més impensable, com poden ser, per posar uns exemples recents, una Cicciolina, un Ruíz Mateos o un Gil i Gil; eleccions que, en alguns cas, poden resultar com la implantació d'un càncer a un organisme sà, un atemptat directe a la democràcia, un sabotatge al menys dolent dels sistemes polítics. En definitiva, és la demostració de la manca de civisme responsable, perquè és l'acció inconscient i la més injustificable en unes eleccions, que són l'acte més seriós i més important de l'administració pública en règim democràtic.

LLIBRES

LLIBRES

Varietat en la unitat de la catequesi (1)

(1) JOSE M. GIMENEZ RIBES, *Un catecismo para la Iglesia universal. Historia desde su origen hasta el Sínodo de 1985*, Universidad de Navarra, 240 pàgs.

El llibre que avui presentem als lectors de CATALUNYA CRISTIANA, *Un catecismo para la Iglesia universal*, és especialment adient per a l'estudi d'un tema de molta actualitat a l'Església, doncs, com informava el P. Francesc Gamissans fa poques setmanes, el Catecisme per a l'Església Universal, que el II Sínodo extraordinari de bisbes de 1985 va

manar que es fés, estarà enllestit a finals del 1992. L'objectiu d'aquesta proposta va ser assegurar la identitat pròpia de la catequesi segons l'esperit i la lletra del Concili Vaticà II.

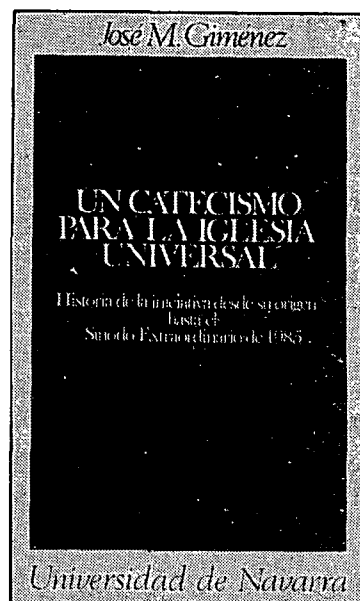
Pau VI deia a l'exhortació *Evangeli nuntiandi*: "La sort de l'evangelització està lligada al testimoni d'unitat que l'Església doni". Aquesta unitat és, per damunt de tot, unitat en la fe. El triple moment de: fe, professió de la fe i transmissió de la fe, presenta una íntima interconnexió. Per això la catequesi, que és el medi privilegiat de la transmissió de la fe, cal que manifesti l'única professió de fe i en presenti una exposició orgànica i íntegra del seu contingut.

És important observar que l'Església, que sempre ha exigut la

unitat en la professió de fe, mai no ha imposat un catecisme "únic" per a tota l'Església, ni tan sols quan va publicar el Catecisme pels Curats del Concili de Trento. La raó és que la fe única de Crist cal trametre-la dins les variades dimensions culturals de lloc i de temps. Per això els catecismes s'han anat succeint d'acord amb les diverses cultures plurals i canviants. La unitat de la catequesi es realitza a través de la pluralitat de catecismes i de mètodes catequètics. En aquesta situació i coordinades s'insereix l'interessantíssim i profund estudi del Dr. Josep M. Giménez Ribes, sacerdot secular que viu a St. Cugat del Vallès i que es dedica preferentment a l'educació dels joves en la fe.

No cal dir que recomano el

llibre a tots els lectors d'aquest setmanari, donat que la majoria d'ells, si no es dediquen activament a la catequesi, sí que en tenen almenys un coneixement general de la seva dinàmica pedagògica. A més d'una informació exhaustiva sobre l'evolució de la idea d'un catecisme universal — que d'acord amb Joan Pau II, no vol substituir els catecismes diocesans i nacionals, sinó servir-los de "punt de referència" per a garantir la unitat en la fe— en aquest estudi s'hi troben les darreres normes oficials sobre la publicació de catecismes, d'acord amb el nou Codi de Dret Canònic. La recent aparició, després de sis anys d'elaboració, d'un *Catecisme per als adults* de l'Episcopat francès, després d'obtenir el vist-

i-plau de la Santa Seu exigint per a tot catecisme vàlid a nivell extra-diocesà, fa especialment útil aquest estudi del Dr. Giménez Ribes.

■ Ignasi Segarra, *pvre.*

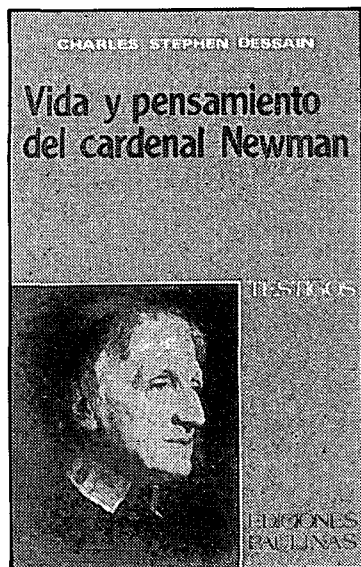
Radiografia d'un esperit (1)

Si algú coneix la persona, la vida i el pensament de l'oratorià de Birmingham, cardenal Newman, aquest és sens dubte Charles Stephen Dessain. Ningú com aquest autor pot divulgar una de les personalitats tan implícitament citades en el concili Vaticà II.

L'apropament a John Henry, cardenal Newman, suposa l'admiració d'un procés d'introspecció ascètica vers la Veritat i l'Absolut. La seva persona i la seva obra —tot i que encara no són ben conegudes en l'actualitat— han merescut ja, per part dels estudiosos, l'elogi de ser considerat ell com un Pare de l'Església.

El llibre de Charles Stephen Dessain que avui presentem, més que una biografia, que també ho és, és una radiografia d'un procés evolutiu en un dinamisme constant. Dessain té la noble pretensió de fer-lo arribar a la més gran quantitat possible de lectors. L'estil és assequible i planer alhora, sense entrar en un discurs erudit que

(1) *VIDA Y PENSAMIENTO DEL CARDENAL NEWMAN*. Ediciones Paulinas. Madrid. 1990.

faria perdre el fil als qui no són experts en la matèria. L'obra de Dessain és un bon instrument i punt de referència per endinsar-

se en l'estudi de la figura de Newman i un ajut per la seva comprensió; va adreçada a aquells que, moguts per la seva fascinant personalitat, han anat directament a les fonts.

Amb molt bon encert, el pròleg és d'Aureli Boix. No hi ha com un germà de la Confederació Oratoriana de Sant Felip Neri per transmetre i comunicar l'afecte, amor i orgull que suposa viure la mateixa opció religiosa. Per altra banda, la presentació del llibre que fa José Luis Martín Descalzo és un homenatge pòstum a aquest sacerdot i eximi periodista que ens ha deixat.

Esperem una gran difusió al llibre de Charles Stephen Dessain, a fi que els lectors es contagiïn de l'impacte i ensenyament d'un home del segle XIX que ja mai més podrem deixar de tenir en compte.

■ Joaquim Recasens i Murillo

LA SARDANA I LA DANSA

Lo Priorat la balla

Als 23 pobles de la comarca del Priorat s'extén la campanya de difusió de la música i la dansa popular que sota el títol genèric "La Priorat la balla" es desenvoluparà els mesos de juliol i agost de 1991. Les propostes d'aquesta campanya, adreçades a tothom que hi estigui interessat, es desenvoluparan de la manera següent: de l'1 al 31 de juliol es portarà a terme un Taller itinerant de Dansa, amb una durada de deu hores i mitja distribuïdes en 3 sessions per a cada taller i població. De manera semblant, entre el 7 i el 31 d'agost es desenvoluparan 23 tallers tinerants de música, sota el títol genèric "Fotli canya", amb una durada de quatre hores distribuïdes en 2 sessions per a cada taller i població. També està previst un curs d'introducció a les festes tradicionals, impartit per Carrutxa de Reus i que tindrà lloc a Falset els dies 17, 18 i 19 de juliol, i a Comudella els dies 7, 8 i 9 d'agost. La campanya també inclou un

curs monogràfic titulat "Les Jotes de la Corona", que tractarà la jota des de la perspectiva dels diferents àmbits geogràfics de l'antiga corona catalano-aragonesa, a càrrec d'especialistes d'Aragó, Ses Illes, el País Valencià i Catalunya. El cicle "Lo Priorat la balla", impulsat pel grup Clavellinera amb el suport del Consell Comarcal del Priorat i la col·laboració del Servei de Cultura Tradicional i de la Direcció General d'Acció Cívica de la Generalitat de Catalunya, els Ajuntaments i les associacions culturals i recreatives de la comarca, es clourà el dia 1 de setembre, a Scala Dei. [Tel. informació: Clavellinera (977) 83 08 63].

FESTIVAL DE MÚSICA DE CANTONIGRÒS.—Dels dies 18 al 21 de juliol, ambdós inclosos, se celebrarà al poble de Cantonigròs, a la comarca d'Osona, el IX Festival Internacional de Música que aplega cada any més de quaranta grups de cant i danses populars, vinguts d'arreu del món, en una convocatòria que es considera única a la península pel caire de convivència que es dona als participants, que són allotjats en cases particulars de pobles o en condicions similars de confraternitat, i també per les pròpies característiques del festival, de caire competitiu però sense que aquest aspecte esdevingui el més important a valorar. En l'edició d'aquest any hi participaran grups vinguts d'Argentina, Bèlgica, Colòmbia, Estònia, Filipines, França, Grècia, Hongria, Hong-Kong, Itàlia, Iugoslàvia, Lituània, Noruega, Perú, Polònia, Romania, Sud-àfrica, Txecoslovàquia, Turquia, URSS i Xile. També grups de les Illes Balears, Illes Canàries, Euskadi, València i, òbviament, Catalunya. Informació i venda anticipada d'entrades al telèfon del Festival, número 201 77 11, de 10 del matí a la una del migdia.

■ Josep Ventura

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Catalunya Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Població D.P. Tel.
Adreça
Se subscriu a exemplar (s) del setmanari Catalunya Cristiana.
L'import anual, 7.800,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària

(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu

☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data.....

Signatura.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....
Adreça

Senyors,

Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA, amb càrrec al meu (poseu les dades completes).....

Data.....

Signatura.....

televisió

Programació del 21 al 27 de juliol de 1991

TV
3

DIMENGE, 21

10.00 Sardanes
10.15 Club super 3
13.00 Roseanne
13.30 De professió API
14.30 Telenotícies
15.00 El temps
15.05 Club super 3
15.30 La pel·lícula del diumenge (D): «La cúspide»
17.30 Stingray
18.30 Batman
19.00 Jim West
20.00 Allo, allo
20.30 Telenotícies
20.55 El temps
21.00 Els grau
21.05 Trenta minuts
21.40 Dallas (D)
22.35 Gran estrena - Perry Mason
24.00 Cinema de mitjanit: «Cita d'amor»

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

10.30 Club super 3
11.30 La senyoreta (D)
13.30 Cos a cos (D)
14.00 T/N Comarques
14.20 Miri, miri

14.30 Telenotícies
15.00 El temps
15.10 Gent del Barri (D)
20.30 Telenotícies
20.55 El temps

DILLUNS, 22

12.00 Sereu campions
12.20 Thalassa
13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Pel·lícula tarda: «L'home orquestra»
18.30 Club super 3
20.00 Marc i Sofia
21.15 Betes i films
21.45 Pantalla (D): «Hello, Dolly»
00.00 Telenotícies
00.20 Cinema de mitjanit: «La cambra de la tortura»

DIMARTS, 23

12.00 Converses sobre Catalunya
13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Pel·lícula tarda: «Un gos div»
18.30 Club super 3
20.00 Marc i Sofia
21.15 Amor a primera vista

22.15 El famós Teddy Z
22.50 Quan es fa fosc (D)
23.50 Telenotícies
00.10 Cinema de mitjanit: «Mans inhàbils»

DIMECRES, 24

12.00 Aquest programa

13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Pel·lícula tarda: «I si no, ens enfadarem»
18.30 Club super 3

20.00 Marc i Sofia
21.20 Cinema 3: «El dia de la llagosta»
23.40 Informatiu cinema
00.10 Telenotícies
23.55 Cinema de mitjanit: «El tresor de la selva perduda»

DIJOUS, 25

12.30 Motors a fons
13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.40 Pel·lícula tarda: «La gran nit de Casanova»
18.30 Club super 3
20.00 Marc i Sofia
21.15 Em cridava, el Senyor?
22.05 Les coses dels famosos
22.45 La volta al món en 80 dies
23.40 Telenotícies
00.05 Cinema de mitjanit: «Comando Ànecs Salvatges»

DIVENDRES, 26

12.15 Dallas
13.00 Riviera (D)
15.40 Com a casa
16.35 El trànsit
16.40 Pel·lícula: «Playtime»

18.30 Club super 3
20.00 Marc i Sofia
21.15 Quart segona
21.45 Canal 12
22.40 L'escorçó negre
23.10 L'avi Bernat
23.45 Telenotícies
00.05 Cinema de mitjanit: «Keoma»

DISSABTE, 27

10.00 Sardanes
10.15 Club super 3
13.00 Roseanne
13.30 De professió API
14.00 Betes i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.10 Tortugues Ninja
15.45 Tarda de western: «Firecreek»
17.25 Sereu campions
17.40 Judes Xanquet i les maniquins
18.10 Oh, No!
18.40 Benson
19.00 El pare Dowling
20.00 Allo, allo
20.30 Telenotícies - El temps
22.40 Cine nit: «Kramer contra Kramer»
22.50 Cinema de mitjanit: «Leugerament escarlata»

TV
2

DIMENGE, 21

08.00 Babilonia
08.55 Dibuja - 2
09.20 La família del zoo
10.30 Cine para todos: «Agua azul, muerte blanca»
11.30 Diumenge esport
14.35 Diumenge esport
15.55 Tour de Francia
16.30 Avanç informatiu
16.35 Diumenge esport
18.00 Avanç informatiu
18.05 Diumenge esport
19.05 Hockey patines
21.30 L'informatiu cap de setmana
20.45 Jose Maria Rodero actor: «La muerte de un viajante»
23.10 Tribunal popular
00.00 Cine paraíso presenta: «El jardín de Alá»
01.30 Golf British Open
02.30 Fin de emisión

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

08.00 Babilonia
09.00 Barrio Sésamo
09.30 Dibuja - 2
11.30 Universidad de verano
12.30 La familia del zoo
16.25 Avanç informatiu
18.30 Avanç informatiu
21.30 L'informatiu vespre

DILLUNS, 22

10.00 Cine para todos: «La gran piara»
13.00 Belleza i poder

13.25 Menjar i beure
13.30 Mar endins
14.00 Mikimoto clip
14.30 Història d'una lliga
15.00 Musical Plàstic
15.30 Webster
16.00 Tour de Francia
17.30 Via Olímpica
18.05 Tendido cero
20.00 Deportes
21.00 Cifras y letras
21.45 Murphy Brown
22.10 La estrella es... Katherine Hepburn: «Pasión inmortal»
00.00 Rapido
01.00 Última sesión de cine: «Compañero y puñetazos»
02.00 Jazz entre amigos
03.00 Fin de emisión

DIMARTS, 23

09.55 Cine para todos: «El inmortal»
13.00 Belleza i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 Mar endins
14.00 Tour de Francia
15.30 Història d'una lliga
16.00 Això no pot fer-se per TV
16.30 Webster
17.30 Primera sesión: «La malquerida»
19.00 Mec-mec
19.30 Deportes
21.00 Cifras y letra
21.45 Línea-900
22.15 El abogado Matlock
23.15 Hockey patines
00.30 Prisma

00.30 Última sesión de cine: «Pesadilla»
02.00 Narradores

DIMECRES, 24

09.30 Cine para todos: «Los tres mosqueteros»
13.00 Belleza i poder

13.25 Menjar i beure
13.30 Mar endins
14.00 Tour de Francia
15.30 Història d'una lliga
16.00 Webster

17.30 Primera sesión: «La luna llena vale un millón»
19.00 Barcelona Olímpica
19.30 Deportes
21.00 Cifras y letras
21.45 Matrimonio con hijos
22.15 Las colecciones de la 2: «Cinema»
23.45 Documents TV
00.30 Última sesión de cine: «Sangre sobre el sol»
02.00 Fin de emisión

DIJOUS, 25

10.00 Cine para todos: «Los huérfanos»
13.00 Belleza i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 Mar endins
14.00 Mikimoto clip
14.30 Història d'una lliga
15.30 Webster
16.00 Tour de Francia
17.30 Historias de cada día
18.30 Tendido cero
20.45 Natación
21.00 Barcelona-92
21.45 Los Simpson
22.15 Dijous cinema: «La ciudad de las dones»
00.30 Última sesión de cine: «Persecución»
02.00 Fin de emisión

DIVENDRES, 26

09.30 Cine para todos: «El vengador de California»
13.00 Belleza i poder
13.25 Profesor Falco
13.30 Fora de serie

14.30 Història de una lliga
15.00 Tour de Francia
16.35 Primera sesión: «La blanca paloma»
18.05 Historias de cada día
19.00 Videomix
19.30 Deportes
21.00 Cifras y letras
21.45 El mirall: «Confidencias de mujer»
00.30 Última sesión de cine: «Besos de mamá»
02.00 Deportes
04.00 Fin de emisión

DISSABTE, 27

08.00 Belleza i poder
09.00 Galeria de personatges
10.00 Archie i Sabrina
10.30 Cine para todos: «Whisky y vodka»
12.00 Monográficos
13.00 Contrapunt
13.30 Història d'una lliga
14.00 Mediterráneo - 2
14.30 L'informatiu
15.00 Ponte las pilas
15.45 Dissabte esport
17.55 Avanç informatiu
18.00 Dissabte esport
17.55 Avanç informatiu
18.00 Dissabte esport
20.00 Cine club: «Don Juan»
21.45 L'informatiu
22.15 Juegos sin fronteras
23.45 Camaleón
00.00 Disc català de l'any
01.00 Última sesión de cine: «Un mundo aparte»
02.00 Deporte
04.00 Fin de emisión

canal
33

DIMENGE, 21

14.00 Jazz & Co
15.00 Més enllà del 2000
16.00 Esports
18.30 British Open de golf
20.00 Còmics
21.00 Copa América de Futbol
23.00 Copa América de Futbol

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

18.00 International Headlines
21.25 Mil paraules
21.30 Les notícies
22.00 El temps

DILLUNS, 22

19.00 Star Trek
20.00 Tot l'esport
20.20 Els Joves
20.50 Gent del barri
22.10 Converses sobre Catalunya
23.15 Segle XX
00.05 Jazz & Co.

DIMARTS, 23

19.00 Tot l'esport
19.30 Torneig Internacional d'Hamdbol
20.50 Super 10
20.55 Gent del barri
22.10 Teatre: «Majòrica»
23.45 Cadència

DIMECRES, 24

19.00 Motor a fons
19.30 Torneig Internacional d'Hamdbol
20.50 Lotto 6/49
20.55 Gent del barri
22.10 60 minuts
23.10 Canal 33 presenta: «Confidències sobre el còmic book»

DILLUNS, 25

18.30 Mediterrània
19.00 Tot l'esport
19.30 Torneig Internacional d'Hamdbol

22.10 Informatiu cinema
22.40 Fila 33: «El llac sagrat»

DIVENDRES, 26

18.30 Mediterrània
19.00 Star Trek
20.20 Els joves
20.55 Gent del barri
22.10 Els intocables
23.10 Tres catorze setze
24.00 Versió original «Good morning, Babilonia»

DISSABTE, 27

14.00 Cadència
15.00 Vibria
15.15 Senyals

16.00 Regata Internacional Slalom
18.00 Torneig Internacional d'Hamdbol
19.45 Telefilm dissabte tarda: «Els tres desitjos de Billy Grier»
21.20 Lotto 6/49
21.25 Super 10
21.45 Aquest programa
22.10 Thalassa
22.50 Més enllà del 2000
24.00 Planeta terra
00.45 Informe mundial CNN
01.25 Bona nit
01.30 Fi d'emissió

TV
1

DIJOURS, 21
08.00 Aventura 92
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Concierto
10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.00 **PUEBLO DE DIOS**
11.30 Informe semanal
12.30 La extraña dama
13.00 Yo compro esta mujer
14.00 Arco de triunfo
15.00 Telediario-1
15.35 Los fruitis
16.00 Sesión de tarde: «El arte de casarse»
17.35 La hora Warner
18.40 El tiempo es oro
19.40 A vista de pájaro
20.10 El hechicero
21.00 Telediario-2
21.30 Juzgado de guardia
22.00 Domingo cine: «Juego secreto»
23.50 Telediario
23.55 Festival de verano

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
08.10 Cada mañana
10.50 De par en par

12.00 Avance informativo
13.00 Teleuma
13.30 Yo compro esa mujer
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 Cheers
15.00 Telediario-1
17.25 La tira de aventuras
21.00 Telediario-2

DILLUNS, 22
09.05 Los vengadores
09.50 Europa en sus siglos oscuros
12.10 Extraña dama
15.35 La dama de rosa
16.25 Corazón
17.55 Aventura 92
18.30 La aventura de crecer
19.00 La palmera
20.10 El hechicero
21.30 Caliente
22.35 Perry Mason
00.15 Diario noche
00.45 Musical

DIMARTS, 23
09.05 Los vengadores
09.50 Musical
12.10 Extraña dama
15.35 La dama de rosa

16.25 Corazón
17.55 Aventura 92
18.30 Tendido cero
19.00 La palmera
20.10 El hechicero
21.30 Sidney
22.30 Sesión de noche: «Yuma»
23.35 Viaje en el tiempo
00.05 Diario noche
00.35 **TESTIMONIO**
00.40 Ignacio de Loyola

DIMECRES, 24
09.05 Los vengadores
09.50 La gran época
12.15 Extraña dama
15.35 La dama de rosa
16.35 Corazón
17.55 Aventura 92
18.30 Con las manos en la masa
19.00 La palmera
20.10 El hechicero
21.30 De carne y hueso
22.00 Jóvenes jinetes
23.00 Grandes relatos: «Eldorado»
24.00 Diario noche
00.30 A pie de página

DIJOURS, 25
09.05 Grandes músicos
10.30 **MISA SOLEMNE AL APOSTOL**
12.10 Generaciones
15.40 La dama de rosa
16.25 Corazón
17.55 Aventura 92
18.00 La vuelta al mundo de Willy Foggy
18.30 Llave en mano
19.00 La palmera
20.10 El hechicero
21.30 Devorame otra vez
22.15 El primi-juego
22.30 Estrenos TV: «No puedo empezar»
00.15 Diario noche
00.45 Glasnost

DIVENDRES, 26
09.05 Los vengadores
09.50 Grandes músicos
12.10 Generaciones
15.40 La dama de rosa
16.25 Corazón
17.25 Los cuentos de Alf
18.00 La vuelta al mundo de Willy Foggy
18.30 Seguridad en marcha

19.00 La palmera
20.10 El hechicero
21.30 Noche de humor: «Nido vacío»
22.00 La pasión de Gabriel
22.50 La leyenda de... Onassis
23.50 Diario noche
00.05 Alucine: «Tres casos de asesinato»

DIMARTS, 27
08.00 Aventura 92
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 La aventura de crecer
10.00 Concierto
11.30 A pie de página
12.45 Generaciones
13.25 Yo compro esa mujer
13.55 Rockpop
15.00 Telediario-1
15.35 Alfred J. Kwak
16.00 Sesión de tarde: «Materia caliente»
17.35 Club Disney
19.35 A vista de pájaro
20.10 El hechicero
21.00 Telediario-2
21.30 Informe semanal
22.30 Sábado cine: «Cinco días, un verano» - «El hombre de nieve»

antena
3

DIJOURS, 21
08.00 Dibujos animados
09.00 Clásicos familiares
10.30 Salvados por la campana
11.00 Viva la vida
12.00 Noticias
12.05 Peyton Place
13.15 Telecine «Bingo Bongo»
15.00 Noticias
15.30 El príncipe de Bel Air
16.00 Elvis, el rey del Rock
16.30 Caza submarina
17.00 Los gladiadores
17.45 Al sol con...
18.18 La película del domingo «Un toque de suerte»
20.00 En el calor de la noche
21.00 Noticias
21.30 Empezar de nuevo
22.00 El gordo
23.00 Noche de lobos «La casa de la abuela»
01.00 Noticias
01.15 Al fin música

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.15 Colegio libre de

eméritos-aula 3
07.45 Noticias de la economía
08.00 La guardería
10.00 Noticias
10.03 Pasarela
10.30 Pasionaria
11.00 Viva la vida
12.00 Noticias
12.03 Santa Barbara
13.00 Bonanza

14.00 Noticias regionales
14.30 Cosas de casas
15.00 Noticias
15.30 Tan contentos
16.30 Noticias
16.33 Tan contentos
19.00 La merienda
20.00 Chicas con clase
20.30 La ruleta de la fortuna
21.00 Noticias
00.30 Noticias

DILLUNS, 22
16.30 Telecine: «Un agujero en la frente»
21.30 El equipo «A»
22.30 La película del lunes: «Shaft: el asesinato»
00.45 Ciclo de cine negro: «Tengo el honor»
02.15 Pasarela

DIMARTS, 23
16.30 Telecine: «Ahí viene la novia»
21.30 Diamantes
22.30 De tú a tú
00.00 Un diputado fantástico

00.45 Camuflaje
01.30 Hospital general
02.15 Pasarela

DIMECRES, 24
16.30 Telecine: «James Dean»
21.30 El coche fantástico
22.30 «Made in Spain»: «La viudita ye-ye»
00.45 Los invencibles de Nemesis
01.30 Hospital general
02.15 Pasarela

DIJOURS, 25
16.30 Telecine: «El otro árbol de Guernica»
21.30 El equipo «A»
22.30 Cinturón negro: «Adios a Bruce Lee»
00.45 Lou Grant
01.30 Hospital general
02.15 Pasarela

DIVENDRES, 26
16.30 Tele cine: «Limousine a la orden»

19.00 Los invasores
21.30 El coche fantástico
22.30 La clave
02.30 Cine español: «El tesoro de Makuba»
04.00 Oh, video

DIMARTS, 27
08.00 La guardería del sábado
11.30 De tú a tú
13.00 Centímetros cúbicos
14.00 Noticias regionales
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 Polvo de estrellas: «Las aventuras de Tennessee Buck» - «El conde de Montecristo»
20.00 ENC: «Reporteros» Serie
21.00 Noticias
21.30 Un hombre con suerte
22.00 Polvo de estrellas: «Una bala para el diablo»
«Cadenas rotas» - «El engaño»
04.00 Oh video

tele
5

DIJOURS, 21
08.00 Dibujos animados
10.15 Pressing catch
10.45 Arco iris
11.15 Coctelera VIP
12.00 Matinal de cine: «Don Camilo y el honorable Peppone»
14.00 La 5ª Marcha
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «Macarthur, el general rebelde»
16.00 Sábados de Humor (Repetición)
20.00 Domingo de acción
21.30 Telecomedia: «Enredos de familia»
22.00 Desde Palma con amor
24.00 Entre hoy y mañana
00.30 Pressing boxeo
01.30 El inspector Derrick

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

08.00 Dibujos animados
10.15 Telerromance: «María, María»
12.50 Vacaciones en el mar
13.40 Dibujos animados
14.05 Arnold
14.35 Telerromance: «Inés Duarte, secretaria»
17.15 Misión imposible
18.05 Super Guay
19.30 «Hablando se entienden la basca?»
20.00 Apartamento para tres
20.30 Humor amarillo
21.00 Telecupon
21.15 Telerromance: «Topacio»

DILLUNS, 22
11.00 Cine corazón: «La escapada»
15.30 Cine vacaciones: «Winterhawk»
22.00 Noche de acción: «Flint, agente secreto»
23.45 Entre hoy y mañana
00.15 Los misterios de la noche

01.00 Pressing boxeo

DIMARTS, 23
11.00 Cine corazón: «Mi querido Michel»
15.30 Cine vacaciones: «Escuela de ladrones»
22.05 Silencio se rie: «Para no divorciarse... mejor ser pobre»

23.45 Entre hoy y mañana
00.15 Hablando se entiende la gente

DIMECRES, 24
11.00 Cine corazón: «Nerón»
15.30 Cine vacaciones: «La mujer de cemento»
22.05 Cine 5 estrellas: «Soy o

no soy»
00.00 Entre hoy y mañana
00.30 Fútbolísimo

DIJOURS, 25
11.00 Cine corazón: «Cara lavada»
15.30 Cine vacaciones: «Bala blindada»
22.05 Gran pantalla TV: «Amor en el bosque»
23.45 Entre hoy y mañana
00.15 Colombo
01.45 Arco iris

DIVENDRES, 26
11.00 Cine corazón: «Los amores de Don Juan»
15.30 Cine vacaciones: «Escuela de ladrones II»
22.05 Gran Pantalla TV: «El fantasma en Montecarlo»
23.40 Entre hoy y mañana
01.00 Erotísimo

DIMARTS, 27
08.00 «Superguay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor Amarillo
11.30 Pressing catch
12.00 «El gran chaparrab»
13.00 Telecinco, ¿Dígame?
15.30 Cine fiesta: «Golpe audaz»
17.15 Desde Palma con Amor
19.10 Sábado de acción
21.00 Segundo matrimonio
21.30 Lío gordo a bordo
22.05 Sábados de humor
24.00 Entre hoy y mañana
01.30 La noche pícara
01.30 El Inspector Derrick
02.20 Pressing boxeo

COMENTARI TV

"Escrito bajo el sol"

Pel·lícula de John Ford, gran director del cinema americà, de ja fa uns anys: 1956. Interpretada per un dels seus actors preferits, John Wayne, presenta la història d'un aviador postrat en una cadira de rodes. És un film ple de valors humans i artístics: val la pena repassar aquests films optimistes i positius que són ben lluny de l'escepticisme i manca de valors de molt cinema actual. Donat que és un film antic i poc revisat pels diferents canals, caldria donar les dades per poder-lo llogar o comprar: MGM / UA HOME VIDEO.

■ Ignasi Bofarull

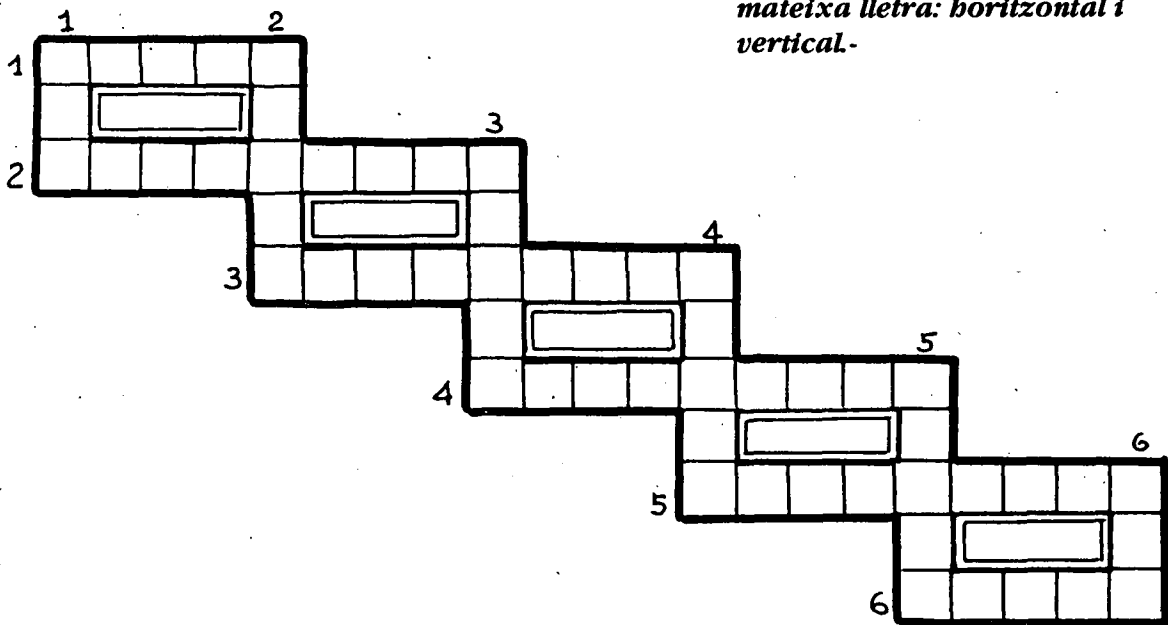

ENCREUATS

-per Rosa Collell

L'ESCALA

Horitzontals i verticals, amb la corresponent definició i cada cruïlla coincidir amb la mateixa lletra: horitzontal i vertical.

HORITZONTALS

- 1- Espècie de comunitats que proliferen extraordinàriament com a religions.-
- 2- Malaltia infecciosa causada per Chlamydia psittaci.-
- 3- Que té molta bondat.-
- 4- Que no necessiten oxigen per viure.-
- 5- Ésser més aviat llarg.-
- 6- Festa el 25 de desembre.-

VERTICALS

- 1- Ho coneix.-
- 2- Home inculte, mal vestit.-
- 3- Pàtria d'Ulises.-
- 4- Mes de l'any.-
- 5- Xifra ordinal.-
- 6- Bulb comestible per donar gust als aliments.-

Solució

HORIZONTALS: 1- Sapa.- 2- Alar.- 3- Itaca.- 4- Abril.- 5- Segon.- 6- All.-
VERTICALS: 1- Nadal.- 2- Psitaci.- 3- Bondadosa.- 4- Anaerobis.- 5- Llargueses.- 6- Bulb.

ESCACS

per Jaume Mora

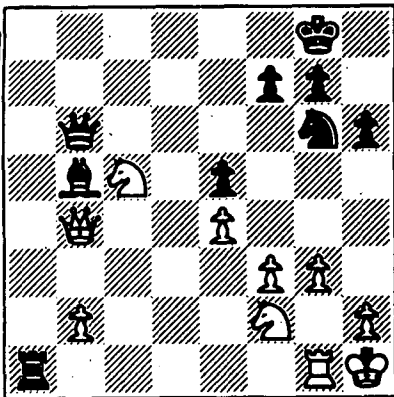
DIAGRAMA 386

Negres juguen i guanyen.

Si el màgic Andreu jugués als escacs com fa jocs de mans, li plauria aquest diagrama

Solució al diagrama 385

1 Cc5-a4 (o bé Cd7+) 1-0

FILATÈLIA

per Enric Graupera

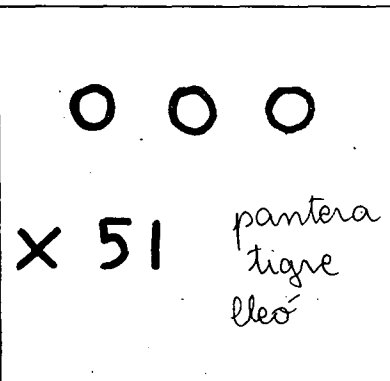

FRANCISCO JAVIER CLAVIJERO, jesuïta

Aquest segell mexicà mostra el seu retrat. Nasqué a Veracruz (Mèxic) el 1731 i morí a Bolònia (Itàlia) el 1787. Gran historiador del seu país. Políglota (parlava 20 llengües). El 1748 entrà a la Companyia de Jesús. Fascinat per la història de Mèxic, comença un extraordinari treball d'investigació. El 1767, els jesuïtes són expulsats i ell es trasllada a Itàlia. Aquí publica en llengua italiana la seva cèlebre obra: "Storia Antica del Messico".

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

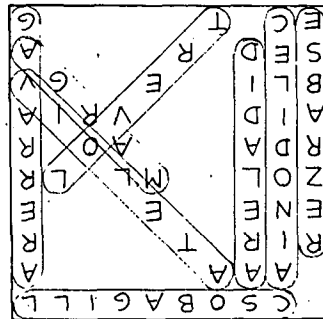
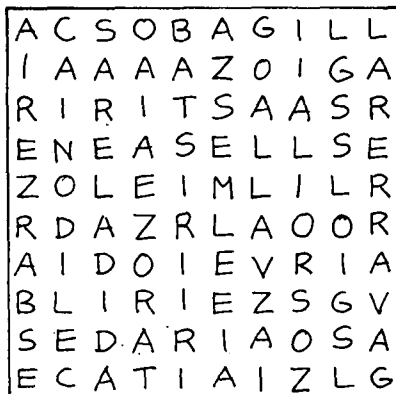
QUÈ HAN PESCAT?

Solució al 616

DARRERA TE U
DARRERA TEU

SOPA DE LLETRES per Montserrat Albert

EN LES BARDISSES LES TROBAREU TOTES 7

Didalera - Celidònia
Lligabosc - Esbarzer -
Gavarrera - Agram - Trèvol -

20 ANYS

al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans

Fes-te soci

Collabora

JUSTÍCIA I PAU

Rivadeneyra, 6, 10e. 08002 Barcelona
Tel. (93) 317 61 77

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ;

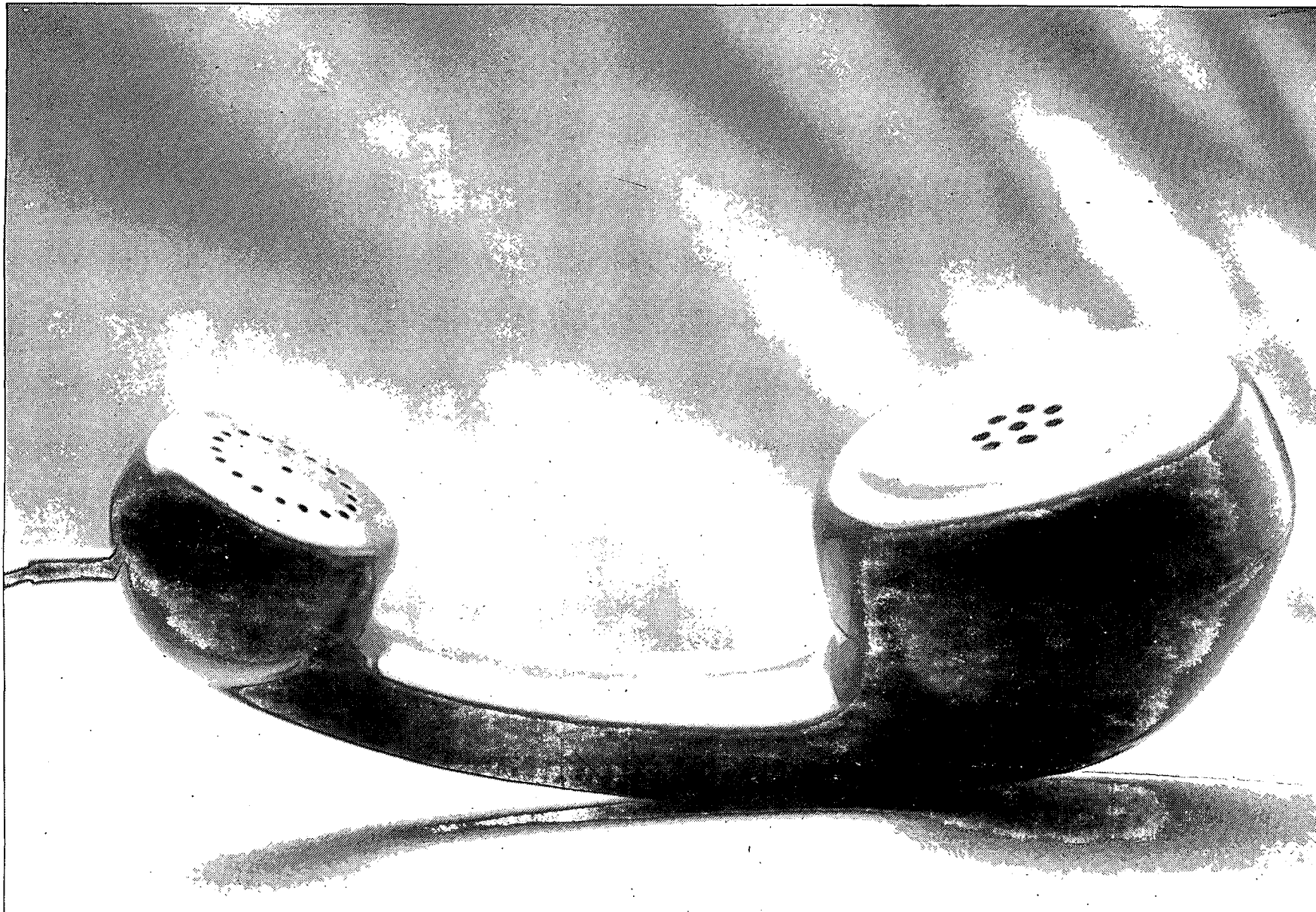
PARROQUIA SANTA TERESITA N. J. APARTADO 30097 - CARACAS 062. CATIA VENEZUELA.....	16.120 Ptes.
MONTSERRAT TRIBO PLANES AVD. CASTRO BARROS, 650 5000 ARGENTINA.....	16.120 Ptes.
MONTSERRAT VERGES BONG YANG RI 252-1 KANG WON DO 230-20 COREA DEL SUD.....	22.360 Ptes.
JAUME BOADA I RAFI DUVIMIOSO TERRA 1337 MONTEVIDEO URUGUAY.....	16.120 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)
L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població.....Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població.....Data.....
Signatura.....
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

GENERALITAT DE CATALUNYA

AQUEST TELÈFON SAP ESCOLTAR

Qualsevol dubte, avís, idea o suggeriment sobre el món dels infants, serà escoltat.

Perquè el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya posa a la seva disposició el

Telèfon de la Infància.

Un telèfon important, per als nostres nens, que sabrà informar, atendre i ajudar a solucionar tots els temes

que afectin directament aquells qui seran el futur de Catalunya. Una sola trucada al **900 300 100** posarà en moviment tot un grup d'especialistes en saber escoltar i respondre.

Departament de Benestar Social

Amb la col·laboració de la Federació de Municipis de Catalunya
i l'Associació Catalana de Municipis.

PER AJUDAR **SOM 6 MILIONS** ELS NOSTRES NENS

LITÚRGIA - CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº 14

Cada dia és festa

CALENDARI

L'ESGLÉSIA CELEBRA

D'ACÍ I D'ALLÀ

Diumenge, 21 de juliol. Diumenge XVI del temps ordinari. Sts. Llorenç de Brindis, cap. dr.; Daniel, prof. i Praxedes, vg.

El sol surt a les 4,35 i es pon a les 7,19 —Hora solar.

Festa major a Figols.

Dilluns, 22 de juliol. Sta. M.ª Magdalena, penitent. Sts. Plató i Teòfil, mrs.

Festa major a Bonastre, La Nou de Gaià, el Pont d'Armentera, Pradell i Ullà.

Dimarts, 23 de juliol. St. Apol·linar, b. Stes. Brígida, vda. i Primitiva, vg. mr.

Festa major a La Torreta.

Dimecres, 24 de juliol. Stes. Cristina, vg. mr.; Niceta, mr. Sts. Boris i Victor, mrs.

Festa major a Lloret de Mar i Sta. Cristina d'Aro.

Dijous, 25 de juliol. St. Jaume Apòstol, Patró d'Espanya. Sts. Teodomir, mjo. mr. i Valentina, vg. mr.

Festa major a Begues, Cadaqués, Camarles, Cerdanyola del Vallès, Parets, Pierola, Reus, St. Pol de Mar, Tivissa, i molts altres pobles.

Divendres, 26 de juliol. St. Joaquim i Sta. Anna, pares de la Mare de Déu. Sta. Exupèria, mr.

Festa major a Blanes, Portbou, i El Vendrell.

Dissabte, 27 de juliol. Sts. Cugat i Pantaleó, mrs.; Bertold, ab. Stes. Juliana i Semproniana, mrs. Sta. M.ª Magdalena Martinengo, verge franciscana.

21 de juliol. Diumenge, XVI de durant l'any. Lectures: Primera Jr 23:1-6; Salm 22; segona Ef 2:13-18; tercera Mc 6:30-34.

22 de juliol. Dilluns de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera Ex 14:5-18; Ex 15; segona Jo 20:1.11-18.

23 de juliol. Dimarts de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera Ex 14:21-15:1; Ex 15; segona Mc 12:46-50.

24 de juliol. Dimecres de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera Ex 16:1-5.9-15; Salm 77; segona Mt 13:1-9.

25 de juliol. Dijous. St. Jaume, apòstol. Lectures: Primera Fets 4:33,5:12.27-33, 12:1b-2, o bé 11:19-21,12:1-2.24; Salm 66; segona 2C 4:7-15; tercera Mt 20:20-28.

26 de juliol. Divendres de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera Ex 20:1-17; Salm 18; segona Mt 13:18-23.

27 de juliol. Dissabte de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera Ex 24:3-8; Salm 49; segona Mt 13:24-30.

Litúrgia de les Hores. Setmana 4

Diumenge: XVI de durant l'any. Tot propi.

Dilluns: Sta. M.ª Magdalena. Memòria obligatòria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: St. Jaume, apòstol. Patró d'Espanya. Solemnitat.

Divendres: St. Joaquim i Sta. Anna, pares de la Verge Maria. Memòria obligatòria.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

a cura de Pletat Campmajó

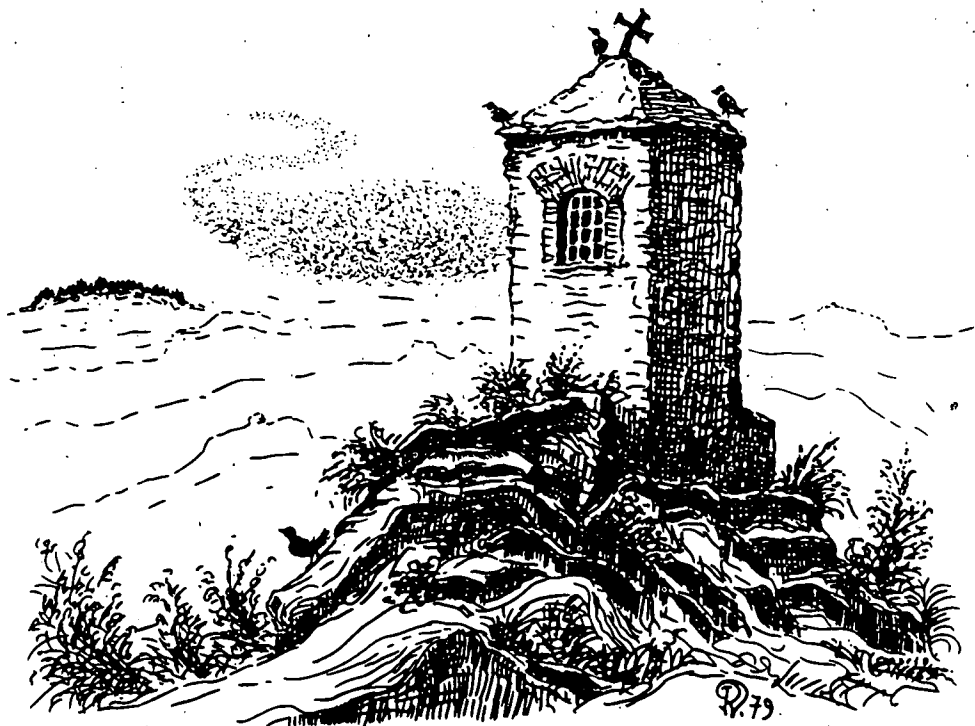
Fulls parroquials mal cuinats

Si la gent no sent interès pels nostres FULLS parroquials o diocesans, potser sigui degut a que ha experimentat que sempre servim la mateixa salsa, i, potser, aigualida.

Sovint ens falta intuïció combinatòria original, geni imaginatiu. Som mals cuiners: oferim allioli tallat.

■ Pere Campàs Bonay Monestir de L'Estanty

HOMES I INSTITUCIONS

Un fenomen enigmàtic

La Mare de Déu de les Alades

L'església, d'origen romànic, forma amb l'hostatgeria un edifici de nobles proporcions des d'on es pot contemplar una panoràmica captivadora.

Prop d'aquest lloc, al cim veí, de serra Grenyada, s'hi aixeca el turonet de la Mare de Déu de les Alades (nom amb què també és coneguda la imatge de la Verge de Bellmunt), que està prop del "pedró" on segons tradició fou descoberta la imatge d'alabastre de Maria, de començament del segle XIV.

S'entén per "pedró" la pedra col·locada en un lloc determinat per a sostenir normalment una imatge o un altar, o bé només una inscripció que recordi un fet o una data importants.

Com fer comprendre el

La imatge de la Mare de Déu del Bellmunt, patrona de Sant Pere de Torelló, es venera al cim de la serra del seu nom —1.246 m.—, on trobem el seu santuari.

qualificatiu afectuós amb què es coneix la Verge de Bellmunt?

Cada any, quan l'estiu va de baixa, darreries d'agost o primers de setembre (la data no és exacta, com succeeix amb la natura), grans estols de formigues alades s'enfilen muntanya amunt, obeint el codi biològic que les determina, i una vegada al cim de la serra moren progres-

sivament en quantitats desconcertants.

El fet es repeteix cada any, i com que aquest era el lloc escollit per les alades per la seva immolació, els bons veïns del rodal bastiren un pedronet en honor a la Mare de Déu. L'esdeveniment, quasi insòlit, fou interpretat de diferents maneres; fins el Pare Camós (segle XV), en el seu "Jardín de María", ho definia com un prodigi

sense explicació possible.

Amb tot, la circumstància no és exclusiva de Bellmunt, ja que en altres indrets, com a la muntanya de Sant Joan de les Abadesses, i sobre tot al cim de Sant Miquel a Sant Hilari Sacalm, passa el mateix, de tal manera que els excursionistes de la contrada hi erigiren una creu voltada de formigues alades, fetes de ferro forjat.

No deixa però de plaure l'apel·latiu evocador amb què s'anomena la Mare de Déu de Bellmunt —o de les Alades—, com si la veiéssim envoltada d'aquests menuts animalons, que posen als seus peus la transparència irisada dels èlitres que els fan lluir per l'espai lluminós quan l'estiu mor.

■ Pietat Campmajó

El meu cosí Jaume

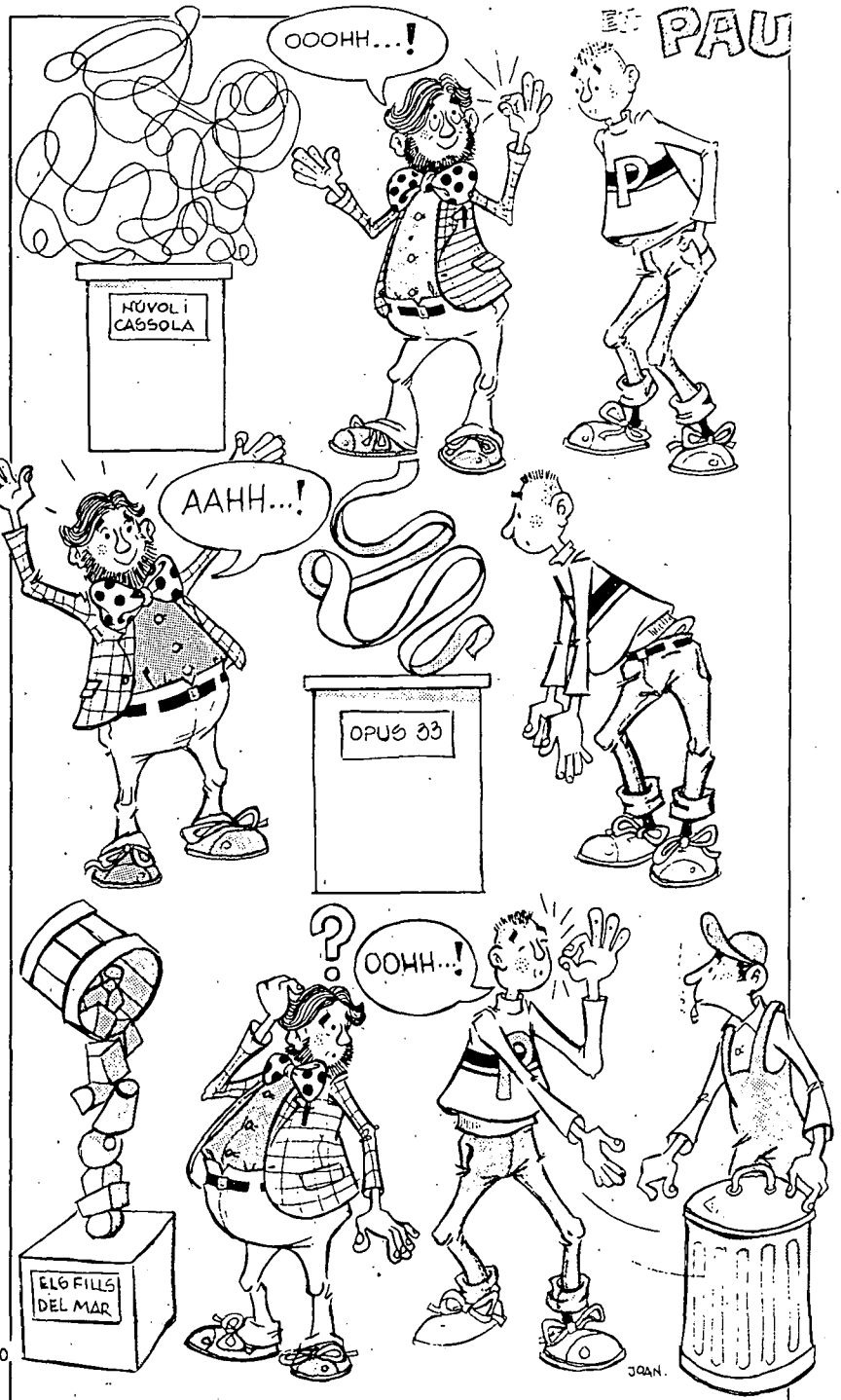
Tinc un cosí que es diu Jaume. Ara està empipat perquè em sembla que ja fa tres anys que no és festa. Jo li dic que és igual perquè, com és temps de vacances, és com si fos festa.

Ell em diu que no. Que quan era festa d'anar a missa i tot, era més festa. Jo li dic que si vol anar-hi, hi pot anar igual. Ell diu que no, que abans hi anava tota la família plegada i que ara el pare treballa perquè encara no fa les vacances i, és clar, no el poden acompanyar.

Ell encara no ho sap però, aquest any, una colla d'amics li hem organitzat una festa entre tots: un portarà una olla de xocolata desfeta, l'altre una capsa de galetes, comprarem oxata de xufra, i li farem un petit regal. Encara no sabem què li regalarem; però ja se'ns acudirà.

Una vegada vaig llegir un llibre titulat: "Un noi feliç". La persona que va escriure aquell llibre devia ser estupenda. Deia que la felicitat ve de dins, i que la festa l'hem de tenir al cor. Jo compraré una postal per a en Jaume i li escriuré això al darrera.

Aquella persona tenia raó. Hi ha dies que no és cap festa especial, però estic content i alegre. Tot em sembla bonic i, penso, el teu cor està de festa. Tant de bo sempre fos festa en el cor de tothom, oi?

EN PITU CALSAPEU

GALI

Francesc d'Assís

per F. Gamisans

Tenim gana, tenim por

En aquell temps rondaven per la comarca de l'Úmbria tres lladres molt famosos, que robaven i amenaçaven la gent.

Un dia vingueren al convent on vivia sant Francesc i preguntaren pel guardià o superior.

—*Ens persegueixen a mort per tot arreu. Tenim gana. Tenim por.*

El superior del convent no els obre pas la porta. D'una finestra estant els diu:

—*Vosaltres, assassins, robeu el fruit del treball dels altres. Ara voleu devorar les almoines enviades als sevidors de Déu. No mereixeu que la terra us sostingui. Aneu-vos-en ara mateix, si no voleu que us estelli l'esquena amb un bastó.*

Tot rondinant i enutjats marxaren camí avall els tres lladres.

Al cap d'una estona arriba Francesc de fora. Amb el sarró del pa, mitja dotzena d'ous, unes quantes pomes i una botella de vi blanc de la comarca. És tot el que havien captat amb un company.

Assabentat del fet, el sant renya el superior per haver acomiadat d'aquella manera els germans lladres:

—*Els pecadors més bé es condueixen a Déu per la dolcesa que no pas amb aspror i repreensions. Crist, el nostre Mestre, diu que no cal el metge als que estan bons, sinó als malalts. No vingué a cridar a penitència els justos, sinó els pecadors, que per això menjava sovint amb ells. Ja que has obrat contra la caritat i contra l'evangeli, pren aquest sarró de pa. També els ous, les pomes i el vi.*

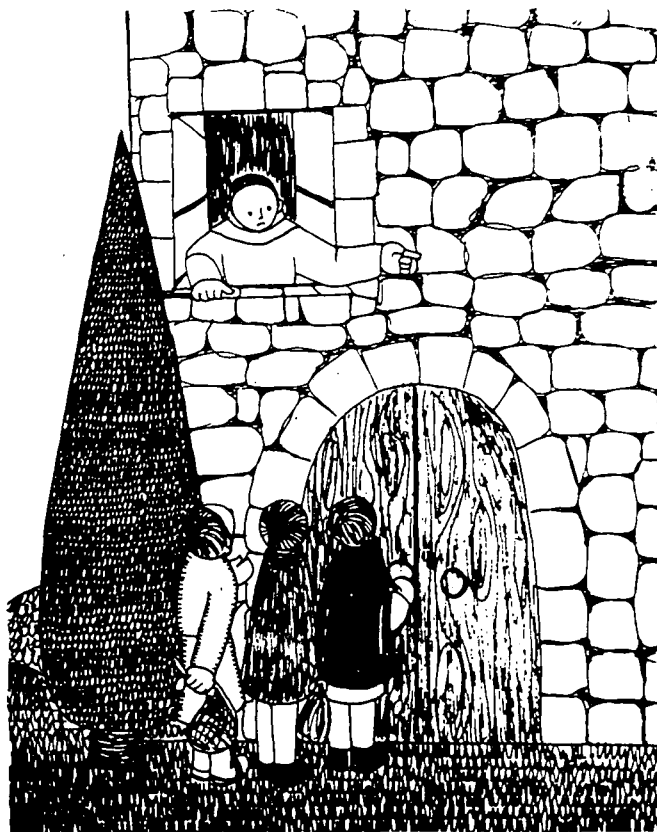
—*I què n'haig de fer de tot això?*

—*Vés. Cerca els lladres allà on siguin, fins que els trobis. I de part meua els ofereixes aquestes viandes. I humilment els demanes perdó. I en acabat, prega'ls de part meua que no facin mal més mal a ningú. I que temin Déu. I si ho fan així, jo els prometo de proveir a llurs necessitats. I els donaré cada dia de menjar i beure.*

Anà i així ho féu el superior. Trobà els lladres. I ells, tot menjant i bevent del que els havia fet portar sant Francesc, deien:

—*Sant Nin i sant Non, estem perduts! Que n'és, de perfecte, aquest home d'Assís!*

Tan trasmutats quedaren, que, segons diuen, ingressaren

a l'orde de sant Francesc. I feren penitència per la seva mala vida.

Els ploraven perquè havien robat tantes coses, mentre que els ocells cantaven perquè Francesc els havia robat el cor.

DEL LLIBRE "FRANCESC D'ASSÍS, SANT ECOLOGISTA", EDITORIAL CLARET

Busqueu l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Marc, capítol 6, versets del 30 al 34 (Mc 6, 3-34).

Reflexionem: 1. Jesús li agradava que els Apòstols li expliquessin com els havia anat la missió que els havia confiat. Ells, satisfets i cofois, s'omplien la boca del què havien dit i fet. A Jesús sempre li agrada que el fem confident de les nostres alegries i també de les nostres penes.

2. Jesús tenia un cor ple de tendresa: Primer procura que els Apòstols puguin reposar, els escolta amablement; després en veure la multitud li fa mal el cor de veure'ls tan assedegats de fe i d'Amor.

3. "I es posà a ensenyar-los detingudament". Tenia ganes de fer petar la xerrada amb els Apòstols, volia reposar, buscava un lloc solitari, i tanmateix... "es posà a ensenyar-los". A l'hora de fer el bé, no ens hem de deixar vèncer mai per res.

■ El mossèn

JESÚS ENS PARLA

Anem de rebaixes!!!

Ja és un vell costum a tot arreu que, quan arriben els mesos estiuençs, i amb ells la calor i els canvis de temperatura, totes les botigues i els comerços es decideixen a abaixar els preus de les seves mercaderies i productes per tal que allò que en diuen "estoc" no se'ls quedi acumulat. És el que s'anomenen "les rebaixes".

Això mateix passa també al Bosc del Nordest. Al bosc ha arribat també l'estiu, la calor i la xafogor. I donats els canvis del temps tots els habitants del bosc han de canviar la seva vestimenta. I per això, a l'entrada dels Grans Magatzems del Bosc del Nordest, que acaben de començar les rebaixes, s'ha format una llarga cua.

La Boa, la serp més presumida del bosc, no vol perdre's cap oportunitat i és la primera de la cua. Vol comprar-se un vestit nou; el que ha dut tot l'hivern ja li fa molta calor, i a més el color marronós ja no es porta. Avui se'n comprarà un de nou que va veure ja fa diès, d'un color verd brillant que ara està molt de moda.

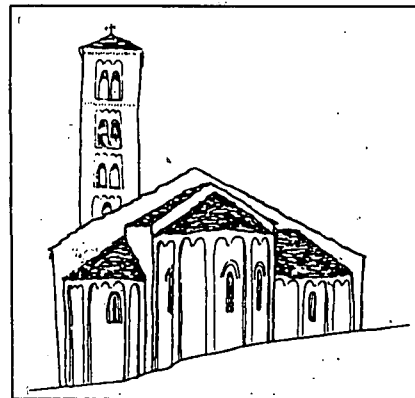
Però el que té més problemes de tots és en Conga, el centpeus. El Conga s'ha de comprar sabates noves. Ja us en podeu fer al càrrec: necessita cinquanta parells nous, i tots del mateix número!

—M'acabaràs totes les existències! Si m'haguessis avisat que venies hauria fet un encàrrec especial al sabater, —va dir el venedor, divertit.

Ja us podeu imaginar el mullader que han organitzat tots plegats. De fet, cada any passa, si fa no fa, el mateix. I és que ja se sap... són les rebaixes!

VIURE EN L'ESGLÉSIA

a cura del Dr. Pere Tena

Visita al Gesù (1)

Quan l'any ignasià està ja a punt d'ésser solemnement clausurat, esdevé espontani el pelegrinaje al sepulcre de sant Ignasi, a Roma. Concretament, a l'església anomenada del Gesù. En realitat, és tot el centre històric de Roma que respira records del ministeri de sant Ignasi; però el Gesù és com el símbol de total l'experiència original de la Companyia.

El Gesù no és una església construïda sota la direcció de sant Ignasi, com ho és, per exemple, la Chiesa nuova per sant Felip Neri, contemporani d'Ignasi a Roma. L'edificació és posterior, encara que de poc temps, a la mort del sant. Però constitueix una vertadera "mater et caput" —mare i cap— de totes les esglésies de la Companyia arreu del món. El seu títol és, de per sí mateix, significatiu: dedicada al Nom de Jesús, aquell Nom en el qual es reuneix la Companyia fundada per sant Ignasi.

• ABANS DEL GESÚ

Quan hom entra a l'església del Gesù, venint pel Corso Vittorio Emanuele, ben a la vora de la Plaça Venècia, al cor de la Roma renaixentista, té la sensació d'entrar en una gran sala espaiosa, on la mirada queda sol·licitada per tot un conjunt esplendorós. Tot just aquesta tarda hi he entrat encara una vegada més, i he pogut constatar com s'està ja preparant tot per la celebració del dia 31 de juliol, festa de sant Ignasi.

Però si volem seguir una mica els passos de sant Ignasi i el seu itinerari espiritual, serà bo que ens adrecem, per començar, vers una de les dues capelles que estan als costats del presbiteri, la de l'esquerra, després de passar per davant del sepulcre de sant Ignasi. És la capella de la Mare de Déu anomenada de la "Strada", que seria, en català, del Camí, o del Carrer. El motiu del nom podria ésser el fet que es tracta d'una pintura que estava situada a la façana —al carrer, doncs— de la petita església donada a sant Ignasi pel papa Pau III, com a lloc per al ministeri pastoral dels primers jesuïtes. Altres pensen que la paraula "Strada" és una deformació del cognom "Astalli", el dels propietaris de la casa on habitava sant Ignasi, al costat de l'església. Aquest nom —Astalli— és encara avui el del carrer del darrera del Gesù, tristement cèlebre per haver estat el lloc on fou deixat el cadàver d'Aldo Moro.

La imatge de la Mare de Déu evoca, doncs, l'església dels començaments. Sant Ignasi estava convençut que aquella església era massa petita, i volia fer-ne una de més gran. El mateix Miquel Àngel va fer un projecte per sant Ignasi, l'any 1554, dos anys abans de la mort del Sant. Però només dotze anys després de la mort de sant Ignasi es va començar l'església actual, l'any 1568. L'església de santa Maria de la Strada va acollir el seu cadàver. Quan començaren les obres del Gesù, la imatge fou curosament retirada de la façana, i col·locada com una joia en un retaule, on avui encara la veneren els fidels.

• UNA ESGLÉSIA PER PREDICAR I ASSISTIR A LA MISSA

És interessant constatar com els ordes religiosos han plasmat tipus arquitectònics fixes, que són imitats arreu. Això és clar, per exemple, de l'arquitectura del Cister: una església cistercenca es reconeix de seguida, sigui el punt geogràfic que es vulgui. Correspon al que anomenaríem la "ideologia" de l'ordre religiós corresponent. No ens imaginem, per exemple, una església de franciscans d'estil romànic. Això és així també per la Companyia de Jesús.

La Companyia fou fundada al servei de la fe, anunciada en tots els aspectes, començant per la predicació. Les esglésies de la Companyia havien d'ésser llocs on la predicació fés facilitada per la disposició mateixa de l'ambient. El Gesù correspon a aquest projecte, i també totes les esglésies de jesuïtes. El púlpit, amb això, ocuparà un lloc important, al centre de l'església. Però, tanmateix, no serà el lloc més destacat: aquest continuarà essent l'altar major, elevat, ben visible, on celebrar l'Eucaristia a la vista de tothom.

Només veient aquesta disposició hom ja s'adona de la diferència fonamental entre la reforma de Calvi i la reforma catòlica, en la qual sant Ignasi va treballar decididament. Calvi, a la catedral de sant Pere de Ginebra, va pràcticament arraconar l'altar, disposant-ho tot entorn del púlpit: també ell estava interessat en la predicació, però l'element sacramental no tenia la força decisiva que té per a la fe catòlica.

• UNA ESGLÉSIA JOIOSA

El procés de decoració del Gesù segueix estrictament l'evolució des del renaixement al barroc. Començada amb una decoració severa, fou progressivament adornada i pintada, fins a convertir-se en un exemplar típic de l'art barroc. Això evoca els temps de la Contrareforma, quan l'ambient dels orígens ha deixat pas a un aire d'esplendor joiosa, on sembla que el cel pugui ésser situat a la terra. Estem a l'acabament dels anys 1600. Tot just mig segle després, una quantitat enorme d'acusacions i d'intrigues de tipus polític, vingudes especialment dels sobirans de l'època —hom recorda el magnífic film "La misión"— portarà al Papa Climent XIII i, directament, al Papa Climent XIV, a la supressió de la Companyia. Mig segle més encara, però, i el Papa Pius VII tornarà a la Companyia el seu dret a la existència.

Aquest contrast entre l'esplendor i la contradicció, a través de la història, és un dels aspectes que no poden deixar de considerar-se en una visita al Gesù. És una dialèctica que no afecta pas només a la Companyia, sinó a la mateixa Església. L'alegria i la joia de l'Església no és pas de convertir la terra en cel —com els sostres barrocs— sinó de saber que la Paraula de Déu, escoltada i creguda, i la santa Eucaristia, celebrada i participada, ens fan participar certament del cel, però on exclouen en absolut les contradiccions de la terra.

LECTURES DEL DIUMENGE

DIUMENGE XVI DURANT L'ANY/B

"JO MATEIX RECOLLIRÉ TOTES LES OVELLES QUE EM QUEDEN I ELS DONARÉ PASTORS"

El text profètic anuncia amb precisió la mirada compassiva del "rebròt legítim del llinatge de David" sobre les multituds: "eren com ovelles sense pastor". La figura del pastor traspasa tota l'Escriptura mostrant l'intima voluntat i el disegni misericordiós de Déu: Ell vol reunir, i no dispersar. Per això forma el poble, l'Església, l'assemblea definitiva del cel.

Lectura del llibre del profeta Jeremies (23:1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: "Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esferir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.

Vénen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent, que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: El Senyor és el nostre bé.

"EL SENYOR ÉS EL MEU PASTOR, NO EM MANCA RES"

Quan el Senyor és el pastor, què pot fallar? Una i una altra vegada cantem aquest salm, que ens acompanya durant tota la vida cristiana. És un salm del camí, però també un salm del descans, del repòs que ve de Déu, dels aliments que es mengen a taula. A l'evangeli d'avui, Jesús convida els deixebles a reposar. A partir del proper diumenge, llegirem l'evangeli de Joan, seguint les paraules de Jesús que parlen del pa que vol donar.

Salm 22:1-3,4,5,6 (R.: 1)

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna.
Em guia pels camins segurs
per l'amor del seu nom.

R.: El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. **R.**

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
omplia a vessar la meva copa. **R.**

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. **R.**

"ELL ÉS LA NOSTRA PAU. DE DOS POBLES N'HA FET UN DE SOL"

Heus aquí, amb un altre llenguatge, el mateix que anunciava Jeremies: Jesús ha vingut a reunir, no pas a dispersar. Reunir els pobles, els homes. M'atreveixo a dir: reunir la Trinitat! O més exactament: reunir els homes amb la Trinitat, tal com Déu ha volgut des de sempre. "Per ell, uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit".

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (2:13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles, n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliats tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la Bona Nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

"ÉREM COM OVELLES SENSE PASTOR"

Elegits els Dotze per enviar-los a predicar, ho foren també "per estar amb Jesús". Aquest és l'accent inicial d'aquest text. És una escena d'amistat, de compenetració, de sentit humà. Però les vacances queden condicionades per les multituds. La Paraula de Déu no té repòs, i "tot es fa per als homes".

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (6:30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: "Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica". Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Josep M. Argente

Jesús, els apòstols i la multitud (Mc 6:30-34)

Els missioners tornen a Jesús

El leccionari litúrgic de la missa dominical ens fa llegir avui aquest fragment en solució de continuïtat amb el que vam llegir diumenge passat. Entre aquestes dues perícopes, però, sant Marc ha inclòs el relat del martiri de sant Joan Baptista (vv. 19-29), que a simple vista sembla que trenqui la perícopa de la missió dels Dotze. En la visió del catequista Marc, però, la cosa no és així. No sols no trenca res, sinó que projecta la reflexió cap a la realitat cada vegada més propera de la mort de Jesús, exemple de la fi que espera als missioners. L'actuació de Jesús, si per un costat ha suscitat l'entusiasme —l'esperança— del poble, més que humil, humiliat, per un altre alça el recel dels polítics —és el cas d'Herodes— i la malifança dels dirigents religiosos que ja maquinen la seva eliminació. L'ambient s'enrareix, i ja hem vist com Jesús deixa de predicar a les sinagogues i marxa a predicar per pobles i viles. La missió-assaig dels Dotze s'inscriu en aquesta nova situació. Per això l'evangelista, abans de dir-nos l'èxit dels apòstols, ens ha fet aixecar la vista als núvols de tempesta, que ja es veuen a l'horitzó.

Els apòstols —les bines missioneres— ara els uns ara els altres tornaren i **es reuniren amb Jesús** (v. 30a). La missió havia estat un exercici d'aprenentatge per als apòstols. La situació, però, normal dels Dotze no era precisament aquesta sinó la d'**estar amb Jesús** (Cf. 3:14). Així aconseguint la missió rebuda, retornen al Mestre que els havia enviat. **Ells parlaren de tot el que havien fet i ensenyat** (v. 30b). Vet aquí una exacta radiografia de tota activitat apostòlica. Com Jesús —i en nom d'ell—, l'apòstol no pot limitar-se a ensenyar, també ha de fer. Ensenyar la veritat de Jesús i fer el bé. La lluita de la salvació cristiana és contra el mal de la ignorància de Déu i de la seva salvació i alhora contra el mal —sigui el que sigui— que oprimeix i malmet la humanitat. L'escena és fàcil d'imaginar. Cares joïoses pel retrobament, satisfacció per l'èxit aconseguit matisada pels desencerts que els han entrebancat, col·loqui animat i acolorit segons la manera de ser de cadascun d'ells. Acol·liment bondadós, comprensiu i orientador del Mestre, que els escoltava amb el somriure als llavis revelador de pregoneses i neguits d'amor. L'autèntic apòstol té necessitat de retornar a Jesús i contar-li en la intimitat de la pregària tot el que ha fet i ensenyat, seguint l'exemple del Mestre que, al final de la jornada, es retirava i passava la nit contant al Pare la seva activitat (Cf. Llc 6:12).

El repòs interferit

Sant Marc, atent a totes les reaccions de Jesús, ens ha guardat un testimoni valuós de la seva humanitat. Davant de l'exaltació entusiasta dels missioners i de la necessitat que tenen de contar-li detalladament tot el que havien fet i ensenyat, la qual cosa demana calma i tranquil·litat, veu també l'exaltació del poble que pressiona en tot moment per acostar-se al Mestre. És molt conscient que es tracta de dues forces que, si no s'acoben, poden acabar malmetent la urgent dedicació a l'evangelització de la gent —raó de ser de l'apòstol— i al mateix temps arruinar la necessària distensió del missioner, que no sols necessita repòs

físic i psíquic, sinó temps per interioritzar la seva experiència d'estar amb Jesús i de ser enviat a la predicació. Per això convida els Dotze a un retir. **Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica** (v. 31a). Es tracta d'una vocació —una crida— de Jesús als seus col·laboradors més íntims. Obert a tothom i a la disposició de tots, Jesús valora les necessitats de cadascú i sap donar-hi resposta adequada. Per això "cria" els apòstols al desert —"eis éremontópon" del grec, que ja havíem trobat a 1:35, on l'evangelista ens relata el costum de Jesús de retirar-se a pregar, una narració molt semblant a la nostra—. El "desert" té connotacions d'Exòde, de pelegrinatge cap a la terra promesa, de lluita i de trobament amb Jahveh. És a través de l'experiència del "desert" que l'apòstol ha de trobar el "seu" repòs, la pau, la reposició de les forces per tal de poder seguir endavant fins al final del seu ministeri, que l'ha de menar, a ell i als altres, a entrar definitivament al repòs etern de Déu. Per això l'estatge de l'apòstol al desert és breu, per més que intens —**reposeu una mica**—. Perquè la predicació del Regne segueix essent empresa urgent, que interfereix una vegada i altra el necessari merescut repòs.

Jesús es deixa prendre

La crida de Jesús al repòs dels missioners ha estat justificada per l'evangelista per la necessitat d'evadir-se de la multitud, que no els deixava temps ni de menjar (v. 31b). Per això **se'n anaren, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat** (v. 32). Però la tenacitat del poble no es deixa tórce. Qui té mal, diu l'adagi, busca remei. I la immensa majoria de vegades el cerca aclaparadorament. Així algú que estaria atent als moviments del grup, els va veure marxar i donà el crit d'alerta. **Molts ho van saber, hi van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells** (v. 33). Bella escena, la del poble encalçant Jesús. L'entusiasme que el Mestre ha desvetllat en el poble humil fa que la gent segueixi i persegueixi Jesús. Llavors i ara. Moltes vegades el poble busca Jesús per motius no gaire clars ni massa sobrenaturals. Però el busca. I quan algú no hofa, potser que ens preguntéssim si hem sabut entusiasmar-lo pel Jesús autèntic. Que encara que proclamem amb trista solemnitat que vivim temps d'increença, resulta que el poble es troba en un moment d'intensa confusió de creences, que exigeix pastors atents i preparats, capaços de compartir el patiment del poble real i posar-se a instruir-lo llargament. Vet aquí la lliçó de Jesús a aquells missioners, que ell havia cridat a reposar. **Quan Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadi, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament** (v. 34). Lliçó de Jesús als Dotze, que sant Marc recull i trasllada a la seva comunitat. Avui l'Esperit ens la fa present a nosaltres enmig precisament de la missa dominical. Jesús es deixa prendre per la multitud. El camí de la Passió —"per nosaltres i per la nostra salvació"— ve de lluny. L'anunci del Regne exigeix obediència i entrega constants al poble aclaparador, fins que no hàgim entrat al repòs definitiu.

COSTUMS I

per Esteve Busquets i Molas

TRADICIONS

Sant Benet i el dimoni-ruc

Avui hauria de celebrar-se el Dia del Pare, però d'Europa. Entenem-nos: Sant Benet abat, que un dia va rebre aital títol per mèrits propis, de boca de Pius XII. El algun calendari hi figura com Patró d'Europa. No fa gaire es feia la seva commemoració el 21 de març.

A nosaltres, els catalans, ens afecta molt perquè els benedictins, els seus fills, deixaren una bona empremta a la història i encara, la seva projecció universal a través de Montserrat, és ben palesa.

Les raons d'ésser adjectivitat com a Pare d'Europa les trobem en un fascicle montserratí: "La institució monàstica, antigüíssima dins de l'Església i desenvolupada primer a Orient, troba en Sant Benet, en el segle VI, el seu gran adaptador i legislador per al món occidental. Patriarca del monaquisme d'Occident, Sant Benet deixa sentir la influència de la seva personalitat en les formes ulteriors, fins les més recents de vida religiosa. Històricament, però, la gran missió del monaquisme benedictí, amb el seu caràcter obert, humaníssim, és la formació cristiana y humana del nou món que neix a Europa després de les invasions dels bàrbars i la caiguda del món grecoromà. Per aquesta obra, Sant Benet és, amb tota justícia anomenat Pare d'Europa".

Essencialment ja queda dit. "La paternitat de Sant Benet sobre les terres d'Europa" ha tingut, a més a més, "una

arrel més pregonada: el seu "esperit" que ha informat durant tants segles les seleccions o minories selectes".

Com sempre, al voltant de la figura principal dels retaules històrics, sorgeixen llegendes i tradicions i en el cas de Sant Benet, també n'hi ha una força divertida.

Diu, doncs, la llegenda, que Sant Benet volia construir un monestir prop de Barcelona, però que per anar-hi no s'hagués de travessar cap riu, ni torrent, ni riera. Per això engrescà els monjos de Sant Llorenç del Munt perquè cerquessin un indret adient a la seva aspiració. I vet-ací que escolliren el que avui s'en diu Sant Cugat del Vallès.

I ja els teniu mans a la feina, amb Sant Benet fent d'arquitecte, de mestre d'obres i fins, si calia, de manobre, que no per ostentar un càrrec elevat deixava d'ésser humil. Com diem popularment, "no li queia cap anell" empunyant la pala si era necessari.

El dimoni volgué posar-hi obstacles i se li presentà en forma de ruc, gras i lluent. Si el sant picava i li pujava al damunt, apretaria a córrer i se l'enduria cap a l'infern. No comptava que l'abat era més viu que ell i el conegué de seguida. Així, per comptes de cavalcar-lo, va tirar-li el cinyell beneït del seu hàbit i el fermà pel coll fent-lo servir d'animal de càrrega.

Un dia que el ruc anava sol, carregat amb una grossa pedra i bramava de ràbia i d'impotència, trobà un pagès que compadint-se d'ell va descarregar-li la grossa pedra treient-li el cinyell del coll. El dimoni tornà a la seva forma i fugí fent pam i pipa al pagès que no enteria res fins que Sant Benet va explicar-li. És per això que segons diuen, al monestir hi falta una pedra que encara és a l'indret on va caure i que no s'ha trobat mai.

Al Costumari de l'Amades, en el dia d'avui, s'hi troba a Sant Benet petit, personatge que no hem pogut esbrinar qui era. Podria tractar-se de Benet el Jove (15 d'abril), que per encàrrec d'un àngel va planejar i fer el famós pont d'Avinyó i per això és un dels patrons dels enginyers.

En Benet petit és patró dels sedassaires i garbelladors perquè la seva dida havia trencat un garbell de terrissa i estava molt amoinada. El noi recollí els trossos, els beneï i l'estri retornà a la forma primitiva.

Pel que es refereix als sedassers, és perquè als afores del poble hi havia una font abundosa que el seu amo tancà perquè la gent que anava a beure li destruïa els sembrats. El sant va demanar-li que li deixés omplir un sedaç d'aigua, cosa a la qual l'altre accedí a otorgar, rient per sota el nas, però restà bocabadat, quan sense caure'n ni una gota, el sant buidà l'aigua en un diferent indret, d'on eixí una altra pròdiga deu.

BABAR™

i els seus amics a la ciutat

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Molt a prop se sent un soroll estrany.

- És un - diu Babar - Anem a veure el fuster, i li direm bon dia.

- Què fa amb aquesta de fusta?

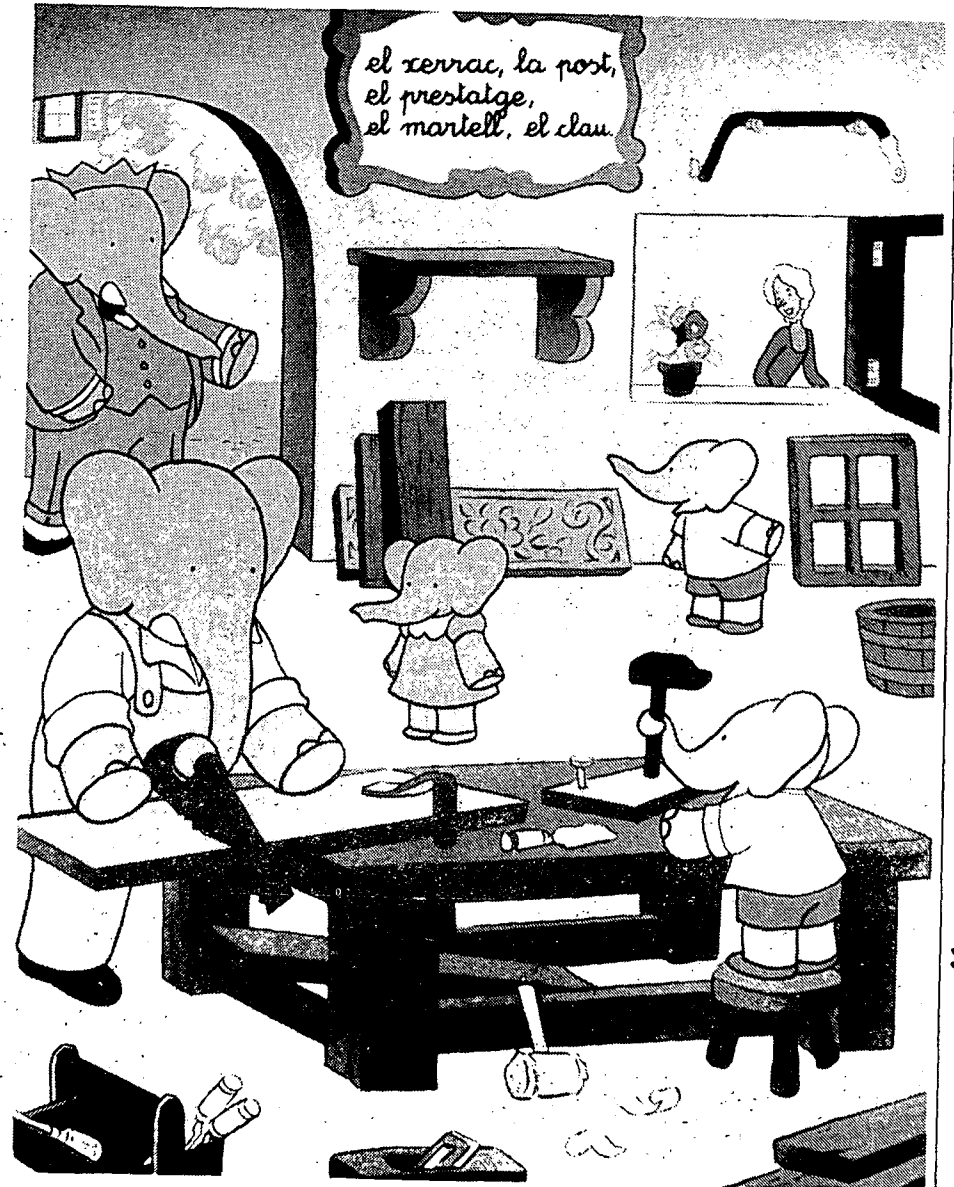
- li pregunta Flora, que admira el seu treball.

- Mira, estic fent un com aquell que hi ha penjat a la paret - li explica.

- Deixeu-lo treballar - diu Babar als seus fills -

Pom, deixa el . Afanyem-nos a anar al museu, ara. És a punt de tancar!

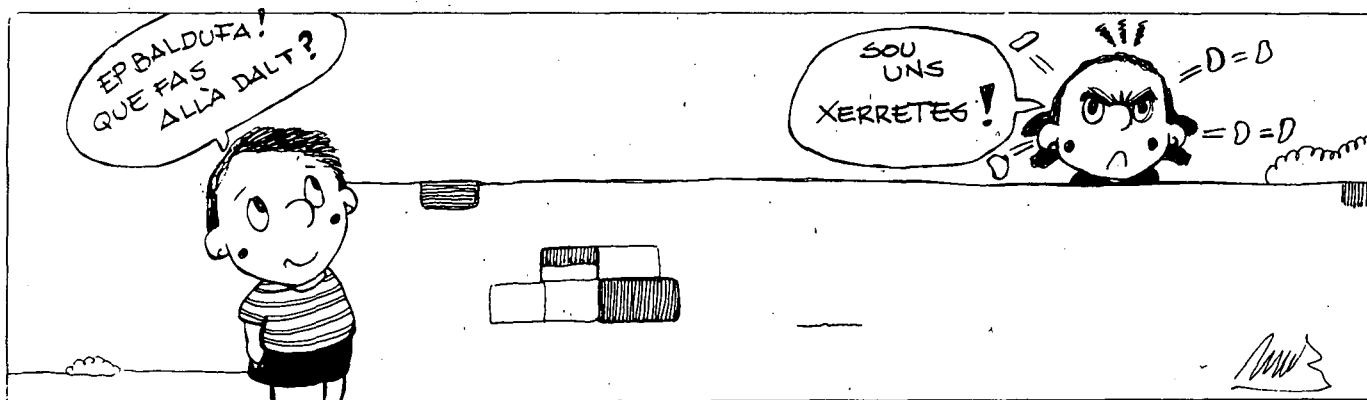
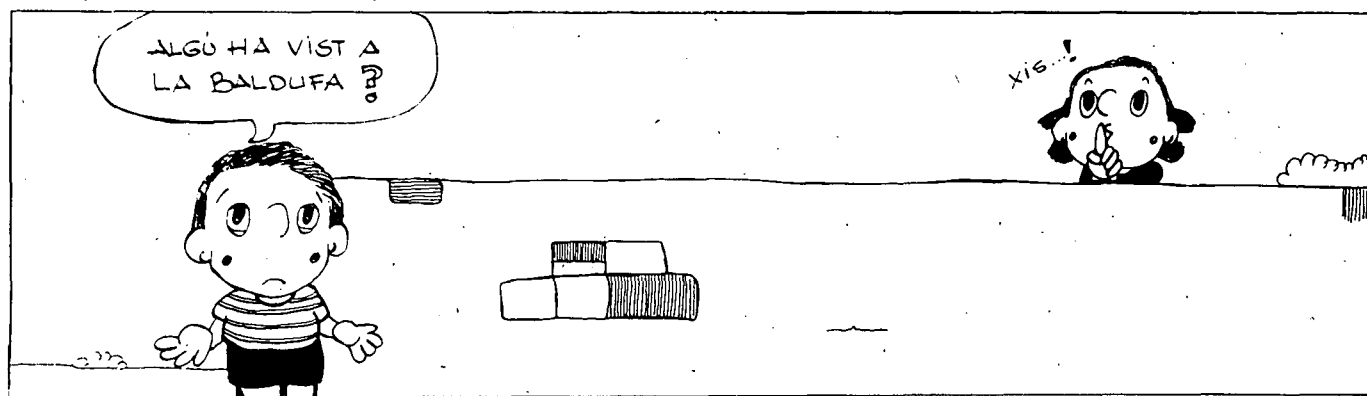
- Espera, clavo un i vine.

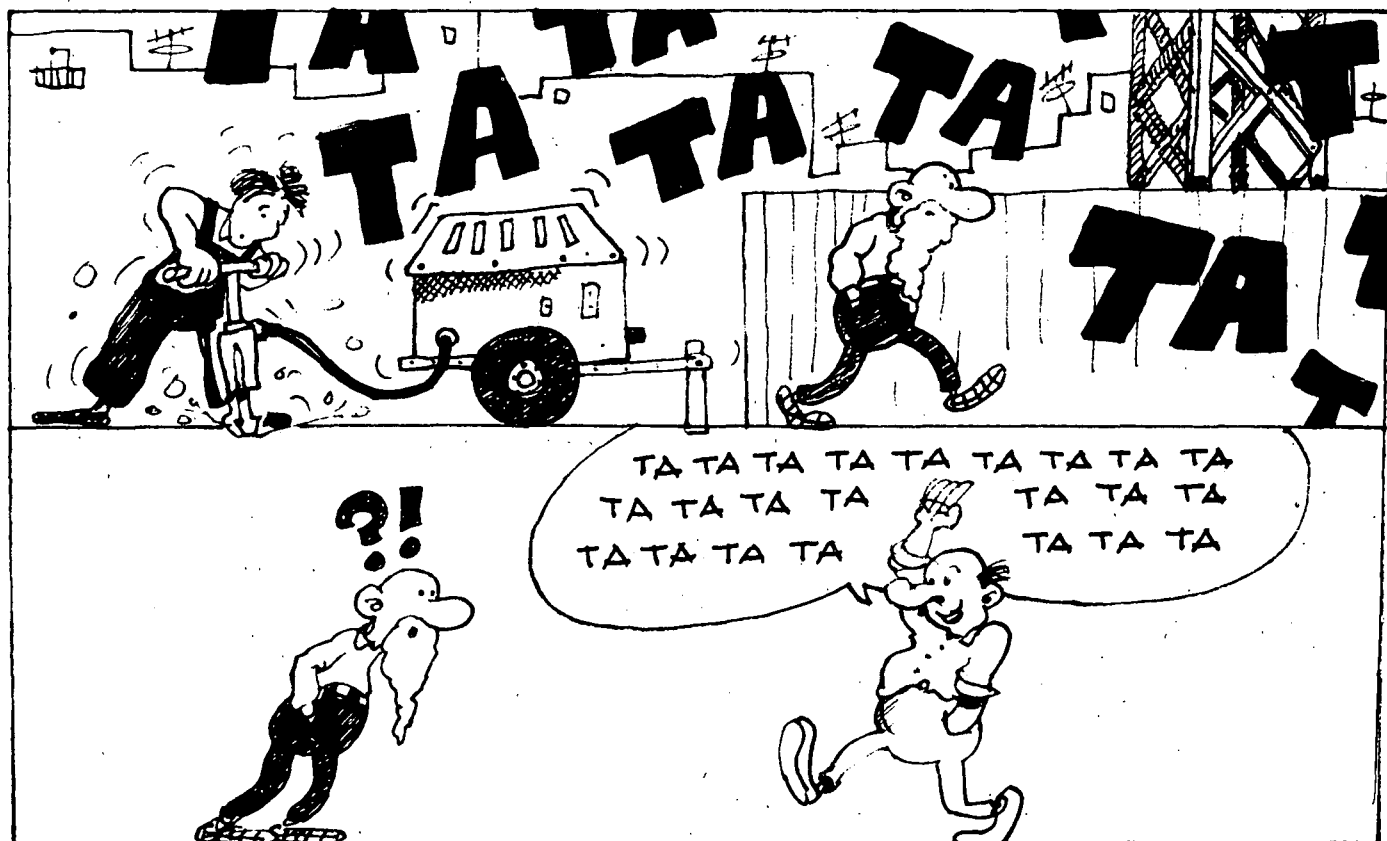
Babar i els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

La Baldufa

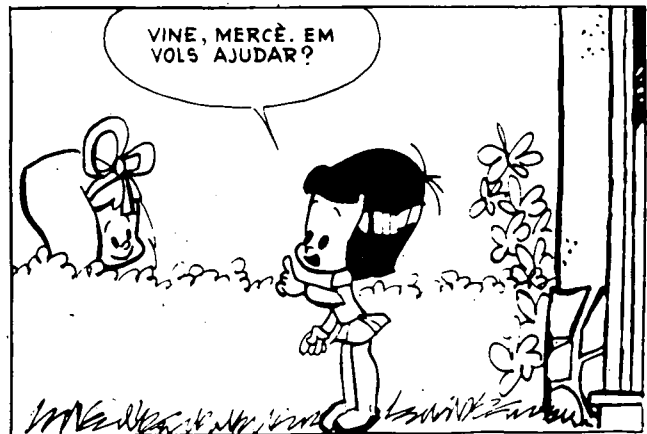
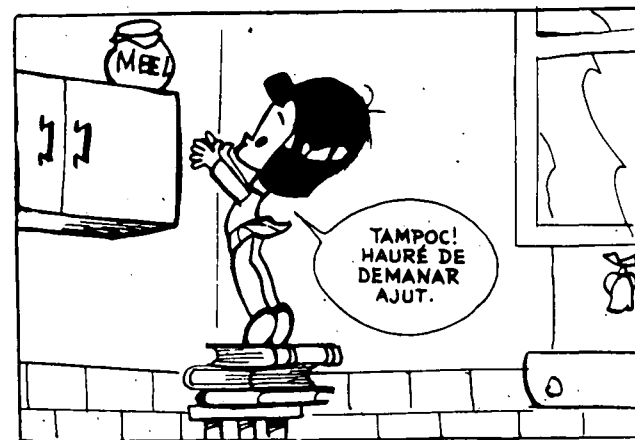
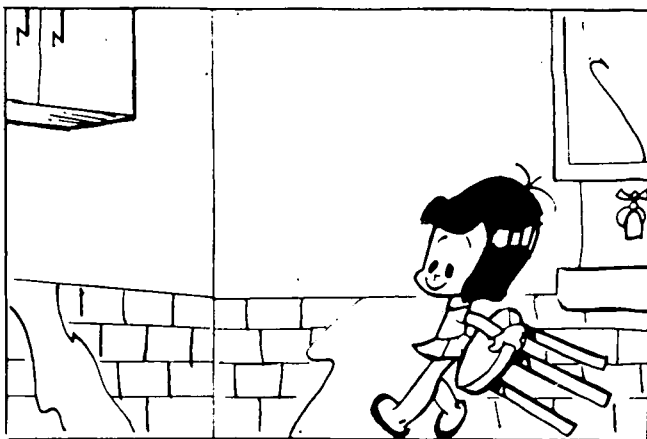
per Montserrat Vendrell

EN BADOSA I EN BASORA

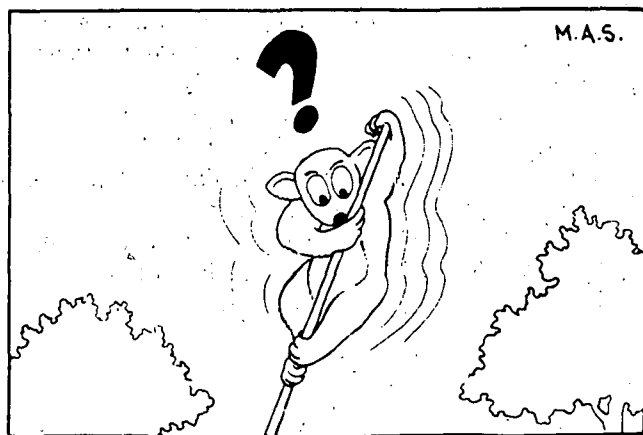
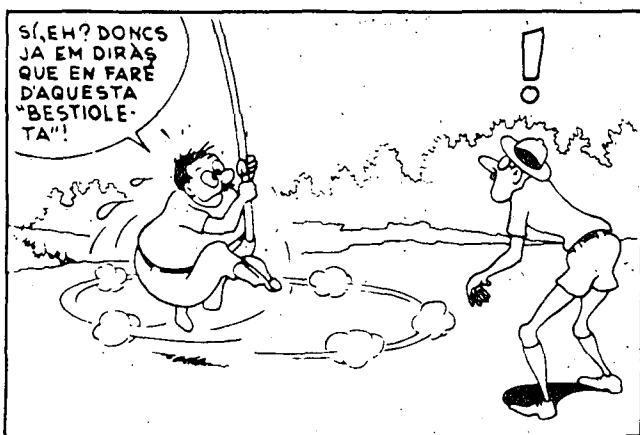
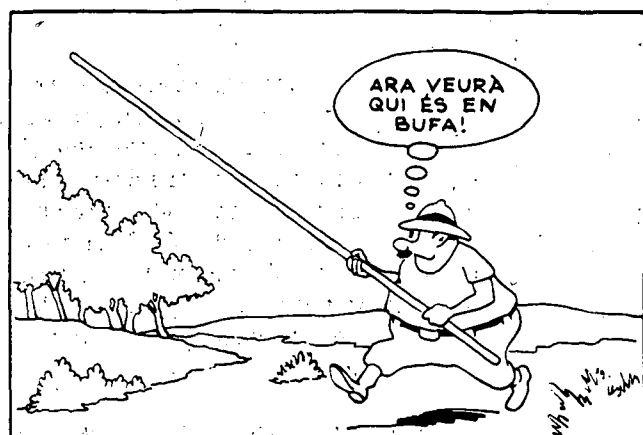
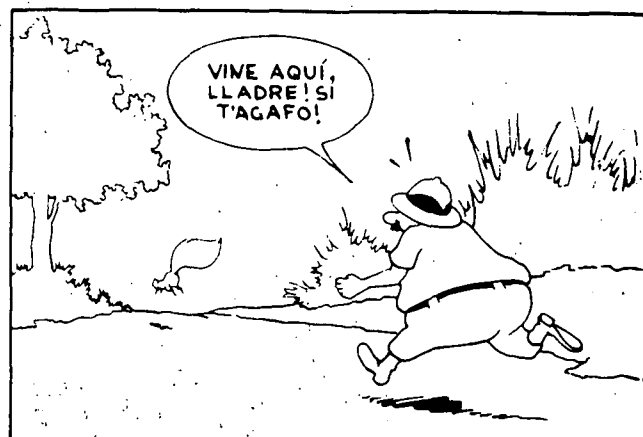
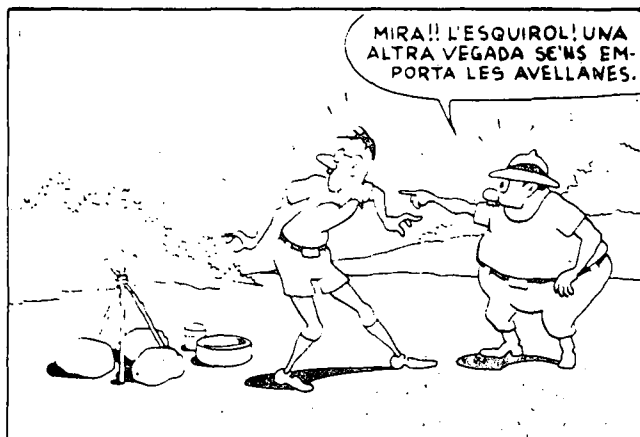

LA MARIONA

EN BUFA I EN PUMPUM

per M. A. Sayrach

Nocturn inefable (I)

L'Enric és un enamorat de la nit. Per què? Segurament que només ell, i encara que sembli un contrasentit o un joc de paraules, podria dir-nos-ho amb claredat meridiana. Si bé, jo particularment, en tinc els meus dubtes. Perquè, ¿com pot raonar-se el fet inefable de l'enamorament? Quantes vegades, quan un noi o una noia ens presenten la persona de la qual s'han enamorat, tot i captar-nos com cal, no se'ns acut pensar en el nostre fur intern, ¿com és que s'hagi pogut enamorar ell d'ella o ella d'ell? Perquè hi ha cares i persones que fan pensar o parlar, però no precisament per enamorar-se'n. Jo no me n'hauria enamorat pas. Però, és clar, jo no sóc ni ell ni ella. Això ens permet deduir que l'enamorament és un fet molt personal, íntim, en el qual convergeixen un grapat d'elements imponderables, que el fan, de totes totes, quelcom intransferible.

Pascal, com en tantes altres coses, deu tenir raó quan diu que el cor té raons que la raó no enten. (I perdoneu-me l'arrogància de negar o donar la raó, precisament a Pascal, persona tan intel·ligent, raonada i raonable).

I, és clar, si a cadascun de nosaltres se'ns fa, sovint, tan difícil raonar amb claredat allò que el nostre propi cap capeix, intueix o entén, i el nostre propi cor sent i viu, com podem tenir la pretensió d'entendre i raonar allò que capeixen, senten i viuen el cap i el cor d'altri? Per això jo no voldria embolicar-me en discussions bizantines del perquè una persona s'enamora del dia o de la nit. Que ella ho digui. Tot i que, segurament a ella, després de donar-hi moltes voltes, li semblaran pobres les raons que ens doni, i a nosaltres, gairebé incomprendibles.

Una cosa sí que us puc garantir: us equivocaríeu de mig a mig si penséssiu que l'Enric és un enamorat de la nit perquè és un troner, un disbauxat a qui plau fer de la nit dia per lliurar-se sense traves a tota mena de calaverades. Mare meva, d'això, ja us ho puc dir per endavant, res de res! Familiars, parents, veïns, amics i companys posarien el crit al cel i les mans al foc si tinguessiu l'atreviment de fer-li una acusació tan grossa. I atès que les gelosies, les enveges i sornegueries són, malauradament, moneda tan corrent en les relacions humanes, un consens tan generalitzat deixa fora de lloc tota sospita.

Tampoc no es pot dir que l'Enric sigui una persona romàntica: "fàcil a l'exaltació del sentiment, de la fantasia, de la passió". Encara que molts, què més voldrien! Si bé és cert que els valors humans es poden malmetre tant per defecte com per excés, sempre m'ha costat entendre la mala premsa que, en general, té el romanticisme. Per a què serveix una idea, un fet, una circumstància que no se sent, ni es viu, ni fa vibrar el nostre esperit, ni té cap incidència en el món interior del nostre jo? El sentiment, no és un do de Déu? No és el sentiment allò que, sens

dubte, diferencia l'home de la màquina? Cert que res no és estimat si abans no és conegut, però, no és veritat que l'esperit humà conjuga harmònicament coneixement i volició fent de la creació, el progrés, la ciència i la tècnica, un camí de realització integral i autèntica de la persona?

L'Enric és un xicot normal, intel·ligent i cordial, responsable i amable, fidel a tots els compromisos contrets en tots els camps de la vida. A mi mateix em fa estrany que (al marge de tot elogi post-mortem, que si tinguéssim set vides, com es diu —no sé exactament per què— dels gats, farien morir de riure o de vergonya a molts morts) tingui el coratge de fer un elogi tan categòric i rotund de la seva persona. Em limito a fer-me ressò de la vox populi, i a expressar, més o menys barroerament, l'impacte que la relació personal amb ell ha tingut en mi, al marge de tot enamorament. (Aquestes últimes paraules, segurament no calia dir-les. I aquestes altres tampoc: amb el perdó dels gais de tota mena, a qui respecto, dono fe que mai no m'he enamorat de cap home. I espero que els meus bons i intel·ligents amics — que no mereixo — no me'n faran cap retret.)

És una experiència comuna a tota persona que la vida ens posa sovint en el tràngol i el dolor d'haver d'escollir, i que sovint, per bé o per mal, l'elecció és irreversible. Tota elecció implica la renúncia a un ventall de possibles que no deixen de fer-nos l'ullet al horitzó indefinit de moltes situacions i circumstàncies. I renunciar sempre és arriscat i dolorós, perquè no tenim una evidència de l'encert, èxit o fracàs, dels possibles ni dels futuribles, que pugui garantir quina és l'elecció més justa. Perquè no es tracta d'elegir simplement entre el bo i el dolent, sinó entre molts camins a través dels quals la nostra vida pot esdevenir bella i fecunda. Cap elecció no té l'exclusiva de la felicitat. La felicitat rau a portar a plenitud la vocació escollida. Més encara, el poder de l'esperit humà és tan gran, que no sé si és agosarat dir que, fins i tot una elecció equivocada pot esdevenir, finalment, una elecció plenament assumida, feliç i fecunda. La vida és sempre una aventura apassionant. (Encara recordo d'infant la tirria que em feia la pregunta: "Què vols ser quan siguis gran"? No sé si ho penso ara o ho pensava ja aleshores: com vol que ho sàpiga? Què n'ha de fer? Què li importa?).

(Continuarà)

■ Xesc Solà